Alex Berca

UNIUNEA EUROPEANĂ
trecutul și viitorul în contextul geopolitic, geostrategic și geoeconomic actual

2015

Alex Berca

UNIUNEA EUROPEANĂ
trecutul și viitorul considerat în contextul geopolitic, geostrategic și geoeconomic actual
- un punct de vedere -

2015

Publicat în 2015 sub controlul Dr. Alex Berca
Descrierea CIP Uniunea Europeană/ Trecutul și viitorul ei
Prefață: Conferențiar Dr. Brîndușa Tudose, Iași

Anexe, Statistici internaționale, Bibliografie, Index

Coperta IV – Despre autor

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei lucrări în scopuri comerciale, fără acordul autorului este interzisă și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.
În scopuri academice, autorul aprobă folosirea acestei lucrări și chiar oferă informații suplimentare celor interesați folosind adresa de e-mail: berca1@comcast.net

Lucrare publicată:în format CD, în U.S.A., 2015

Pentru
Laura, Emma și Jeff

În amintirea mentorilor mei spirituali:

- Prof.Dr. Milton Friedman
- Prof.Dr. Nicholas Georgescu Roegen
- Prof.Dr. N.S.Stănescu
- Prof.Dr. Alexandru Puiu
- Prof.Dr. Petre Mâlcomete

De același autor:

- Crizele economice și ciclicitatea lor, Institutul European Iași, 2011
- Început de secol, O privire socio-economică și politică în lume, Editura SEDCOM LIBRIS, Iași 2012
- Adevăr și Minciună – Pagini de istorie falsificată Editura RISOPRINT, Cluj-Napoca 2014
- UCRAINA – Un punct de vedere geopolitic Editura TopForm, Colecția GeoPolitica, București 2014

,,Când vei constata că, în scopul de a produce, trebuie să obții aprobarea de la acei care nu produc nimic; când vei observa cum banii se scurg spre cei care nu activează în bunuri, ci în favoruri; când vei înțelege că o mulțime de oameni se îmbogățesc prin luare de mită şi influența lor e mai eficace decât munca lor; că legile nu te protejează contra lor, ci dimpotrivă, ei sunt cei care sunt protejați împotriva ta; când vei descoperi că este răsplătită corupția iar onestitatea devine un sacrificiu de sine, atunci vei putea spune fără teama de a greşi că soarta societății în care trăieşti este condamnată".

Ayn Rand[1]

CUPRINS

Prefața 15

Rânduri către cititor 19

Țările membre ale Uniunii Europene (2015) 33

Introducere 41

Pe scurt istoria Uniunii Europene 42
Cronologia evenimentelor creării

[1] Ayn Rand (1905-1982) - Filozoafă și scriitoare americană, de origine rusă, inițiatoarea curentului numit
obiectivism

Uniunii Europene 46
1. Uniunea Europeană: o nouă Europă 57

1.1. Uniunea Europeană în prezent și necesitățile urgente pentru viitor 63
1.2 Perspectiva evoluției unora dintre membri Uniunii Europene 67
- Germania 68
- Franța 81
- Marea Britanie 83
- Italia. 90
- Spania 92
- Grecia 94

1.3. Situația unor țări membre ale UE foste "sateliți" ai sistemului socialist sovietic. 103
- Ungaria 104
- Polonia 105
- Republica Cehă 106
- România 109

1.4. SUA – o realitate mai puţin cunoscută. Deosebiri între viaţa populaţiei europene şi a celei americane. 112

2. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri 143

3. Unele aspecte ale politicii externe, ce par minore dar sunt deosebit de importante 148

3.1. Ce este islamul și ce cred musulmanii ? 155

3.2. UE şi riscul pierderii identităţii naţionale a ţărilor membre 161

4. Uniunea Europeană **şi** principalii ei parteneri economici: Federaţia Rusă **şi** Statele Unite ale Americii 174

5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor scenarii economice 186

6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice 195

7. UE prin prisma unor scenarii privind asigurarea securităţii naţiunilor membre. Opinii pro **şi** contra 198

8. În loc de concluzii: Statutul actual **şi** cel de viitor al României în contextul geopolitic 210

8.1. Trecutul şi prezentul economiei româneşti 210

8.2. Poziţia actuală a României în contextul geopolitic european 219
8.3. Perspectivele României în contextul geopolitic al UE şi a celui de pe plan mondial 236

Anexe

Anexa 1: Decizia 2014/145/PESC a Consiliului UE din 17 martie 2014 şi lista persoanelor menţionate la articolul 1 şi 2 din Decizie 249
Anexa 2: Lista personalităţilor politice participante la întâlnirea organizată la Paris la 11 ianuarie 2015 ca semn al solidarităţii luptei împotriva terorismului 266
Anexa 3: Unele avantaje şi dezavantaje ale ţărilor membre ale Uniunii Europene 268
Anexa 4: Planul Marshall 274
Anexa 5: Opinia lui Dinu Ceobotaru – Expert tehnic la Ministerul de Justiţie Justiţie al României 277
Anexa 6: Lupta împotriva terorismului mondial – o obligaţie imediată a tuturor naţiunilor lumii 282

Anexa 7: Sancţiunile aplicate Federaţiei Ruse 284
Anexa 8: Unele organizaţii teroriste din lume 290
Anexa 9: Opinia istoricului şi antropologului Emmanuel Todd 295
Anexa 10: Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE şi NATO 310
Anexa 11: Marea înlocuire a populaţiilor – impactul imigraţiei islamice în Europa 312
Anexa 12: Situaţia pensionării în UE şi în România 322
Anexa 13: Ţinuta vestimentară a musulmanilor- o dispută continuă în Europa în general şi în UE în mod special 325
Anexa 14: Ocupaţia sovietică a Basarabiei şi Bucovinei de Nord 334
Anexa 15: Congestia cerebrală 342

- Mic dicţionar tematic 344
- Breviar statistic internaţional 357
- Lista tabelelor şi a graficelor 372
- Bibliografie 376
- Index de subiecte şi personalităţi 383

CONTENTS

Foreword 17
Word to the readers 21
EU - member countries (2015) 35
Introduction 43
- A brief history of the European Union 44
- The chronology of birth of the European Union 48

1. European Union: as a New Europe? 57
1.1. European Union now and its urgent necesities for the future 65
1.2. The Future of some EU partners: 70
- Germany 71
- France 83
- UK 86
- Italy 92
- Spain 95
- Greece 97

1.3. The Future of former satellitis of USSR as UE members: 106
- Hungary 106
- Poland 108
- Czech Republic 108
- Romania 112

1.4. Some little known aspects about United States. Differences between European and American life 115
2. European Union - a world willing to compromise 143

3. Aspects of Foreign policy that seem minor, but are particularly important 148
3.1. What is Islam and what Muslims believe ? 155
3.2. The EU foreign policy and Risk of loss of national identity 161
4. The EU and its most important partners: Russian Federation and United States 174
5. Some Economic Scenarious about the future of European Union 186
6. Europe through the geostrategic projects 195
7. EU–Different Scenarious relating to Security of its members. Pros and cons. 199
8. Instead of conclusions: The present and future of Romanian status in the geopolitical context of European Union 210
8.1. The past and present of the Romanian economy 210
8.2. The Romanian current Stat in the European geopolitical context 219
8.3. The Future of Romania in the context of European Union and global 236
Attachments
Annex 1: Decision 2014/145 / CFSP of 17 March 2014 EU and the list of persons referred

in the Article 1 and 2
of the Decision 249
Annex 2: List of political participants at
the March organized in Paris
on January 11, 2015 against
the terrorist attacks 266
Annex 3: Some Advantages and Disadvantages
of EU countries 268
Annex 4: The Marshall Plan 274
Annex 5: Mr. Dinu Ceobotaru's Opinion
(Technical Expert at Romanian
Ministry of Justice) about
the Romanian Constitution and
the Public Properties 277
Annex 6: The fight against global terrorism –
an immediate obligation of all nations
282
Annex 7: Sanctions imposed Russian Federation
284
Annex 8: Some terrorist organizations in
the world 290
Annex 9: Historian and anthropologist
Emmanuel Todd's Opinion 295
Annex 10: Some measures on Ukraine's future
in perspective towards the EU
and NATO 310

Annex 11: Great replacement populations –
impact Islamic immigration
in Europe 312
Annex 12: Retirement situation in the EU
and Romania 322
Annex 13: Muslim dress code – a continues

dispute in the Europe in general and specifically in the EU 325
Annex 14: Soviet occupation of Bessarabia and Northern Bukovina 334
Annex 15: The Strock 342

- Glossary 344
- International statistical abstract 357
- List of Tables and Graphs 372
- Bibliography 376
- Index of topics and personalities 383

Prefață

Orice retrospectivă economică ce ar omite integrarea europeană, transformările în structura sistemelor economice, tensiunile politice și militare, fundamentele religioase etc. ar priva, fără îndoială, înțelegerea deplină a realităților. Totodată, emiterea de opinii cu privire la evoluțiile viitoare fără a lua în considerare frământările de natură politică, militară, economică etc. nu ar fi fondată.

Lucrarea de față – fără a avea pretenția de manual sau tratat – abordează aspecte de ordin economic, politic, social, militar, religios, constituindu-se într-un veritabil documentar ce redă un ansamblu de informații a căror organizare metodică permite asocieri între trecut, prezent și viitor.

Exploatând favorabil activitatea, experiența și priceperea sa în probleme de geopolitică, geostrategie și geoeconomie, autorul circumscrie întreaga dezbatere genezei, evoluției și perspectivei celei mai complexe forme de integrare: Uniunea Europeană. Fără intenția de a se lansa într-o diatribă, autorul reflectă asupra modului cum a fost gândită construcția UE, analizează situația actuală şi de perspectivă şi formulează opinii și scenarii proprii.

Economia lucrării are la bază un melanj ideatic: UE este analizată ca întreg dar și din perspectiva statelor membre sau a altor actori mondiali (Rusia, SUA). Deși se remarcă și analize de ordin național, în conținutul lucrării predomină dimensiunea europeană şi mondială. Lucrarea relevă adevăruri mai puțin vizibile prin natura lor sau care, cu intenție, s-au dorit a fi mai puțin vizibile.

Încă de la început, provocarea pentru cititor este lansată sub forma unor întrebări la care însuși autorul caută răspunsuri:

- Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii, în general, și al fiecărei țări în parte, în mod special, atunci când s-a decis (re)construcția Uniunii Europene?

- Care este reversul liberei circulații a persoanelor și produselor?

- Care este stadiul actual și care sunt perspectivele de „invazie” în majoritatea țărilor Uniunii a persoanelor din țările islamice?

Și răspunsurile nu întârzie să apară.

Ca analist la nivel global, autorul oferă argumente, opinii, explicații, previziuni, scenarii. Mesajele sunt clare:

1. UE a fost și continuă să fie o coabitare a unor țări și popoare cu limbi diferite, cu obiceiuri și culturi diferite, cu o enormă varietate a dezvoltărilor economice și cu multe forme de manifestare a unor vechi conflicte.

2. Pentru a supraviețui, într-un viitor nu prea îndepărtat, UE va avea nevoie de:

- noi reguli de conducere, respectiv, o conducere centralizată și hotărâtă care să asigure menținerea, refacerea și consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu și pe fiecare dintre țările membre;
- o revizuire riguroasă a întregii politici externe, incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei țări și crearea unei reale cooperări între UE, NATO și SUA;
- o analiză responsabilă a solicitărilor altor țări de a deveni membre ale UE (în special a celor care aparțin și de alte zone geografice, în speță Turcia și Rusia);
- o analiză care să ofere predictibilitate cu privire la poziția statelor membre ale UE dar foste țări satelit ai sistemului sovietic;

- o strategie de renunțare la compromisuri a căror efecte creează externelități negative grave;
- o reconsolidare a identității naționale;
- o politică de creștere a performanței economice a Uniunii Europene în ansamblu și a fiecăruia dintre membrii ei.

3. Unele dintre acțiunile și legile ce se vor aplica pe parcursul evoluției social-politice și, bine-înțeles, economice în Uniunea Europeană, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci, mai mult ca sigur, vor ajunge să fie determinate de diverși factori specifici de natură politică.

Prin urmare, lucrarea reprezintă un instrument util specialiștilor dar poate servi – în egală măsură – și altor categorii sociale preocupate de înțelegerea frământărilor la nivel european, respectiv, mondial.

Modul de prezentare a subiectului acestui studiu este susținut de calmul, corectitudinea multiplelor răspunsuri și aspectul uman al întregii tratări.

Subliniid prin diverse forme (folosirea a diferite fonte, idei înscrise în chenare și multiple referiri prin note de subsol și anexe, deci – print-un bogat instrumentar științific), ideile de bază și unele dintre aspectele cheie ale subiectului, îi oferiă cititorului unele concluzii la multiplele întrebări ce pot fi ridicate; toate acestea fac parte din bogata experiență ca autor (a multiplelor lucrări elaborate de către Dr. Alex Berca) și oferă nota morală și o judecată spirituală deosebită.

Întrega lucrare este un adevărat ghid și o companie plăcută pentru orice cititor.

Conf. univ. dr. Brîndușa TUDOSE

Iași,
aprilie 2015

Rânduri către cititor

Stimate cititor îți ofer o carte al cărui întreg conținut îl poți avea chiar din titlul ei.

Deschizând-o îți vei putea da seama încă de la primele pagini de multiplele fapte pe care mass-media mondială în general și cea din zona Uniunii Europene în mod special le oferă sub forma unor pastile, ușor de înghițit – care dovedește talentul jurnalistic al diverșilor autori, dar care în realitate ascund multiple și deosebit de dificile momente în care trăiește o populație de peste 450 milioane de oameni.

Partea cea mai mare și a unor aspecte deosebit de dificile dintre aceste momente este determinată de faptul, așa cum remarcase cu mulți ani în urmă Albert Einstein:

”Lumea este un loc periculos, nu pentru că există cei care sunt ca niște diavoli, ci datorită celor care îi văd și nu fac nimic”

Lumea actuală a secolului 21 nu este cu nimic diferită de cea a secolului sau mai bine zis a secolelor precedente, din punctul de vedere al frământărilor sociale și a vieții oamenilor cu excepția succeselor realizate în domeniul tehnicii și tehnologiei din diverse domenii (cum ar fi de exemplu în domeniul informațional, medical sau al roboticii).

Privind din punctul de vedere al vieții sociale și politice Europa a fost din totdeauna scena diverselor revoluții, a unor războaie între diverse țări vecine sau cele care au antrenat acțiuni mondiale, a fost împărțită și reîmpărțită în tabere, apoi după cel de al Doilea Război Mondial în două sisteme politice adverse, între care s-a purtat un lung Război Rece iar apoi când lumea spera la o perioadă pașnică și prosperă, acestea au fost de foarte scurte durate și au reînceput tot felul de discriminări și tot felul de suferințe. De atunci și până în zilele noastre au avut și continuă să aibă loc tot felul de acțiuni care din păcate nu au fost și nu sunt în favoarea oamenilor ci din contra, parcă în mod voit se căută tot felul de metode de ai chinuii pe oameni, indiferent că sunt tineri sau bătrâni .

Cele mai multe dintre generații își pot aminti de tot felul de acte printre care: naționalizările, colectivizările, manifestarea unor acțiuni rasiale, evacuări forțate din propriile case, epurările din profesii pe diverse criterii politice și încă multe altele.

Toate acestea au demonstrat cu prisosință că nu se învățase nimic din toate suferințele pe care le suportaseră popoarele Europei până atunci.

Pe parcursul întregii lucrări am căutat să folosesc diverse exemple privind modul în care a evoluat Europa de la începutul secolului 20 și până în prezent.

Unele aspecte au fost prezentate cu mai multe detalii altele într-un mod mai concis dar toate au fost destinate înțelegerii cât mai ușoare de către cititori a vieții sutelor de milioane de oameni de pe întregul teritoriu al Europei. Cât de ușor se poate demonstra un anumit adevăr atunci când este prezentat cu suficiente dovezi este de la sine înțeles; pe parcursul crierii acestei lucrări mi-am reamintit de mai multe ori afirmația unuia dintre profesorii mei de geografie care spunea:

" *... o hartă este mult mai ușor înțeles*
decât o mulțime de pagini scrise".

Sunt convins că avea dreptate.
Pentru a fi cât mai bine înțeles în tot ce voi spune voi prelua ideea profesorului meu și voi prezenta pentru început câteva imagini ale hărții Europei.

Harta A

Harta Europei înaintea Primului Război Mondial (1914)

Sursa: http://www.diercke.com/kartenansicht.xtp?artId=978-3-14-100790-9&seite=36&id=17469&kartennr=1

Harta B

Al Doilea Război Mondial a dus la schimbarea înfățișării împărțirii Europei (1949)

Sursa:http://www.diercke.com/kartenansicht.xtp?artId=978-3-14-100790-9&seite=36&id=17472&kartennr=4

Înțelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărțirea forțată a Europei și

crearea unor lumi diferite, cu ”convingeri” și ideologii forțate în mod diferit, cu pretinse aspirații diametral opuse între cele manifestate între Est și Vest.

Toată lumea spera la o perioadă de prosperitate și pace.

Din păcate nici una dintre aceste dorinți nu s-a realizat așa cum s-a sperat.

Toate aceste speranțe au fost descrise într-un mod deosebit de frumos și inteligent de către Norman Angell[2] în carte *The Great Illusion*[3], în care explică deosebit de convingător raportul dintre intensitatea diverselor evenimente și interdependența dintre diversele țări europene în investiții și comerț.

Efectele diverselor manevrări forțate decise de către reprezentanții puterilor politice au afectat zeci de ani, evoluția continentului European în general și a vieții popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Nu a trecut mult timp și a început Războiul Rece care iar a creat tot felul de modificări ideologice, politice și cu efecte teritoriale. Pretinsele independențe naționale au avut tot felul de repercusiuni, tot felul de suspiciuni și frământări pentru toate popoarele europene.

Harta C

[2] Sir Ralph Norman Angell (1872-1967) –scriitor englez, journalist, Memebru al Parlamentului englez, deținător al Premiului Nobel în 1933

[3] Lucrare citată în bibliografie

Harta Europei în perioada Războiului Rece
(1946-1990)

Sursa: http://www.maps.com/ref_map.aspx?pid=11415

În prezent, viața oamenilor la acest început de mileniu își continuă zbuciumul și confruntarea cu multe nenorociri, cu tot felul de agresiuni al unor forțe care stau ascunse în spatele unora incitându-i la tot felul de crime dintre care unele realmente barbare (decapitarea oamenilor, arderea de vii, genociduri etnice, îngroparea de vii a oamenilor, furturi de oameni, crime în masă, violarea unor fete de zece ani, și încă multe altele).

La un anumit moment dat, prin anii 1950, politicienii și politologii din diverse țări europene și din Statele Unite au reluat o veche idee care se discutase în urmă cu mai multe decenii și au ajuns la concluzia necesității creării unei Uniuni Europene, a unei *noi Europe*, care să ofere un sprijin țărilor europene occidentale care făceau eforturi pentru a se dezvolta din punct de vedere economic considerându-se cel puțin – așa cum se spunea prin diverse discursuri și prin mijloacele mass-mediei: "*pe această cale se va ridica nivelul de trai și se va îmbunătății viața popoarelor din aceste țări".*

Ce s-a înfăptuit din toate aceste afirmații este discutabil !

La șase ani după terminarea celui de al Doilea Război Mondial, în 1951, s-a înființat Comunitatea Cărbunelui şi Oțelului (CECO) stabilită prin Tratatul de la Paris, de către Franța, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi Olanda, aşa numitul „*Grup al celor şase*", având drept scop împărțirea resurselor de oțel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice.

La un anumit moment dat au început să apară unele puncte de vedere ce manifestau unele neînțelegeri și temeri cu privire la viitorul comunității CECO.

Printr-o conferința ce s-a ținut la Messina[4] în iunie 1955 s-a relansat proiectului european. Această conferință a fost urmată de o serie de reuniuni la care au participat miniştri şi experți, iar la începutul anului 1956 a fost creat un *Comitet pregătitor*, care primise mandatul prezentării unui raport cu privire la *crearea unei pieţe comune europene*. Comitetul s-a întâlnit la Bruxelles, sub preşedinția lui P.H. Spaak, ministrul belgian al Afacerilor Externe din acea vreme. În aprilie 1956,

[4] Al treilea oraș ca mărime din Sicilia (Italia), și capitala provinciei cu același nume, având o populație de circa 352 mii locuitori.

acest comitet a prezentat două proiecte care se refereau la două opțiuni:

- crearea unei piețe comune generalizate;
- crearea unei Comunități a Energiei Atomice.

Cele două celebre „tratate de la Roma" au fost semnate în martie 1957.

Primul proiect se referea la instituirea unei *Comunități Economice Europene* (CEE), iar cel de-al doilea se referea la o Comunitate Europeană a Energiei Atomice, cunoscută şi sub denumirea de *Euratom*.

Acesta a fost primul pas spre o Uniune Europeană, care ulterior a devenit baza CEE (Comunitatea Economică Europeană), ce era un omolog a ceea ce se crease în zona lumii socialiste prin CAER (Consiliul de Ajutor Economic Reciproc).

Istoria noii Uniuni Europene este prezentată în mod succint în partea introductivă a cărții, care oferă o imagine a eforturilor pentru înfăptuirea acestei Uniuni.

Au trecut mulți ani dar nici acuma nu aș putea afirma cu certitudine dacă modul în care s-a organizat acest plan și în special *timpul și criteriile* care au stat la baza lui au fost definitive de la început sau s-a lăsat la latitudinea organizatorilor să facă ajustările necesare pe parcursul evoluției acestei Uniuni.

Când discutăm despre această nouă organizare a Europei, nu trebuie să neglijăm evenimentele ce au avut loc în partea de răsărit a Europei.

Cei peste 100 de ani care au trecut de la crearea Sistemului socialist și al Uniunii Sovietice și cei 40 de ani de la căderea comunismului sovietic și din foștii sateliți ai URSS, au fost ani extrem de grei cu multiple confuzii și cu multiple și
diverse aspecte nu dintre cele mai fericite pentru oameni și cu tot felul de efecte sociale, politice și economice.

Populațiile unora dintre aceste țări au fost martore ale unor șocuri mai mari, ale unor revoluții deosebit de agresive sau ”de catifea”, al opresiunilor politice și economice, și până la urmă au fost obligate de a accepta politica impusă de Moscova.

Fostele țări socialiste ce făceau parte oficial din URSS și țările satelit ale Uniunii Sovietice prin diversitatea în dezvoltarea lor economică, în cultură și obiceiuri au avut fiecare o istorie proprie a perioadei de tranziție spre economia liberă de piață.

În Europa, după căderea sistemului comunist, fenomenul creării Uniunii țărilor occidentale și apoi a celor foști sateliți a fost un proces mai puțin dureros dar fiecare a acceptat la date diferite intrarea în Uniunea Europeană.

Căderea zidului Berlinului și căderea comunismului în Rusia și în Europe, au deschis fereastra Europei spre o lume liberă și extinderea ideii de unificare a Europei de la 15 la 25 de țări.

Uniunea Europeană creată din țări, cu grade diferite de dezvoltare economică și cu multe diferențe specifice, nu a fost o încercare prea ușoară a Comisiei Economice a Uniunii, ca for coordonator, care a trebuit să țină seama de toate caracteristicile specifice fiecărei țări.

Principala întrebare pe care și-o poate pune oricine în momentul de față este:

Cum a gândit acest for coordonator planurile de dezvoltare ale Uniunii în general și al fiecărei țări în parte în mod special atunci când au stabilit condițiile de dezvoltare și de supraviețuire în timp a Uniunii Europene?

Desigur că această nouă formă a Europei a adus în discuție la masa tratativelor multitudinea avantajelor și a dezavantajelor pe care le prezenta această nouă organizație.[5]

[5] Vezi Anexa 3 despre unele dintre avantajele și dezavantajele Uniunii Europene

Într-unul din capitole am prezentat unele dintre condițiile care ar fi trebuit incluse în planul general de dezvoltare al acestei Uniuni și în special atunci când se punea problema politicii uniunii privind libera circulație a persoanelor și diverselor produse între toate țările membre și în privința în special a politicii de imigrare/emigrare.

Această legislație ce a funcționat pentru o lungă perioadă și a adus multe avantaje atât țărilor gazdă cât și imigranților temporari veniți să lucreze, trebuie să fie revăzută cu prioritate în momentul de față fiind cel de al doisprezecelea ceas al dezvoltării și menținerii Uniunii Europene în general și al asigurării securității întregii Europe în mod special.

Neglijarea sau amânarea rezolvării unei asemenea probleme poate devenii una din cheile de bază ale evoluției viitoare a Uniunii Europene. În alte condiții s-ar putea ca UE să aibă un viitor – nesigur.

Faptul că s-a ajuns în a doua decadă a secolului 21 și încă persistă o multitudine de aspecte care încă trebuie dezbătute privind:

- modul de organizare,
- sistemul legislativ,
- moneda unică
- condițiile de acceptare a imigranților din diverse colțuri ale lumii

și încă multe alte aspecte menite să asigurare supraviețuirea acestei Uniuni, cred că ar trebuii rezolvate în timpul cel mai scurt posibil.

Numai astfel se va putea păstra prestigiul ”noii Europe” și coexistența țărilor membre în viitorul ei în condițiile geopolitice actuale și a perspectivelor de viitor.

Elementele fundamentale ale politicii Uniunii Europene trebuie să includă în mod categoric unele aspecte privind stadiul actual și perspectivele de invazie în majoritatea țărilor

Uniunii a persoanelor din țările islamice și care prin ușurința de a folosii trecerea dintr-o țară în alta fără nici o verificare creează riscul manifestării unor acțiuni anti-sociale și a unora anti-statale deosebit de grave.

Nu trebuie neglijat că printre persoanele (în special cele musulmane – n.n.) care cer imigrarea și venind în Europa își desfășoare activități utile pentru viața lor și a țării unde au imigrat, se mai infiltrează și diverși indivizi membrii ai unor grupuri islamice extremiste.

Existența și modul de manifestare al așa numitelor *"sliping cells"*, formate din membrii unor organizații radicale islamiste-jihadiste sunt cele care trebuie contracarate, minimalizate sau total eradicate. Asemenea grupări au planuri pentru tot felul de acțiuni de distrugere a culturii și civilizației diferitelor țări unde se infiltrează urmărind islamizarea treptată dar sigură a țărilor membre ale Uniunii Europene ca și a altor țări de pe glob.

Exemplele cele mai grăitoare sunt prezentate în această lucrare alături de unele sugestii de consultare a noi surse de informații și a unor măsuri ce ar trebuii să stea în atenția imediată a conducerilor fiecărei țări europene și a Uniuni Europene în ansamblul ei.

Majoritatea exemplelor incluse în carte au un suport statistic care își atinge scopul prin datele concrete pe care le cuprind.

Chiar dacă la o primă consultare poate crea impresia că nu au nici o legătură între ele, la o analiză mai profundă se poate observa că asemenea statistici fac parte dintr-un complex trecut și actual și care nu poate fi neglijat oferind de fapt o imagine completă și un instrument de analiză a viitorului Uniunii Europene.

În încheierea cărții am ținut în mod special să prezinte unele puncte de vedere aparținând unor personalități care se referă la stadiul actual și perspectivele de dezvoltare ale României în

contextul geopolitic și geostrategic actual și al perspectivei acestui context.

Am considerat că asemenea puncte de vedere chiar dacă sunt cunoscute de marea majoritatea celor interesați, merită să fie reexaminate și chiar folosite de către cei din conducerile administrative la nivel național, la nivelul diverselor ramuri economice, la nivelul fiecărei regiuni și județe al României și al altor țări.

Dorind să ofer o imagine cât mai complexă a diverselor probleme prezentate în diversele capitole ale cărții, am considerat că pot veni în ajutorul cercului larg de cititori, căruia mă adresez, printr-o serie anexe care au scopul de a completa unele dintre afirmațiile prezentate.

Cititorii, cu diferite preocupări în domeniul politic, economic și social-cultural au la dispoziție o lucrare cu un caracter documentar la care ar putea adăuga propriile informații.

Aș fi deosebit de bucuros să pot afla opiniile lor și tot odată să port un dialog pe diversele aspecte ale prezentei teme legate de acest subiect, fapt pentru care pun la dispoziția celor interesați, adresa mea de e-mail:

berca1@comcast.net.

Vă urez o lectură plăcută,

Dr. Alex Berca

Țările membre ale UE (2015)

1. AUSTRIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Viena
Suprafața țării: 83 879.0 km²
Populația: 8 408 121 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 1 Decembrie 2007.

2. BELGIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Bruxelles
Suprafața țării: 30 528.0 km2
Populația: 11 094 850 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

3. BULGARIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007

Capitala: Sofia
Suprafața țării: 110 899.7 km²
Populația: 7 327 224 (2012)
Moneda în circulație: Leva
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

4. CROAȚIA
Membră a UE de la: 1 Iulie 2013
Capital: Zagreb
Suprafața țării: 56 594.0 km2
Populația: 4 275 984 (2012)
Moneda în circulație: Kuna
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

5. CIPRU
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Nicosia
Suprafața țării: 9251.0 km²
Populația: 862 011 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

6. REPUBLICA CEHĂ
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Praga
Suprafața țării: 78 866.2 km²
Populația: 10 505 445 (2012)
Moneda în circulație: Coroană
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

7. DENEMARCA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Copenhaga
Suprafața țării: 42 915.7 km²
Populația: 5 580 516 (2012)
Moneda în circulație: Coroană daneză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

8. ESTONIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Tallinn
Suprafața țării: 45 227.0 km2
Populația: 1 325 217 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2011
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

9. FINLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Helsinki
Suprafața țării: 338 434.7 km2
Populația: 5 401 267 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

10. FRANȚA
Membră a UE de la: 25 Martie 1957
Capitala: Paris
Suprafața țării: 632 833.6 km2
Populația: 65 287 861 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

11. GERMANIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie1958
Capital: Berlin
Suprafața țării: 357 137.2 km2
Populația: 80 327 900 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie1995.

12. GRECIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1981
Capital: Atena
Suprafața țării: 131 957 km²
Populația: 11 123 034 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2001
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 1 Ianuarie 2000.

13. UNGARIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Budapesta
Suprafața țării: 93 023.7 km2
Populația: 9 931 925 (2012)
Moneda în circulație: Forint
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da din 21 Decembrie 2007.

14. IRLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capital: Dublin
Suprafața țării: 69 797 km2
Populația: 4 582 707 (2012)
Moneda în circulație: Euro din : 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

15. ITALIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capital: Roma
Suprafața țării: 301 336 km2
Populația: 59 394 207 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999

16. LATVIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Riga
Suprafața țării: 64 562 km2
Populația: 2 044 813 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2014
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

17. LITUANIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Vilnius
Suprafața țării: 65 300 km2
Populația: 3 003 641 (2012)
Moneda în circulație:Euro din: 2015
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

18. LUXEMBURG
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Luxemburg
Suprafața țării: 2586 km2
Populația: 524 853 (2012)

Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

19. MALTA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Valletta
Suprafața țării: 316 km2
Populația: 417 546 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

20. MAREA BRITANIE
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Londra
Suprafața țării: 248 527.8 KM²
Populația: 63 495 303 (2012)
Moneda în circulație: Lira sterlină (Pound)
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

21. OLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Amsterdam
Suprafața țării: 41 540.4 km²
Populația: 16 730 348 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

22. POLONIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Varșovia
Suprafața țării: 312 679 km2
Populația: 38 538 447 (2012)

Moneda în circulație: Zlot
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

23. PORTUGALIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986
Capital: Lisabona
Suprafața țării: 92 211.9 km2
Populația: 10 542 398 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

24. ROMÂNIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007
Capital: București
Suprafața țării: 238 390.7 km2
Populația: 20 095 996 (2012)
Moneda în circulație: Leu/RON

25. SLOVACIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Bratislava
Suprafața țării: 49 036 km2
Populația: 5 415 949 (2014)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 2009
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

26. SLOVENIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Ljubljana
Suprafața țării: 20 273 km2
Populația: 2 061 085 (2014)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 2007

MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

27. SPANIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986
Capitala: Madrid
Suprafața țării: 505 990.7 km2
Populația: 46 818 219 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

28. SUEDIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Stockholm
Suprafața țării: 438 575.8 km2
Populația: 9 482 855 (2012)
Moneda în circulație: Coroana suedeză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

Notă: Pentru informații suplimentare vezi și:
UE-Enlargement
în:http://europa.eu/pol/pdf/flipbook/en/nlargement_en.pdf

Introducere

Bătrânul continent European a fost și continuă să fie unul dintre spațiile geopolitice cela mai frământate în ultimele secole. Invazii ale unor puteri străine, mișcări social-politice de tot felul, revoluții, războaie de lungă durată cu zeci, sute de mii și milioane de morți și invalizi de toate gradele, foamete, furtul unor bogății ale solului și subsolului, dezmembrarea și furtul utilajelor din întregi întreprinderi naționalizări, colectivizări, evacuări forțate bazate pe false principii etnice și rasiale, tot felul de acte cu caracter antisocial ce se finalizau prin chinuirea oamenilor în gulagurile comuniste impuse de marea ”prietenă”, și ”mama” Uniunea Sovietică șiconcluzionate în pușcăriile naționale comuniste.

Înțelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărțirea forțată a Europei și încercarea de creare a unor lumi diferite, cu ”convingeri” și ideologii forțate în mod diferit, cu pretinse aspirații diametral opuse între cele manifestate între Est și Vest.

Efectele acestor manevrări forțate decise de către reprezentanții unor puteri politice au afectat evoluția Europei în general și a vieții popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Fiecare dintre marile puteri ale acelei epoci de după al Doilea Război Mondial au căutat pe toate căile să umple în mod propagandistic vidul creat în standardul ”unei vieți mai bune” a popoarelor din zona ce o controlau pentru a dovedii puterii opozante superioritatea unuia dintre sisteme față de cealaltă, făcând uz de cele mai diverse mijloace propagandistice.

Prin diverse forme ale unor ”pretinse ajutoare”, Europa a reușit după mulți ani să se refacă oblojindu-și rănile pe care le suferise în timpul războiului și tot în competiția dintre cele

două sisteme au creat impresia unor reale evoluții economice deosebite.

Pe scurt istoria Uniunii Europene

Încercările unei uniri economice a Europei care s-o ajute în direcția refacerii și dezvoltării ei au început cu multe zeci de ani înainte și s-au rediscutat la scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, mai exact în jurul anului 1950 prin crearea unor comunități printre care era şi cea a Cărbunelui şi Oțelului (CECO) fondată prin Tratatul de la Paris. Înțelegerea dintre Franța, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi Olanda avea drept scop partajarea resurselor de oțel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice. Astfel s-a format aşa numitul „*Grup al celor şase*".

Planul acestei comunități internaționale a fost creat şi dezvoltat de către economistul francez Jean Monnet, şi anunțat în mod public întregii lumi de către ministru de externe francez Robert Schuman; act care a rămas ca document istoric purtându-i numele (Declarația Schuman).

Acesta a fost unul din momentele în care, Statele Unite şi-au manifestat interesul în asigurarea consolidării zonei occidentale a Europei față de cealaltă parte a Europei de Răsărit care intrase sub controlul Uniunii Sovietice şi care depunea toate eforturile de a se consolida într-o evoluție forțată pe un drum cunoscut mai mult din punct de vedere politico-propagandistic decât al realității economice - drumul socialismului.

CECO a devenit baza Comunității Economice Europene (CEE) – omologul occidental al blocului comunist CAER.

Comunitatea Economică Europeană, re-denumită ulterior Comunitatea Europeană, a devenit în final Uniunea Europeană prin tratatul semnat (la 7 februarie 1992) de către reprezentanții țărilor participante la conferința ținută în localitatea Maastricht din Olanda.

Invenția - să-i spunem aşa – de constituire a Uniunii Europene din multe națiuni mici şi într-un sistem care împiedeca crearea unei singure supraputeri în fața celorlalte (pentru a nu se crea un imperiu) a fost o formulă binevenită care a ajutat la dezvoltarea fiecărei țări în parte şi printr-o formă competițională a ajutat la dezvoltarea unei tehnologii care tot datorită competiției (cu blocul țărilor din răsărit) şi a inteligenței lăsată să se dezvolte în mod liber (nu sub controlul organelor de partid, de stat şi de securitate) devenise la un anumit moment dat, cea mai avansată tehnologie din lume.

În vederea refacerii statutului de prima-donă în lume, nu numai din punctul de vedere tehnic, al culturii, artei şi al modei, dar mai ales din punct de vedere economic, s-a hotărât unirea într-o variantă care să-i dea putere de competiție în fața altora ce se profilau la orizonturile economice ale sfârşitului de secol 20 şi în perspectiva noului secol 21.

Mulți considerau că pe această cale va fi creată o nouă forță economică şi social-politică.

Crearea Uniunii Europene, dorită de mulți şi tot odată deosebit de controversată de alții, nu a fost un act anti-american, aşa cum au apreciat-o unele mijloace ale mass-mediei internaționale, din contra a fost susținută de americani şi poate, fără a exagera, a fost chiar încă una din ”creațiile” americane.

Fără ajutorul primit prin Planul Marshall[6], fără a fi ani de zile sub controlul şi protecţia forţei nucleare americane şi a unui suport financiar american dat la un anumit moment dat, nu cred că s-ar fi înfăptuit o asemenea uniune.

E foarte greu de spus dacă ideea ca atare şi realizarea ei poate fi considerată ca o reuşită deosebită politico-economică şi socială, sau nu.

Opozanţii din trecut sunt şi mai aprigi în argumentările lor în momentul de faţă susţinându-şi punctul de vedere din care rezultă că membrii acestei uniuni sunt forţe destul de mari, cu implicaţii puternice naţionaliste, cu un mod diferit de manifestare al unor culturi şi al unor concepţii diferite de viaţă, cu economii ajunse la diferite grade de dezvoltare. "Locomotiva" care avea să tragă după ea acest gigant tren, cu vagoane diferite ca dimensiuni, forme şi puteri, trebuia să fie de foarte mare putere şi cu un program foarte clar de mişcare.

Mai mult decât atât, mulţi dintre opozanţi analizând imposibilitatea menţinerii într-un mod democratic a fostei Uniuni Sovietice formată din ţări diferite, cu tot felul de forme de manifestare a culturii şi obiceiurilor şi chiar unele dintre ele cu limbi diferite de limba rusă, (impusă ca limbă obligatorie pe întregul teritoriu al Uniunii Sovietice şi obligatoriu de a fi învăţată şi în ţările satelit-n.n.), au ajuns la o concluzie pe care o înţeleseseră dar nu o puteau afirma în mod deschis, aceea că o asemenea "Uniune" de tip Sovietic, nu putea rezista decât prin şi sub presiunea unor forţe deosebit de dure de coerciţie (impuse prin activitatea KGB - n.n.)[7].

După mai mult de 70 de ani, când sistemul comunist a căzut, multe dintre fostele republici au reuşit rapid să iasă de sub dominaţia "stagului sovietic", dominaţie impusă prin forţa

[6] Vezi Anexa 4: Planul Marshal
[7] Vezi Anexa: Micul dicţionar tematic

armelor în întreaga *pușcărie internațională* în care au fost ținute, sărbătorind momentele fericite ale asigurării independenței lor naționale.

Oare există vreo asemănare cu situația social-economică și politică din Uniunea Europeană?

Răspunsul este categoric: NU !

Despre acest aspect vom discuta mai în detaliu mai departe

Mai mult ca sigur timpul va fi cel mai bun judecător istoric și va confirma sau dimpotrivă va infirma dacă această idee a unei asemenea Uniuni, este valabilă și avantajoasă în egală măsură pentru toate țările membre ale acestei Uniuni.

Eforturile şi timpul acordat creării acestei uniuni, nu au fost nici uşoare şi poate nici suficient pentru a pune toate ţările membre (cu enormele lor diferențe, din toate punctele de vedere), pe aceeaşi linie şi toate să participe după măsura şi posibilitățile fiecăreia la planul comun de dezvoltare al Uniunii.

În aceeași măsură, planurile Statelor Unite nu au avut numai un caracter pur umanitar de a salva populațiile țărilor membre de la pieire ci a fost un plan bine gândit și cu bătaie lungă deosebit de profitabil .

Investitorii americani au știut dela început în ce ramuri să investească și ce profituri vor obține. Știau că vor lucra cu spiritul și disciplina germană, știau că vor lucra cu englezii care aveau resursele necesare în fostele colonii pe care încă le posedau, știau și erau atrași de francezi care îi inspirau în toate cele începând de la modă, la muzică și politică, ș.a.m.d.

Despre celelalte țări pe care le-au asimilat treptat când au ieșit din pușcăria internațională comunistă, au fost siguri că le vor putea folosi drept platoșe împotriva oricăror încercări din partea unui ”prieten ” vechi –Rusia.

Cronologia evenimentelor creării Uniunii Europene

25 martie 1957: Grupul celor şase a semnat Tratatul de la Roma prin care a luat fiinţă Comunitatea Economica Europeana (CEE) si Comunitatea Europeană pentru Energie Atomică (EURATOM).

8 iunie 1959: În speranţa unor suporturi financiare şi militare, Grecia, şi-a depus cererea de candidatură pentru aderarea la CEE.

31 iulie – 10 august 1961: Danemarca, Irlanda, şi Marea Britanie şi-au depus cererile pentru candidatura de aderare la CEE.

14 ianuarie 1962: Stabilirea politicii agricole comunitare în scopul creării pieţei comune şi a solidarităţii agricole şi financiare prin intermediul Fondului European pentru Orientare şi Garanţie Agricolă (FEOGA).

30 aprilie 1962: Norvegia şi-a depus candidatura pentru aderarea la Comunitatea Europeană. În prezent nu este membră a UE.

14 ianuarie 1963: Unele animozităţi mai vechi între Franţa şi Anglia şi unele informaţii secrete pe care le-a obţinut de Gaulle, au fost confirmate şi preşedintele de Gaulle a afirmat că Franţa are !unele îndoieli" în legătură cu intenţia Marii Britanii de a adera la Comunitate.
După câteva zile, negocierile cu ţările care îşi depuseseră cererile de aderare au fost suspendate.

1 iulie 1963: Franța a părăsit negocierile referitoare la finanțarea politicii agricole comune. Guvernul francez şi-a rechemat reprezentanții săi permanenți și delegația franceză nu a luat parte la întâlnirile Consiliului Comitetului Reprezentanților Permanenți.

După cum se vede, acest „act de căsătorie", internațională, nu a decurs deosebit de lin; din contra a avut multiple hopuri pe parcurs.

28-29 ianuarie: 1966 Tot felul de influențe şi negocieri duse în spatele uşilor închise l-au convins pe de Gaulle să accepte participarea la aşa numitul " Compromis de la Luxemburg" şi Franța să-și reia locul în Consiliu European cu condiția de menținere a votului unanim atunci când urmau să fie în joc interese importante pentru toți membrii comunității.

22 martie 1971: Consiliul adoptă Planul Werner în scopul coordonării politicii economice a CEE. Concluziile acestui plan erau ca țările membre urmau să-și „armonizeze" politicile bugetare și de reducere a marjelor de fluctuații ale monedelor lor naționale. Cu alte cuvinte trebuia să nu mai existe diferențe între valoarea

	diferitelor monede naționale în tranzacțiile ce urmau să se desfăşoare între membrii comunității.
1 ianuarie 1973:	Danemarca, Irlanda şi Marea Britanie au aderat la Comunitatea Europeană care a ajuns astfel să aibă 9 memebri.
18 martie 1973:	Consiliul CEE a creat Fondul European pentru Dezvoltare Regională (FEDR) şi un Comitet pentru politica regională.
22 iulie 1973:	S-a semnat tratatului prin care i s-au delegat parlamentului European puteri depline în legătură cu adoptarea bugetului şi stabilirea Curții de Control Financiar.
1-2 decembrie 1973:	Consiliul Europei a stabilit condițiile în legătură cu alegerea forumului de conducere: (Parlamentului European); prin vot universal au adoptat legea privind emiterea pentru toți membri CEE a paşaportul european.
9 februarie 1974:	Consiliul a decis în favoarea aderării Greciei la Comunitate.
1 ianuarie 1981:	Grecia a devenit al zecelea membru al Comunității Europene.

De fapt țările mai dezvoltate şi mai puternice din punct de vedere economic şi-au creat dela început o așa zisă ” lojă” de unde urmăreau şi aprobau pe baza anumitor interese admiterea la anumite dăți şi în anumite condiții a altor membrii dintre țările mai mici, mai puțin bogate şi pe baza anumitor criterii strategice şi economice.

4-5 decembrie 1978: În cadrul şedinţei Consiliului European ce a avut loc Bruxelles s-a înfiinţat Sistemul Monetar European (SME).

Ianuarie 1986: Portugalia şi Spania au devenit membre ale CEE.

17-28 februarie1986: S-a semnat la Luxemburg şi la Haga, Actul Unic European

29 mai 1986: A fost ridicat Steagul Uniunii Europene, prima data în faţa clădirii Berlaymont şi s-a intonat imnul Uniunii Europene (Oda Bucuriei – Bethoven).

S[illegible]u fost însoţite de cererea mai multor ţări pentru a deveni membre ale U.E. printre care: Austria, Cipru, Malta, Finlanda, Ungaria şi Polonia.

4 iunie 1989: Polonia a fost prima țară în care s-au ținut primele alegeri semilibere din sistemul fostelor țări satelit ale Uniunii Sovietice.

16 iunie1989: Fostul prim ministru al Ungariei *Imre Nagy* a fost executat executat pentru rolul său în revoluția din 1956[8],

[8] Nu este elucidat nici până în ziua de azi dacă a solicitat prima intrare a trupelor sovietice în Ungaria (24 octombrie), sau a acceptat-o doar în mod tacit. Pe data de 28 octombrie a luat în mod surprinzător o poziție fermă în sprijinul revoluției și al introducerii pluripartidismului.

În dimineața de 4 noiembrie a ținut un discurs dramatic la radio, anunțând a doua intrare a trupelor sovietice, mai târziu cerând azil la ambasada Iugoslaviei. Pe 21 este răpit în drum spre casa lui - nefiind respectată înțelegerea cu iugoslavii - și este deportat în România, la Snagov, împreună cu mai mulți reformiști. Nu a fost dispus să demisioneze și nici să recunoască guvernul lui János Kádár, în ciuda presiunilor politice puternice și a somațiilor repetate.

18 octombrie 1989: Erich Honecker a fost înlăturat din conducerea RDG (ca urmare a evenimentelor revoluționare din Germania –n.n.). La acea dată Honecker era secretar general al Partidului Socialist Unit din Germania (P.S.U.G.). După reunificarea Germaniei, Erich Honecker s-a refugiat în Chile, unde a decedat (1994).

16 iunie 1990: Imre Nagy a fost re-înmormântat cu toate onorurile ce se cuvin unui conducător.

iunie 1990: János Kádár, a dat drumul la câteva sute de cetățeni nemți să plece în Germania Federală.

9 noiembrie 1989: A fost înlăturat zidul Berlinului care despărțea Germania în c ele două țări: de Est și cea Occidentală.

După o perioadă scurtă de democrație, 1946 - 1947, după anul1948 liderul comunist Mátyás Rákosi a instaurat regimul comunist după modelul sovietic, al lui Stalin. Acesta a fost principalul motiv al izbucnirii Revoluției maghiare din 1956 (denumită până în 1989 "contrarevoluție").

Un nou guvern inclinat spre reforme, condus de Nagy Imre a anunțat ieșirea țării din Pactul de la Varșovia, inițiat și patronat de Uniunea Sovietică. Armata sovietică de ocupație a înăbușit în sânge revolta populară, sovieticii instalându-l la conducerea statului pe János Kádár, care devenise omul lor de încredere. Profitând de faptul că în timpul revoltei granițele au fost deschise, circa un milion de maghiari au emigrat din Ungaria spre Occident.

Imre Nagy a fost dus acasă în aprilie 1957. Între 9 iunie și 15 iunie 1958 a fost judecat într-un proces cu ușile închise, fiind în cele din urmă condamnat la moarte. Sentința a fost executată chiar în ziua următoare (de menționat că sentința a fost aprobată în prealabil de Comitetul Executiv al Partidului Comunist Maghiar).

Între anii 1961-1989 cadavrul lui a fost ascuns în parcela 301 din Cimitirul Nou din Budapesta.

10 decembrie 1989: Crearea unui nou guvern național unit în Cehoslovacia.

21 decembrie 1989: Dictatorul Nicolae Ceaușescu a fost arestat și după un proces fulger a fost executat (împreună cu Elena Ceaușescu).

La sfârșitul anului 1989 existau 300.000 de arme nucleare cu care erau echipate trupele armatei sovietice staționate în Polonia, Cehoslovacia și Ungaria. Patru ani mai târziu toate aceste arme nucleare au fost expediate în Rusia.

La începutul Noului An, 1990 Václav Havel, noul președinte al Cehosloavaciei a ținut o cuvântare în care a promis crearea unui nou guvern bazat pe corectitudine și moralitate.

*

În primii ani care au urmat după căderea comunismului în Rusia și în fostele țări din lagărul socialist, presa internațională prezenta sute de articole ale unor ziariștii cunoscători ai situației din Europa de Est, care își puneau tot felul de întrebări legate de viitorul drum al acestor țări. Într-adevăr aceste țări au trecut printr-o lungă și grea perioadă de tranziție în care se impuneau cu o deosebită necesitate:

- modificări ale sistemului judiciar,
- un ”șoc terapeutic” pentru trecerea la economia de piață,
- multiple reforme social-economice și
- încetarea procesului de subvenționare masivă de către stat a diverselor ramuri ale economiei și în special a industriei.

Acesta a fost momentul începutului așa numitei ”piețe de capital” și al creării unui decalaj între bogați și săraci. Procesul privatizării economice care a fost de asemeni un proces destul de lung și nesigur în forma sa de acțiune, a dus la apariția unei

pături de milionari, și tot odată a creat oportunitatea nedorită a fenomenului corupției și a încălcării diverselor legi din partea unora dintre noii antreprenori și a unor vârfuri ale conducerilor de la diverse niveluri ale structurilor economice și politice.

*

31 mai 1995: Comisia europeană a adoptat actul numit „Carta Verde" referitoare la introducerea unei monede unice – Euro (€).

22 iunie 1995: România şi-a depus cererea de aderare la UE.

26-27 iunie 1995: Consiliul european confirma trecerea la folosirea monedei unice de la 1 ianuarie 1999. Consiliu Special cu profil financiar, a decis ca numai 11 state membre ale U.E. care întruneau condițiile necesare să adopte folosirea monedei unice (euro).[9]

2 ianuarie 2001: Grecia a devenit cel de al 12-lea membru al zonei euro.

15-16 iunie 2001: Consiliul European de la Goteborg (Suedia), a decis, extinderea UE şi procesul de aderare, printre altele, cu unele "recomandări speciale"dedicate asistenței acordate Bulgariei şi României.

[9] Vezi graficul 3

1. Uniunea Europeană: o nouă Europă ?

Au trebuit să treacă circa 70 de ani, să se lichideze comunismul cu întreaga sa ideologie politică și ca urmare a unor interese tot de natură politică mai mult decât socio-economică să se creeze o *"Nouă Europă"* cu o nouă față, cu o nouă concepție despre relațiile dintre diversele țări existente în perimetrul European.

S-au pompat fonduri imense care au dus la crearea și dezvoltarea unora dintre economiile unora dintre țările care făceau parte din noua structură economică.

Pe de o parte Uniunea Sovietică susținea dezvoltarea Republicii Democrate Germane iar Statele Unite susțineau cealaltă parte a vitrinei occidentale, Republica Federală Germania, realizându-se de fapt un joc între cele două sisteme.

În acest fel în Europa se putea spune că s-a creat cea mai mare economie din lume.

Astăzi, opinia tuturor analiștilor economiști și geopoliticieni, este aceea după care Uniunea Europeană este cea de a treia cea mai largă "instituție economică și geopolitică" din lume, cu cei peste 455 milioane de cetățeni și cu țările care acoperă un teritoriu cât jumătate din continentul Americii de Nord.

În concordanță cu unele calcule economice mai recente economia noii Europe ar putea fi considerată ca "un model economic pentru restul lumii".

Așa după cum au afirmat mai mulți autori printre care și Mark Leonard în lucrarea ”Why Europe will Run the 21st Century”[10] ,

> *Europa este o sinteză a energieie și libertății care provin dintr-un liberalism cu o stabilitate și un ajutor al oamenilor care provine dintr-o formă de manifestare a unei reale democrații.*

Din păcate unele dintre țările europene, în special cele care au fost zeci de ani sub dominația sistemului comunist, nu s-au manifestat ca o lume cu preocupări serioase de aș asigura o imagine națională prin ceea ce puteau produce și cu care se puteau impune în ansamblul planului european și chiar în cel mondial.

Și înainte de crearea UE dar în special după apariția acestei noi ”Europe unite”, multe dintre țările europene, în special cele foste comuniste așteptau cu mâna întinsă suporturi financiare fără să-și dea seama că prin obținerea unor credite din partea unor țări dezvoltate sau al unor organizații mondiale nu puteau ajunge la o dezvoltare economică normală ci dincontra la o subjugare financiară din care cu greu puteau să iasă și ca atare se mențineau an după an într-o stare similară cu cea din timpul ocupațiilor străine.

Aceste țări membre al UE care au o mare diferență în cultură și obiceiuri, cu grade diferite ale dezvoltării economice nu pot afirma că au o participare activă *egală* la evoluția și consolidarea ”Noii Europe”.

Uniunea Europeană creată cu sprijinul Statelor Unite avea scopul contracarării pe de o parte a evoluției rapide a altei

[10] Mark Leonard - Why Europe will Run the 21st Century,Lucrare citată în bibliografie, pg. 7

pretinse ”supraputeri”, (cum s-a considerat de către futurologi că va fi China – n.n.) și totodată – pentru aș asigura un pied-à-terre în față vechiului adversar din timpul războiului rece, Rusia Sovietică.

UE a fost și continuă să fie o coabitare a unor țări și popoare cu limbi diferite, cu obiceiuri și culturi diferite, cu o enormă varietate a dezvoltărilor economice și cu multe forme de manifestare a unor vechi conflicte, unele mocnite și cu înfruntări militare ce au avut loc pe parcursul numai al unui singur secol (cum au fost de exemplu cele dintre Franța și Germania).

Nu întâmplător au existat și continuă să existe tot felul de neînțelegeri atunci când se discută la Bruxelles necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor țărilor europene și bineînțeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europa. De asemeni nu este întâmplător că unele țări au fost de acord și au acceptat moneda UE în timp ce englezii și suedezi[11], de exemplu, au preferat să rămână numai cu monedele lor naționale, iar alte țări printre care și România folosesc ambele monede [leul (ron) și €].

Deosebit de interesantă este și poziția unora dintre țări printre care și cea a Olandei exprimată prin punctul de vedere al Regelui Willem-Alexander care se referea la viitorul Europei ca la o zonă în care se va manifesta în viitor filozofia unei *societ**ăți** participative*, în care :

> ”... *cetățenii Europei vor trebuii să aibă grijă de ei înșăși sau cu alte cuvinte, să creeze soluții ce se vor aplica la nivelul general al societății civile privind*

[11] La 14 septembrie 2002, în Suedia a avut loc un referendum prin care s-a respins introducerea monedei euro.

asigurarea unora dintre beneficiile fundamentale sociale cum ar fi de exemplu: ajutoarele de șomaj, subsidiile pentru acoperirea cheltuielilor referitoare la asistența medicală, fondurile destinate celor care au ajuns la vârsta de pensionare, fondurile destinate educației și sportului pentru tinerele generații și încă alte sume destinate nevoilor sociale ..."

Asemenea idei confirmă opinia după care din punct de vedere geopolitic Europa va fi locul în care se va manifesta în viitor o încetare a contractului social dintre diferitele țări și cetățenii proprii care aveau drepturi egale, legale.

Un punct de vedere similar a fost susținut și de către Mario Draghi – Președintele Băncii Centrale Europene care într-un interviu pe care l-a dat unui ziarist de la Wall Street Journal, în 2012, afirma:

"... modelul socio-european este mort!"

Mario Draghi și-a susținut afirmația după care Europa încă se mai găsea în situația de aș permite anumite acțiuni pe care cu greu și le poate permite în prezent. El se referea la opinia economistului german Rudi Dornbusch (1942-2002), care în diferite lucrări publicate - fiind un prolific autor, afirmase:

"... europenii sunt atât de bogați încât își pot permite să plătească oamenii ca să nu muncească:"

Dornbusch, specializat pe analiza evoluției Europei, și lucrând în Statele Unite, lansase o asemenea opinie, care făcea posibilă un asemenea fapt, dar care în prezent este ca o *fata morgana* fiind deosebit de departe de realitate.

Ceea ce spun în prezent unii analiști despre Epoca de aur a Europei este că această epoca **și**-a încheiat sezonul, iar ceea ce părea ca fiind normal din punctul de vedere al beneficiilor economice pe care le aveau toți salariații indiferent că lucrau pentru întreprinderi de stat sau particulare s-au redus drastic sau chiar s-au anulat (mă refer în mod special la ajutoarele de familie, accesul gratuit la serviciile medicale, concediile plătite și alte beneficii).

Astăzi în multe dintre țările Europei există un număr mare al populațiilor care trăiesc la limitele sau chiar sub limitele sărăciei. Unele date statistice internaționale (prezentate de către diverse organizații mondiale cum ar fi World Bank sau CIA –Departamentul populației) și prelucrate de către autor se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr.1

Unele **țăr**i Europei în care popula**ț**ia trăie**ș**te la sau sub limitele s**ărăc**iei

(mil. locuitori)

Țara	World Bank	Anul	Sursa: CIA	Anul
Belgia	N/I	N/I	15.2	2007
Bosnia/Herțegovina	14	2007	18.6	2007
Bulgaria	10.6	2007	21.8	2008
Croația	11.1	2004	18	2009
Republica Cehă	N/I	N/I	9	2010
Danemarca	N/I	N/I	13.4	2011
Franța	N/I	N/I	6.2	2004
Germania	N/I	N/I	15.5	2010
Grecia	N/I	N/I	20	2009
Ungaria	N/I	N/I	13.9	2010
Irlanda	N/I	N/I	5.5	2009
Kosovo	34.5	2009	30	2010

Macedonia	19	2006	30.9	2010
Moldova	21.9	2010	26.3	2009
Olanda	N/I	N/I	10.5	2005
Polonia	10.6	2008	17	2003
Portugalia	N/I	N/I	18	2006
România	13.8	2006	21.1	2010
Serbia	9.2	2010	8.8	2010
Slovacia	N/I	N/I	21	2002
Slovenia	N/I	N/I	12.3	2008
Spania	N/I	N/I	19.8	2005

Notă: N/I:Nu sunt informații. Pentru a avea o situație cât mai completă acolo unde una din surse nu -a oferit informații, am căutat altă sursă de informații ; de aceea apar două surse de informații.

Sursa: Prelucrat de autor după diverse statistici, Banca Mondială, și CIA, 2012

O asemenea situație își găsește unele explicații în special pentru țările din fostul sistem comunist, unde majoritatea populației trăise zeci de ani în condițiile unui dezinteres total pentru munca ce ar fi trebuit s-o desfășoare întrucât nu existau în mod real mijloacele de apreciere și compensare a eforturilor și toată activitatea era subvenționată de stat.

Circula ”în mod clandestin” după modelul secretului lui Polichinelle, o glumă care spunea:

”... noi ne facem că muncim, și ei (Guvernul –n.n.) se fac că ne plătesc”!

Din acest punct de vedere există un element de similitudine cu semnarea acordului de către Administrației de la Casa Albă în vederea reluării după 50 de ani a relațiilor diplomatice și economice cu Cuba.

Un asemenea acord care are mai mult o bază politică decât una economică își găsește justificarea în ideea Administrației

de la Washington D.C. de lichidare pe cât posibil a restului de economii considerate ”de tip socialist”.

Dacă cineva își va pune problema cine va fi în câștig din această nouă relație care nu este decât un joc politic, mai mult ca sigur că răspunsul va fi acela: poporul cubanez va avea numai de câștigat întrucât va aștepta ajutoare mult mai mari din partea Statelor Unite iar din punctul de vedere al activității economice se va menține aceeași concepție cum a existat în toate țările fostei lumi comuniste.

Va trebui să treacă mult timp (poate timpul câtorva generații), pentru a se ajunge la formarea unei așa zise conștiințe bazată în special pe elemente cu caracter economic și educațional care să-i determine pe oameni să învețe, să muncească și să devină în adevăratul înțeles al cuvântului utili societății în care trăiesc. În acest sens administrațiile guvernamentale ale diferitelor țări europene vor trebuii să-și modifice filozofia organizării financiar economice, cu prioritate și în mod real, referitoare la nevoile vieții de zi cu zi ale populațiilor lor, dacă și în măsura în care aceste ”filozofii” în măsura în care acestea vor fi cu acordul și interesele marilor puteri economice.

Până la aplicarea unor asemenea măsuri birocratico-administrative, marea majoritate a populațiile țărilor europene își va duce viața în continuare trăind de la o lună la alta și luptându-se cu multiplele dificultăți financiare.

După cum se poate vedea din tabelul alăturat chiar dacă datele statistice ale OECD-ului confirmă anumite creșteri pozitive ale pensiilor, cum ar fi de exemplu, de 107 (în Polonia), circa 120 (Portugalia) sau peste 200 (în Turcia) aceste cifre au un caracter relativ și în special temporar care ascunde de fapt realitatea condițiilor de viață a numărului mare al populațiilor ce trăiesc în mare sărăcie.

Tabelul Nr.2

Situația pensiilor (mari și mici) ale populației
din unele țări europene comparativ cu SUA
Date pentru perioada 1990-2007

(%)

Țara	Situația pensiilor	
	mari	mici
Turcia	+202	
Portugalia	+119,8	
Polonia	+107	
Italia	+38,9	
Republica Cehă	+21,8	
Grecia	+19,1	
Germania	+17,5	
SUA	-	-1,5
Belgia	-	-2,9
Suedia	-	-6,8
Irlanda	-	-7,7
Islanda	-	-14,7
Norvegia	-	-16,6
Luxemburg	-	-19,8
Olanda	-	-29,8

Sursa: OECD, date prezentate de către Washington Post,
7 Decembrie 2013, pg. A12

Din acest punct de vedere, ideea regelui Olandei de creare în viitor al unei *societăți participative* pare a fi nu prea departe de utopia marxistă, care susținea dezvoltarea unei așa numite conștiințe de clasă care să-l ajute pe fiecare cetățean să-și asigure condițiile unei vieți mai bune, în urma unei revoluții sociale.

Mai mult ca sigur că în multe dintre țările membre ale UE se vor accentua diferitele manifestări ale unor acte anti-sociale, anti statele înainte ca fiecare persoană să-și asigure mijloacele

de existență – în mod onest și printr-o reală participare a activității la viața social-economică a țării respective.

Nu trebuie uitate sau neglijate efectele manifestării a celor 50 sau 70 de ani în care comunismul a distrus orice element al conștiinței de muncă și de onestitate cu toate că propaganda marxistă–leninistă cu profundul ei caracter utopic, susținea crearea unei asemenea conștiințe superioare ”de clasă”.

1.1. Uniunea Europeană în prezent și necesitățile urgente pentru viitor

Analiștii geopolitici consideră că Uniunea Europeană pentru a supraviețui va avea nevoie într-un viitor nu prea îndepărtat de:

- noi reguli de conducere la nivelul întregii Uniuni,
- o conducere centralizată și hotărâtă care să asigure menținerea, refacerea și consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu și pe fiecare dintre țările membre.
- revizuirea cu o deosebită rigurozitate a întregii politici externe incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei țări și creerea unei reale cooperări și al unui suport militar între toate țările membre al UE și în special cu NATO și SUA.
- analizarea cu multă responsabilitate a solicitărilor altor țări de a devenii membre ale UE.

Doar pe aceste căi se vor putea elimina multe dintre diferențele ce există în prezent între diversele țări europene și tot odată posibilitatea creării unui sistem de apărare împotriva oricăror atacuri externe.

Ceea ce este deosebit de important pentru UE în ansamblu și pentru fiecare dintre țările membre este teritoriul țării pe care fiecare dintre ele îl controlează.

Exemplul cel mai concludent în acest sens este oferit de Acordul Schengen stabilit din 1985 și care îi dă Uniunii Europene puterea de a crea reguli de guvernare la nivelul general al UE în privința imigrărilor și a trecerii diverselor persoane prin granițele țărilor membre, dar tot odată fiecare țară membră are dreptul de a limita sau din contra de a acorda libera imigrației pentru persoanele care îndeplinesc condițiile de imigrare în urma unor verificări prealabile.

De asemeni persoanele care sunt acceptate de a imigra într-o țară au dreptul:

- de a se stabili în țara aleasă pentru imigrare,
- au drept de vot și chiar
- pot obține dreptul de a ocupa un loc în aparatul politico-administrativ din orașul, țara și chiar în Parlamentul European.

Ceea ce este de asemeni important este de a se stabili cât este posibil ca anumite țări care geografic aparțin de Europa și de alte zone geografice să fie sau nu acceptate în cadrul Uniunii Europene.

Mă refer în mod concret la țări cum ar fi Rusia sau Turcia și care au un dublu statut geografic, aparținând de Europa sau de Orientul Mijlociu (cum este cazul Turciei) sau Rusia care aparține în parte de Europa și în parte de Asia.

La o asemenea situație se referea și scriitorul Feodor Mihailovici Dostoievski[12]
care afirma:

"...pentru ruși este scumpă fiecare piatră din Europa.

[12] F.M.Dostoievski (1821-1881)- unul din cei mai importanți scriitori ruși, operele sale având un efect profund și de durată asupra literaturii, filozofiei, psihologiei și teologiei secolului al XX-lea.Opera lui i-a influențat pe o serie de scriitori printre care: Camus, Freud, Kafka, Kerouac, Joyce, Mishima, Nietzsche, Proust, Sartre, Soljenițîn și Wittgenstein

Noi, rușii, avem două patrii – Rusia și Europa".

Asemenea idei trebuie să țină seama de faptul că niciodată comunitatea rusă nu ar trebuii ruptă de civilizația europeană, deoarece ambele sunt "copiii antichității indo-europene și ai renașterii creștine a omenirii".

Stabilirea unor condiții speciale pentru această categorie de țări este foarte importantă cu atât mai mult cu cât populațiile acestor țări sunt creștini, cum este în cea mai mare proporție populația Europei și în parte musulmani cum sunt în Orientul Mijlociu și în Asia.

Ori conform Constituției Uniunii Europene cetățenii unor țări Europene au dreptul de a devenii cetățeni legali ai Uniunii Europene chiar dacă sunt de credință islamică și dacă în loc de recunoașterea profetului Isus consideră că singurul și real profet este numai Mahomed (despre acest subiect vom discuta mai pe larg în alt capitol).

Ceea ce cred că ar merita de reținut este opinia lui Winston Churchill care în 1948 la Congresul Europei afirma referitor la viitorul Europei:

> *"... Sperăm să vedem o Europă unde oamenii din fiecare țară europeană –n.n.) vor gândi că sunt europeni și că aparțin locului unde s-au născut și ... oriunde se vor duce în acest teritoriu... într-adevăr vor simți "că sunt acasă !"..."*[13]

O asemenea afirmație este cea care ar trebuii să constituie criteriul stabilirii credibilității fiecărui imigrant venit din afara Europei și pentru care țara care i-a primit să devină țara lor pe

[13] Byatt, A.S. – What Is a European?, în: The New York Times Magazine, October 31, 2002

care s-o ajute să se dezvolte, s-o apere cu propria viață și nicidecum s-o distrugă prin acte criminale sau prin omorârea oamenilor urmată apoi de sinucidere în urma îndoctrinării cu poveștile cu cele 7 virgine pe care le va întâlni în rai după ce va muri .

Jean Monnet,[14] arhitectul concepției și părintele fondator al Uniunii Europene
spunea:

"... noi nu creăm o coaliție între state,
ci o uniune între oameni"[15]

La fel ca Jean Monnet, Robert Schumann, cancelarul Germaniei Federale Konrad Adenauer și mai târziu Jacques Delors
[16] (Președintele Comisiei Europene între 1985-1995), au văzut în Uniunea Europeană o imagine mult mai înaltă.

Concepția lor vizionară și strategia lor era de a se folosi treptat toate succesele tehnice și economice ale fiecărei țări de către toți membrii UE în interesul popoarelor țărilor membre și din restul lumii.

Din acest punct de vedere mi se pare deosebit de importantă și ideea lansată la 25 februarie 2015 de către președintele ales al României, Klaus Jahannis, care în Aula Magna a Universității de Stat din Chișinău afirma:

"... Modelul de cooperare București-Chișinău este atât de inedit în istoria europeană, încât sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, oamenii de pe cele două maluri ale Prutului se vor regăsi nu numai în uniune, ci și în comuniune,

[14] Jean Monnet (1888-1979)
[15] Din cuvântarea ținută la Washington D.C., 30 Aprilie 1952
[16] Jacques Delors (1925 -), economist, politician francez

iar experiența lor va deveni parte
a patrimoniului european."

1.2. Perspectiva evoluției unora dintre membri Ununii Europene

Așa cum am mai amintit după 1990, când a avut loc căderea comunismului în Europa, a avut loc și unificarea celor două Germanii (RDG și RFG) prin tratatul cunoscut sub numele de "*Tratatul doi plus patru*" [17] .

Interesantă a fost evoluția Germaniei căruia imediat după cel de-al Doilea Război Mondial i s-a interzis prin acordul celor patru puteri să mai aibă o armată organizată.

Ani de zile singurul element de ordine a fost numai o poliție care trebuia să-și exercite activitatea pentru păstrarea ordinii și securității populației germane.

Treptat printr-o perseverență deosebită, specifică acestei națiuni, au reușit să-și recapete dreptul de a avea o mică formație a unei armate de graniță care practic nu impresiona pe nimeni și uneori nici pe cei din RDG care reușeau să fugă peste graniță și să ajungă în RFG.

Au trecut peste 60 de ani și Germania în prezent se manifestă cu o armată bine organizată și care a avut un rol deosebit în cadrul NATO prin trimiterea de forțe pentru menținerea păcii și pentru a asigura stabilitatea în Balcani. De asemeni Germania a trimis o forță din trupele sale

[17] Tratatul doi plus patru, se referea la țările participante la semnarea acestui tratat: RFG, RDG, SUA. Rusia,
Anglia și Franța.

militare în Afganistan ca parte a efortului NATO în stabilirea securității în această țară după eliminarea talibanilor.

Alte exemplele grăitoare sunt cele remarcate de unii analiști economiști care confirmă ideea după care Germania, de ani de zile și-a continuă drumul său economic printr-o reală dezvoltare și un excedent al balanței financiare naționale.

Germania este în prezent singura țară europeană care încă din anul 2010, de exemplu, a avut:

- o rată de creştere economică în medie de plus 3.5%,
- PNB- era reprezentat de circa 2,9 miliarde dolari,
- o datorie de circa 2,4 miliarde dolari
- balanța comerțului exterior are un caracter pozitiv (ceea ce înseamnă mai multe exporturi decât importuri în special de la partenerii europeni la partenerii europeni din zona euro) în valoare de peste 180 miliarde dolari care se exprimă prin 40 de cenți import la fiecare euro de produse exportate .

La toate aceste se poate adăuga și faptul că Administrația actuală a Germaniei urmărește cu multă atenție efectul asigurării unui minim al salariului de 8.50 Euro/oră ($10,60), ceea ce se reflectă în creșterea cererii interne pentru diferite produse alimentare, bunuri de consum și servicii.

În aceeași măsură Germania este atentă la problemele legate de investiții.

Economiști germani consideră că prin corectitudinea stabilirii investițiilor se poate asigura prosperitatea viitoare a țării, în special când este vorba de cheltuirea banilor

obținuți dela plătitorii de taxe. Cu alte cuvinte există o grijă deosebită pentru investițiile efectuate de investitorii particulari și de către cei ce răspund de investițiile din sectorul public.

În paralel cu toate preocupările și grija pentru dezvoltarea economică,
(prin reducerea taxelor, creșterea salariului mediu orar, asigurarea cheltuielilor necesare apărării și menținerea în condițiuni optime a infrastructurii), Germania ca și alte țări se confruntă cu marea problemă a scăderii numărului forței de muncă activă prin îmbătrânirea societății pe ansamblu și deci și a forței de muncă ajunsă într-o mare proporție la stadiul de pensionare.

Rezolvarea acestei probleme este posibilă numai printr-o disciplină fiscală riguroasă, prin acumularea de resurse în vederea asigurării fondurilor necesare pentru suportul pensiilor populației în vârstă.

Din toate cele de mai sus, cred că merită reținut "modelul German" al dezvoltării economice al unei politici fiscale corecte și adecvată nevoilor țării și a întregii economii a UE ținându-se cont de necesitatea asigurării unei stabilități a Zonei euro precum și asigurarea consolidării și competitivității întregii Europe în relațiile cu diverși parteneri la nivel global.

Un factor esențial care de fapt dovedește diferența dintre politica economică aplicată în Germania față de alte țări membre ale UE, este politica aplicată în relația dintre întreprinderi și salariați.

După opinia unor specialiști în problemele muncii și organizării ei în foarte multe țări se manifestă un fenomen al ostilității între conducerea întreprinderilor și salariați în loc să existe o concordanță și o cooperare între aceștia.

În Germania chiar dacă este vorba de o întreprindere cu numai câțiva salariați, aceștia își aleg un așa numit *consiliu consultativ* format din câțiva salariați și câțiva membrii ai conducerii. Acest consiliu are periodic ședințe comune în care se discută și se rezolvă diversele solicitări ale muncitorilor și se negociază asupra condițiilor de muncă și diverselor aspecte ale remunerării muncii.

Sistemul –de tip socialist (practicat în fosta RDG), și unde se numeau *organizații sindicale*, a fost introdus și în actualul sistem capitalist al Germaniei, numai că i s-a schimbat titulatura (și poate și puterea de acțiune (?) –n.n.)

De asemeni în bordul directorilor își expun punctul de vedere și reprezentanții muncitorilor.

De asemeni din cele menționate cred că s-ar putea desprinde o concluzie care ar putea fi folosită și de alte țări în vederea asigurării dezvoltării proprii și participarea ca parteneri cu drepturi și obligații similare cu țările dezvoltate din punctul de vedere economic.

După unele informații cu caracter economic rezultă că excedentul balanței provenit din veniturile obținute din activitatea de comerț exterior și din investiții deosebit de bine stabilite a permis creșterea acestui excedent cu peste 18% în luna septembrie 2014, comparativ cu anii anteriori și comparativ cu rezultatele obținute de alte țări din UE.[18]

Referitor la evoluția pozitivă a PNB în economia germană se poate remarca prin graficul alăturat cum a fostul trendul acestui indicator.

[18] Banca Centrală Europeană a declarat că la sfârșitul anului 2013 și începutul anului 2014 excedentul de cont
curent al Zonei euro crescuse numai cu circa 4%.

Graficul 1

Evoluția trimestrială a PNB în economia germană
2005 - 2012

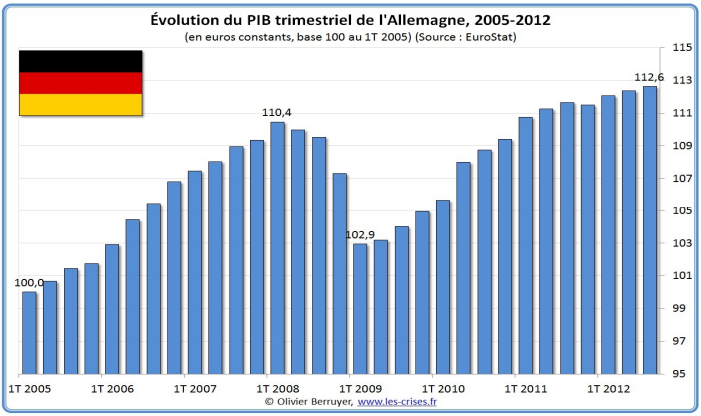

De asemeni unele date statistice oficiale confirmă că în timp ce în economia germană acest indicator a crescut în mod continuu în perioada 2000 -2013 de la 5,4 la 7%, în economia Italiei același indicator a scăzut de la 2% cât a fost în 2000 la -0.7%, iar în economia Franței, la fel a scăzut de la limita 0 la -2.2%, iar în economia Spaniei s-a remarcat mai întâi o scădere de la 1% la -1.1% în 2007 și apoi o revenire (dar menținându-se tot într-o plaje negativă), de la -1.1% la – 0.7%, în 2013, ceea ce a dat o speranță Administrației de la Madrid că ar putea să vadă un trend de revenire din criza economică ce a afecta masiv această țară.

Unii dintre experții financiști apreciază că numai un singur fapt ar putea crea o altă imagine a actualei situații și anume: o mai mare intervenție a statului în economia

privată şi în politicile comunitare ale economiilor din zona euro.

Exemplele cele mai concludente sunt ale Franței care de mult timp încearcă să sugereze necesitatea unei guvernări economice comune, o conducere centrală la nivel de Uniune care să aibă puteri extinse asupra politicilor monetare şi a sistemelor fiscale ale țărilor membre ale UE.

Personal, am o părere diferită și sunt pentru o intervenție cât mai mică a guvernelor în treburile economice ale întreprinderilor private.

Guvernele pot și trebuie să creeze baza legislativă de funcționare a economiei particulare dar aceste întreprinderi trebuie lăsate să funcționeze după principiile pe care le consideră și le aplică în mod legal, în raport de interesele și posibilitățile pe care le au.

Graficul (2) alăturat creat de FMI confirmă această evoluție a Germaniei care a pornit în anul 2000 de la o valoare negativă (de circa -2 %) și a ajuns în 2013 la +7.0% comparativ cu alte țări din UE (cum ar fi Italia, Franța și Spania), care în 2013 încă se menținеau într-o plajă negativă.

În același timp analiștii economiști apreciază într-un mod deosebit politica Germaniei care susține impunerea unor amenzi substanțiale statelor care intenționează să-şi majoreze actualele deficituri economice până la extrem.

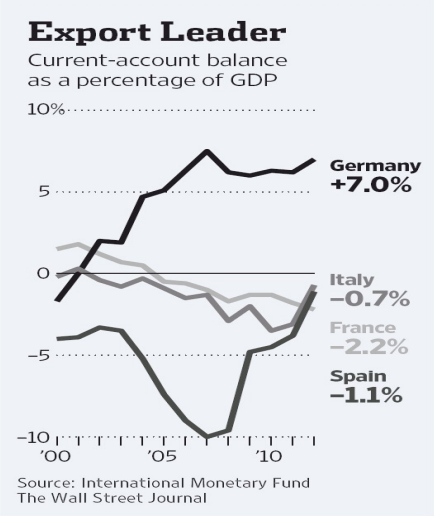

Graficul 2

Practic vorbind, Germania este singura țară din UE care a învățat ceva din trecutul ei istoric și din multiplele greșeli pe care le-a făcut și nu cred că ar mai dori să le repete.

Analiza efectuată la nivelul întregului sistem financiar al UE evidențiază că unele dintre statele europene consideră că ar avea nevoie și chiar dreptul de a avea deficite economice în speranța că pe această cale își vor putea reduce diferențele față de restul țărilor cu o economie dezvoltată (dacă nu chiar excelentă, dar cel puțin prosperă –n.n.)

Într-o opoziție directă cu situația Germaniei se găsesc alte țări cum ar fi Grecia și Spania sau România unde protestele au escaladat până la moartea unor oameni, sau cum se petrece în România, unde tot mai multe persoane își exprimă fățiș nemulțumirile întrucât își văd veniturile micşorate, iar pe de altă parte sunt încă clienții fostei

guvernări care prin tot felul de mijloace oneroase și-au umplut conturile bancare personale cu milioane de lei, Euro sau dolari SUA.

Asemenea fapte trebuie să stea în atenția actualelor Administrații guvernamentale și aplicând legislația împotriva actelor oneroase, indiferent de poziția socială a diverșilor indivizi, trebuie aduși în fața legiuitorilor și sancționați conform legilor în vigoare.

Din toate aceste aspecte rezultă o concluzie după care UE ar avea nevoie de o conducere fermă care să permită și să ajute la stabilirea unei politici unitare a întregii Uniuni, fără de care viitorul Uniunii Europene ar putea fi pus sub un mare semn de întrebare.

Realitatea este de asemeni justificată și de faptul că UE nu are încă o politică externă fermă poate și datorită faptului că Germania – până în prezent, nu a vrut să creeze o asemenea politică.

Doamna Cancelar Angela Merkel a avut și continuă să aibă un rol important în diversele probleme referitoare la evoluția politico-economică a Uniunii Europene este un fapt remarcabil, dar în problema crizei dintre Federația Rusă și Ucraina[19], cred că acest rol ar fi trebuit acordat unuia dintre membri UE sau a unei țări neutre care se menține pe o poziție imparțială față de ambele părți ale conflictului și care ar putea lua o decizie mai obiectivă.

Într-o altă variantă în privința purtării negocierilor și a dialogului cu președintele Putin cred că această

[19] Dna Cancelar Angela Merkel a comunicat oficial conducătorilor Federației Ruse și Ucrainei că nu este gata de a participa la mitingul dintre Federația Rusă și Ucraina dacă nu va afla de un real progres în oprirea conflictului armat dintre cele două țări. (Sursa: AP 11 Ian. 2015)

misiune ar fi putut fi mai eficientă dacă i s-ar fi acordat unuia dintre reprezentanții conducerii Uniunii Europene cum ar fi de exemplu Președintelui[20] în funcțiune, sau unuia dintre demnitari care este membru al Comisiei Europene. Poate o astfel de reprezentare a unei personalități cu asemenea funcții ar fi putut aduce la masa tratativelor o valoare mult mai mare în special când este vorba de discuții și negocieri cu Președintele Vladimir Putin care în poziția sa are o superioritate netă față de Germania, pe care oricând o poate șantaja cu tăierea livrărilor de petrol și gaze naturale, în plină iarnă așa cum s-a mai petrecut și în trecut.

În același sens se manifestă și nedumerirea multor analiști în legătură cu alegerea Președintelui Franței, François Hollande, ca al doilea membru al delegației care s-a întâlnit cu Vladimir Putin la Minsk.[21] După cum se știe între Hollande și Putin există o mai veche colaborare și un contract în spatele căruia stau foarte mulți bani pentru livrarea a două nave militare –port avioane[22] "Mistral. Pierderea acestui contract (de 1.6 miliarde dolari, semnat în 2010), ar însemna o enormă pierdere pentru Franța în situația ei economică actuală.

În asemenea condiții cred că alegerea celor doi reprezentanți pentru negocierile cu Rusia, în privința opririi conflictului militar dintre separatiștii ruși (conduși și ajutați financiar și material de către Rusia) și Ucraina nu cred că a

[20] La 30 august 2014, polonezul Donald Tusk fost desemnat să-i succeadă lui Herman Van Rompuy, începând de la 1 decembrie 2014, în funcția de președinte al Consiliului European.

[21] la 12 februarie 2015..

[22] Fiecare de dimensiunea a două terenuri de fotbal (puse unul în continuarea celuilalt-circa 200 m. lungime) și fiecare vapor putând purta 450 soldați, 13 tancuri, 16 helicoptere și 110 transportoare blindate. Vapoarele sunt construite după standardele NATO.

fost cea mai bună alegere și cred că rezultatele acestor dialoguri care pot fi considerate că au fost mai degrabă un eșec decât un succes, îmi confirmă opinia.

Faptul că în urma unui sondaj de opinie creat de Pew Research Center[23] a rezultat un procent ridicat al aprobării modului în care Dna Cancelar Merkel conduce destinele țării sale (67%) și faptul că este considerată ca fiind Nr.1 în relațiile și popularitatea internațională – pe baza unei analize efectuată de către BBC, nu înseamnă că Dna Merkel să reprezinte (în prezent –n.n.) opinia Europei într-un dialog cu Vladimir Putin un deosebit de versatil și deosebit de abil politician care urmărește cu totul alte obiective decât cele legate de crearea unor relații demne democratice între parteneri.

Președintele Putin a fost instruit nu numai în privința permanentelor realități geopolitice dar – așa cum explică unii politologi, în planificarea unor acțiuni pentru cele mai dificile situații.

Ideea Președintelui Putin după care ":

"...*lichidarea Uniunii Sovietice a fost*
cel mai mare dezastru al secolului 20",

îi reprezintă perfect intențiile de refacere a fostei Uniuni Sovietice.

Dialogurile oricăror reprezentanți ai UE trebuie să țină seama de elementele esențiale ale politicii actuale a Federației Ruse:

- pe de o parte de ași întinde teritoriul cât mai spre vest în câmpia Europei și cu această ocazie să-și

[23] Pew Research Center – instituție americană cu sediul în Washington D.C.; specializat pe informații pe diverse domenii sociale, opinii publice bazate pe sondaje de opinie, tendințe demografice la nivelul Statelor Unite și pe plan mondial.

asigure resursele necesare existente în aceste zone

- să ajungă cât mai aproape de Munții Carpați pentru ai transforma într-o barieră naturală de pază a țării sale.

Asemenea criterii ar fi trebuit să stea în atenția Dnei Cancelar Markel în dialogurile cu Vladimir Putin și asemenea aspecte ar putea fi discutate numai în
ipoteza asigurării responsabilității ca o eventuală Președintă a UE.

Un punct de vedere similar mă determină să cred că ar fi la fel de valabil și pentru Președintele Franței, François Hollande.

Ceea ce cred că reprezintă un element de interes deosebit și în același timp poate de îngrijorare pentru multe dintre țările membre ale UE este poziția "de lider" în Europa în General și al Uniunii Europene în special, pe care și-a cucerit-o Germania în ultimele decade.

Nu contestă nimeni multiplele calități pe care le are poporul german, deosebit de harnic, disciplinat și perseverent.

Asemenea calități au fost cunoscute, apreciate și folosite și înaintea celui de Al Doilea Război Mondial și pe care Administrația acelei perioade a folosit-o din păcate într-un mod nefericit pentru poporul german și pentru alte țări din lume, ducând în final la efectele prea binecunoscute ale conflictului mondial.

Dintr-o țară lovită foarte puternic de calamitățile războiului, cu milioane de morți și răniți și cu o economie complet distrusă în urma ambiției lui Hitler care spunea:

Deutschland über alles [24]

Germania, a renăscut, s-a refăcut, s-a consolidat din punct de vedere economic, militar și social-politic și astăzi a ajuns să-și decidă în multe privințe poziția în cadrul UE, își decide poziția în raport cu alte țări din cadrul UE și chiar decide poziția UE pe plan mondial.

Este Germania de astăzi pe un drum din care ar vrea la un anumit moment dat să se erijeze într-o țară conducătore în Europa?.

Personal consider că Germania de astăzi nu mai este nici pe departe cea care a fost în timpul Administrației fasciste. Ea are o forță militară limitată și întreaga sa politică internă și internațională se bazează pe aplicarea într-un mod consecvent a principiilor constituționale și ale unei reale democrații.

De asemeni, consider ca fiind interesant punctul de vedere al lui George Friedman care în lucrarea *Flashpoint*[25]consideră că intențiile Germaniei sunt legate de politica dezvoltării economice fără aspecte politice și în mod cert fără consecințe militare.

Germania intenționează să devină o putere dominantă în Europa dar fără așsi impune voința sa vreunei alte țări.

O asemenea concepție se bazează pe ideia după care Germania dorește să-și asigure suveranitatea națională dar numai pentru ea prin contextul instituțiilor supranaționale și al respectului tuturor suveranităților altor țări.

De asemeni cred că merită cunoscut și punctul de vedere al Dr. Emmanuel Todd (n.1951),- istoric, antropolog, demograf, sociolog și specialist în domeniul științelor

[24] Germania peste toți

[25] Friedman, George – Flashpoint, pg.156, lucrare citată în bibliografie

politice,[26] francez, care într-un interviu pe care l-a dat lui Olivier Berruyer şi publicat în sit-ul: Error! Hyperlink reference not valid.:

> "...Dacă ieşim din delirul mass-mediei "occidentale", care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care ameninţa să devină fierbinte, şi dacă observăm realitatea geografică a fenomenelor, rezultă destul de simplu că acest conflict din Ucraina are loc într-o zonă de confruntare tradiţională între Germania şi Rusia. Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziţie Europei sau mai degrabă Germaniei, *pentru că ea este cea care controlează acum Europa....*
>
> ...Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească ţările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul...

[Pentru cei interesaţi de ideile istoricului Emmanuel Todd, sugerez consultarea Anexei 9].

Cât de real, obiectiv şi câtă valoare este acest punct de vedere, se poate considera *numai* pe baza unor dezbateri care ar fi deosebit de interesante dacă vor fi purtate între specialiştii politologi, strategii militari, istoricii şi analiştii

[26] Emmanuel Todd, - lucrează în prezent la Institutului Naţional pentru Studii Demografice (INED) din Paris

economiști din diverse țări, care să vină cu diverse argumente deosebit de solide.

Nu aplaud și nici nu vreau să contest întrutotul acest punct de vedere așa că las la latitudinea cititorilor să gândească asupra celor afirmate de Dr. Todd și eventual să-și afirme punctele de vedere personale.

În acest sens consider că *timpul* va fi cel mai bun judecător și va confirma sau din contra va infirma opinia lui Todd.

Franţa care împreună cu Germania au reprezentat două forțe puternice ale Europei, se confruntă în prezent cu o serie de probleme naționale deosebit de grave printre care: problema şomajului în creştere, problema deficitului bancar prin acordarea unor mari împrumuturi diverşilor parteneri din U.E. la care se adaugă multiple conflicte naționale datorită, așa cum am mai amintit, marelui număr al minorității musulmane ce există în țară.

Referindu-se la situația economică dificilă a Franței, fostul preşedinte Nicolas Sarkozy lansase în luna august 2011, ideea unui pachet de 16 miliarde dolari drept taxe.

Pe de altă parte, așa cum se știe, dificultățile economice cu care s-au confruntat Statele Unite s-au reflectat puternic și într-un mod deosebit de rapidă asupra întregii economi a U.E. în general şi a Franței în mod special.

Singura soluție de salvare a situației dificile din Franța se discutase între reprezentanții Franței, Germaniei și ai UE privind înfăptuirea unei cooperări şi obținerea unui ajutor din partea Germaniei.

Dintr-o analiză efectuată cu numai câțiva ani în urmă, a rezultat că Franța avea:

- o creştere economică de circa 1.5%
- un PNB de circa 2.1 miliarde dolari

- o datorie de circa 1.7 miliarde dolari
- o balanță a comerțului ce ajunsese
  la un minus de peste 76 miliarde dolari

Modul în care este condusă activitatea social-economică și politică de către actuala Administrație a Franței și în special de către președintele Hollande a determinat în ultimele luni o cădere apreciabilă a popularității președintelui.

În urma unui sondaj de opinie s-a remarcat scăderea aprecierea activității prezidențiale la 18%, considerată de către experții în analize politice, ca fiind cel mai scăzut record pentru un președinte[27] . Mai mult decât atâta, din sondajul de opinie de la sfârșitul anului 2014 a rezultat că în 2017 la următoarele alegeri prezidențiale numai 15% dintre votanți îl vor susține pe Holland și peste 40% ar prefera să-l aleagă pe Manuel Valls (actualul Prim Ministru care are o poziție de centru-stânga moderată).

După opinia politologilor și a economiștilor francezi, președintele Hollande are convingerea evoluției UE în general și a Franței în mod special într-un mod ciclic, ceea ce îi asigură speranța refacerii într-un viitor apropiat a situației economice a Franței.

Până în prezent însă situația economică a Franței este încă discutabilă. Numai în urmă cu câteva luni șomajul cuprinsese 3.4 milioane persoane, ceeace era cu 4% mai mult decât cu un an în urmă. La mijlocul anului 2014, Comisia Europeană îi atrăsese atenția președintelui Hollande că planul bugetar era ”numai parțial” în linia stabilită pentru Franța și că ar trebuii să fie mult mai sever cu reducerea deficitului bugetar la 3% în anul 2015 (față de

[27] Fostul președinte Nicolas Sarkozy a suferit de asemeni o scădere a ratingului la 32%, iar Fracois Mitterrand
primise un record de 49%

3,8% cât fusese în 2014), sugerându-i încă o șansă care ar avea-o dacă ar ajunge cel puțin la 3.4% în anul 2015 și o creștere a PNB numai cu 1.5% față de prognoza optimistă pe care o propusese Administrația guvernamentală și o prezentase Comisiei Europene.

Populația Franței așteaptă din partea actualei Administrații guvernamentale înfăptuirea planului de reducere cu 50 miliarde € a cheltuielilor bugetare în perioada 2015-2017 pe care președintele Hollande o prevăzuse prin reducerea de la 24 la 14 a numărului administrațiilor regionale (prin reunirea Normandiei și comasarea Alsaciei și Lorrenei, într-o singura administrație).

Numai printr-o revizuire și aplicare riguroasă a politicii financiare, ar putea administrația actuală să-și recâștige încrederea poporului francez.

Marea Britanie se confruntă și în prezent cu o continuare a neînțelegerilor dintre cele trei mari diviziuni naționale: englezi, irlandezi și scoțieni și la care se adaugă multiplele divergențe în privința poziției ei în UE.

Un puternic scepticism s-a manifestat încă din primele zile ale creerii UE și continuă și în prezent.

UE nu a fost deosebit de agreată în Anglia. Un larg sondaj de opinie ce s-a desfășurat în 2012 și în 2014 a evidențiat diversele opinii, pro și contra menținerii Angliei în UE. În 2012, 43% au răspuns că nu ar fi de acord cu locul Marei Britanii ca membră a UE iar numai 28% au considerat această poziție de membră a UE ca fiind o ideee bună. În 2014, se crease o oarecare balanță exprimată printr-o proporție relativ echilibrată de 34% între cei ce susțineau rolul de membră în UE și cei ce îl negau.

Rezultatele unui sondaj de opinie comparat cu manifestarea votului referendumului arăta următoarea

structură a răspunsurilor date de cei intervievați referitor la: *Viitorul Marei Britanii și relația ei cu UE*:

În timp ce populația din Anglia și Wales era într-o proporție de 34 respectiv 33 % împotriva rămânerii în UE, cei din Scotland când au trecut la vot și-au exprimat într-un procent de 48% opinia pozitivă, apreciind rămânerea Marii Britanii în cadrul UE.

Analiștii politologi au apreciat că în urma alegerilor care au avut lac la 7 mai 2015, în următorii cinci ani vor continua dezbaterile asupra celor două Uniuni: Uniunea Europeană și Regatul Unit.

În ipoteza în care Marea Britanie va părăsi Uniunea Europeană, sentimentele în Scoția vor influența într-o mare măsură preocupările privind procesul de asigurare a unei independențe politice și economice.

Pentru stabilirea unei poziții cât mai clare în această problemă Cameron a promis că va organiza un referendum ce va avea loc la sfârșitul anului 2014 cu toate că există tot felul de opozanți și care cer stabilirea unui punct de vedere cât mai curând posibil.

Realitatea este alta: dacă astăzi s-ar vota asupra acestei poziții a Marei Britanii în UE, va câștiga punctul de vedere după care Marea Britanie să rămână în UE.

De asemeni există nenumărate opinii care referindu-se la ieșirea din UE ar avea efecte catastrofale asupra locurilor de muncă și asupra poziției pe care ar pierde-o Mare Britanie în Europa și în alte colțuri ale lumii.

Cameron este conștient pe de o parte că opozanți împotriva menținerii Marii Britanii în UE se găsesc nu numai în întreaga Mare Britanie dar chiar și printre membrii propriului guvern, ceea ce îi afectează multe dintre deciziile sale.

La situația generală privind rolul și poziția Marei Britanii în UE se adaugă și dificila problemă a imigrației. În general populația Wales are o atitudine și o îngrijorare la fel ca și a englezilor în privința imigrației și a liberei circulații a imigranților între diferitele țări din UE.

În Scoția această îngrijorare este mai puțin pronunțată, dar în mod tacit ea este susținută de majoritatea populației.

În Marea Britanie s-au adunat un număr foarte mare de familii musulmane și dintre ei s-au format acele așa numite ”sleeping cells”, gata oricând să acționeze prin diverse atacuri și manifestări teroriste.

[Notă: pentru informații mai detaliate, vezi și Anexa 11]

Așa cum am artăta numărul atacurilor teroriste în Anglia este unul dintre cele mai mari din Europa.

Referindu-se la situația economică a Marei Britanii economiștii analiști au ajuns la concluzia că această economie se desfășoară într-un mod deosebit de enigmatic, care de fapt ascunde secretul unui dezastru.

Tabelul Nr.3

Rezultatul sondajului de opinie privind poziția Marii Britanii în Uniunea Europeană (2014)

(%)

	Opinii Despre poziția Marii Britanii			
	Este o ideie bună	Este o ideie proastă	Nici una, nici alta	Nu știu
Anglia	34	34	19	13
Wales	35	32	20	13
Scotland	43	27	17	13

Sursa: Charlie Jeffery, Richard Wyn Jones, Ailsa Henderson, Roger Scully and Guy Lodge,

Continuarea crizei economice din *Zona euro*, a principalilor parteneri comerciali ai Marei Britanii, precum și aplicarea unui program de austeritate, în vederea reducerii deficitului și a datoriei publice au generat o oarecare creștere economică. După o perioadă de creștere a vânzărilor ce au avut loc în preajma și în timpul Jocurilor Olimpice[28], cel de al treilea trimestru al anului 2012, dădea impresia refacerii din recesia economică.

Ulterior, fenomenul refacerii economice conform Raportului Comisiei Europene din luna mai 2013 aprecia că în 2012, ritmul de creștere a fost doar de 0,3%.

În prezent se manifestă din nou șansele de intrarea într-o nouă triplă recesie, ceea ce ar reprezenta intrarea într-o nouă depresie economică.

După opinia multor autori, în ultimii ani, performanțele economice ale Marei Britanii sunt dintre cele mai reduse din rândul statelor OCDE, aceasta clasându-se pe penultimul loc înaintea Italiei. Potrivit analiștilor din cadrul revistei "The Economist", aceasta este una dintre cele mai dificile perioade prin care trece Marea Britanie. Totuși, Marea Britanie (conform datelor pentru anul 2012/2013 prezentate de către diverse surse ale mass-mediei internaționale), continuă să rămână printre primele 5 destinații investiționale ale lumii și prima în rândul statelor membre ale UE, cu un volum total al investițiilor de peste 62 miliarde dolari.

Din acest punct de vedere mă raliez opinie Dnei Dr. Simona Poladian , care într-un articol prezentat de către Institutul

[28] A XXX-a ediție a Jocurilor Olimpice s-a desfășurat la Londra, Marea Britanie, în perioada 27 iulie - 12 august 2012.
Londra a devenit astfel primul oraș din istoria modernă care a organizat Jocurile Olimpice de vară pentru a treia oară, după cele din 1908 și 1948.

de Economie Mondială, din România, privind evoluția economiei Marei Britanii arată:

"... la creșterea cererii totale au contribuit:

- ritmul pozitiv al investițiilor productive ca efect al Fondului pentru Scheme de Împrumut (FSI) elaborat și aplicat de către Banca Angliei în cooperare cu Ministerul Finanțelor pentru:
- îmbunătățirea condițiilor de credit, prin reducerea costurilor aferente imprumuturilor contractate pentru dezvoltarea firmelor,
- sectorul construcțiilor continuă să se afle în criză, cu toate că participarea sa la PIB este de 7%,
- serviciile, în special cele financiare, care altădată constituiau unul din motoarele creșterii economice, abia au reprezentat 0,6% din PIB în 2012".[29]

Este adevărat că în comparație cu începutul acestui nou secol se remarcă unele îmbunătățiri în domeniul economic, dar acestea sunt destul de modeste
pentru a dovedi că opinia Primului Ministru David Cameron privind refacerea economic are mai mult un sens politic, de încurajare a populației și mai puțin de realitate economică.

De fapt graficul 3, confirmă această situație cu modeste semne de refacere economică, în perioada 2010-2014.

[29] Criza financiară internațională care a afectat într-o mare măsură statele dezvoltate, a determinat dispariția creditelor care acopereau aproximativ 95% din valoarea unui imobil care în Marea Britanie se ridică în medie la 250.000 $. Începând din 2009, băncile nu mai sunt dispuse să acorde credite imobiliare decât pentru acoperirea a maximum 75% din valoarea proprietății. În plus, garanțiile bancare sunt mai restrictive, crescând limita minimă admisibilă de la 8.000 lire în perioada de boom la 40.000 lire în prezent. Cererea a scăzut in asociere cu oferta limitată. Numărul de imobile finisate a scăzut la jumătate în perioada 2007-2011.

De remarcat este și opinia Ministrului de finanțe George Osborne, care pentru anul 2013 anunțase că bugetul propus avea "patru mari ambiții sau obiective":

- adoptarea celui mai competitiv sistem de impozitare din G20;
- atragerea investitorilor prin crearea "celui mai bun loc de a începe, de a finanța și dezvolta o afacere";
- eliminarea dezechilibrelor economice majore;
- încurajarea calificării și "flexibilizării" forței de muncă, astfel încât aceasta să fie mai adaptabilă la cerințele economiei.

Graficul 3

Evoluţia soldului balanţei comerciale si a serviciilor în perioada 2010-2014, în Marea Britanie

miliarde dolari)

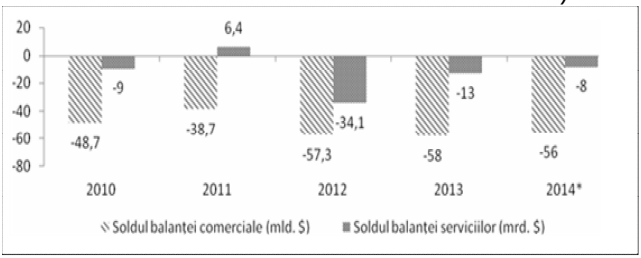

Notă: * Datele pentru 2013-2014 din grafic aveau la data respectivă un caracter provizoriu

Sursa: Dr. Simona Poladian, articolul amintit în text; informațiile preluate din Raportul Comisiei Europene, European Economic Forecast Spring 2013, 9 mai 2013, Bruxelles;

În general, după opinia unora dintre economiștii analiști situația economică a Marei Britanii se prezenta după cum urmează:

- rata inflației (în 2012) se redusese la 2.8% față de 4.5% cât a fost în 2011

- deficitu bugetar depășise în 2012, 1000 de miliarde lire sterline (care reprezentase 64% din P.I.B – socotită ca fiind cea mai mare datorie publică din 1993)
- după volumul producțieie industriale, Marea Britanie fusese clasificată pe locul 11 pe plan mondial iar producția industrială reprezentase ½ din totalul exporturilor
- datoria medie pe gospodărie ajunsese la 7.975 lire sterline (exclusiv datoriile ipotecare)
- rata șomajului ajunsese în iunie 2013 la 7.8%

Din aceste informații nu se poate desprinde ideea după care situația economică a Marei Britanii nu era nici pe departe înfloritoare și o situație similară s-a menținut și în 2014, ceea ce îi crea o anumită situație critică în cadrul UE care nu o diferența prea mult de cea a altor țări din UE și care trageau balanța generală a UE spre o limită descrescândă.

Italia a cunoscut o puternică modificare față de perioada ce a urmat imediat după al Doilea Război Mondial în ciuda unor multiple baraje puse de către birocrația ce se menținea încă din timpul războiului, influența micilor întreprinderi și a manifestării fenomenului corupției la diverse nivele politice și economice.

După opinia unor economiști analiști economia și instituțiile care o reprezentau erau relativ bune pentru perioada de tranziție spre economia de pace, dar nu mai sunt la fel de bune în actuala situație.

Multe activități economice se mențin încă la nivel "de familie", proprietarii preferând să-și mențină activitățile economice la un nivel scăzut și să-și folosească drept salariați membrii familiei, chiar dacă aceștia nu au

calificarea necesară; ei preferă satisfacerea nevoilor și pretențiilor unor clienți cu care sunt obișnuiți de ani de zile și chiar dacă activitatea ce o desfășoare are un succes deosebit, nu așteaptă investitorii străini s-o cumpere sau să investească pentru dezvoltarea activității respective. În prezent se menține un spirit de totală neîncredere și confuzie în mediul manufacturier și al activității economice în general.

Situația economică dificilă a Italiei nu este de dată recentă; ea are o istorie de peste 20 de ani.

În ultimii ani, însă, Italia a cunoscut o și mai puternică scădere a dezvoltării economice, cu o scădere mare a indicelui productivității muncii precum şi un declin masiv al competitivității.

Din 2008, situația economică a început să scadă cu circa 9% iar în 2014 ajunsese la o scădere de 10%. An de an datoria publică este în continuă creștere ajungând la peste 2 miliarde €, sau 133% din PNB și cu riscul de a continua să crească.

Aceste rezultate au început să se evidențieze încă din luna iunie 2011 când asemenea informații au apărut pentru prima oară într-un Raport al FMI.

Administrația de la Roma nu a putut nega creşterea masivă a şomajului, creşterea numerică substanțială a populației în vârstă, imensa datorie publică cu care se confrunta Italia și creșterea numărului de cetățeni străini (printre care și mulți români) care căutau de lucru și așteptau între timp ajutorul de șomaj acordat de stat.

Situația economico-financiară a Italiei era caracterizată în ultimii ani prin:

- PNB în valoare de circa 450 miliarde dolari
- 318 miliarde dolari datoria publică

- creşterea economică ajunsese la un minus de 4.5%
- balanța externă ajunsese la un minus de peste 25 miliarde dolari
- venitul mediu pe familie a cunoscut o continuă scădere cu 13% sau (cu circa 2.400 euro), ceea ce după informațiile prezentate de către agențiile de statistică ale italiei este considerată ca fiind cea mai mare scădere din zona euro.

De asemeni, statisticile internaționale confirmă că productivitatea muncii în Italia este una dintre cele mai scăzute din U.E.

Tabelul Nr 4

Situația productivității muncii
în unele țări din UE în ultimii 20 de ani

Țara	%
Franța	29.8
Germania	32.1
Italia	12.7
Spania	23.2
Marea Britanie	38.1

Notă: Informațiile au fost ajustate pentru anul 2013
Sursa:The Conference Board, Wall Street Journal, Apr.30, 2014, pg. A12

Spania

După o perioadă de peste 5 ani de recesie, în 2015 Spania se vede din nou în situația unei perspective de refacere din criza economică în care a fost datorită sistemului greșit de acordare a unor credite exagerate ca număr și volum, pentru cumpărarea caselor (similar cu situația din Statele

Unite), fără asigurarea unor documente acoperitoare legale. Această situație a determinat existența unui număr foarte mare de case foarte scumpe și care se găsesc în prezent în inventarul pentru vânzare (peste 1 milion de case care include casele nou construite și cele de revânzare).

Singura și cea mai gravă problemă cu care încă se confruntă economia Spaniei, este cea a șomajului care a ajuns la 26% (dublu față de media șomajului în cadrul UE – n.n.).

Ieșirea din criză se poate considera că ar putea fi asigurată în principal prin volumul de încasări pentru produsele exportate la prețuri competitive, obținute prin folosirea pe scară largă a forței de muncă ieftine a muncitorilor imigranți (inclusiv așa cum am afirmat și mai înainte, a celor din România) și tot odată creșterea productivității muncii a acestor muncitori.

Datele statistice oficiale confirmă că volumul și valoarea produsele exportate a crescut de la 160 miliarde € cât a fost în 2009 la peste 234 miliarde € în 2013, ceeace reprezintă o creștere de peste 7% a PNB.

Exporturile de produse și servicii au crescut de la 27% din valoarea totală a PNB cât a fost în 2007 la circa 35% în 2014.

Creșterea volumului exporturilor în combinație cu restrângerea importurilor și creșterea încasărilor din turism (ajungând în 2014 la peste 60 milioane de turiști), au permis redresarea balanței comerțului exterior și chiar asigurarea unui surplus, considerat ca un succes al economiei Spaniole din ultimii doi ani.

Șomajul însă continuă să fie una din marile dificultăți pentru economia Spaniei. Accentuarea crizei locurilor de muncă pentru Spania (care reprezintă circa 11% din

economia Zonei Euro), a ajuns în ultimii ani la circa 13 % , considerat de către analiști ca fiind un procent ridicat.

O asemenea situație a creat și un exod al ”creierelor”. Statisticile oficiale spaniole confirm că în perioada 2009 - 2013 un număr de 40.000 de tineri spanioli cu înaltă calificare au părăsit țara în căutarea unor locuri de muncă în diverse țări, printre care în Germania și Statele Unite.

Foarte mulți dintre muncitorii și cadrele calificate care veniseră în Spania în perioada de boom economic, au plecat înapoi în țările de origine. În această categorie intrând cei din America Latină din unele țări din Europa de Est și în mod specific din România.

Un alt aspect cu care încă se confruntă Spania este cel al corupției la diverse niveluri economice.

În prezent, presa spaniolă și o serie de autori printre care William Chislett[30] afirmă că peste 800 de cazuri sunt sub cercetări referitoare le diverse forme de corupție în special în domeniul politic și economic.

Grecia a prezentat Comisiei Europe un Raport din care rezultă că în 2015:

- șomajul actual a crescut la 25%
- șomajul forței de muncă a tineretului a ajuns la 50%
- economia și-a restrâns activitatea cu 26%
- consumul (diverselor produse alimentare și nealimentare), s-a redus cu 40%
- datoria externă a ajuns la 175% din PNB

[30] William Chislett - fost corespondent la Madrid pentru *The Times* din Londra și apoi pentru *Financial Times* în Mexic

Situație ultra dificilă a economiei Greciei se adaugă la efectul generat de criza economică globală, ceea ce a făcut ca Administrația de la Atena să se confrunte cu multiplele probleme ale re-consolidării sistemului fiscal și adoptarea unor reforme structurale care să ducă la scăderea riscului de faliment al acestei țări și creștere rapidă a sărăciei întregii populații.

Nemulțumirile populației grecești ajunsă la disperare au escaladat prin manifestații de mari proporții ce au avut loc în toate orașele Greciei și prin cererea de condamnare a administrației guvernamentale.

Datoria externă și menținerea șomajului la un procent ultra ridicat determină o puternică creștere a ratei sărăciei populației grecești.

Nu întâmplător când populația Greciei s-a prezentat la vot la 25 ianuarie 2015, a votat pentru alegerea unui nou guvern cu orientare de stânga (al partidului *Syriza*), care prin cuvântul Primului Ministru Alexis Tsipras s-a angajat să renegocieze datoria externă a Greciei (care fusese de 240 miliarde euro)[31], printr-un suport financiar din partea celorlalte țări europene și a anunțat că este împotriva reducerii bugetului și menținerii sau chiar extinderea politici de austeritate financiară impusă populației de către creditori.

Solicitările noului guvern încă nu sunt luate în considerație de către Germania și Comisia Europeană care nu vor să audă de asemenea solicitări și schimbări.

Până la sfârșitul lunii ianuarie 2015, Grecia ca membră a UE nu a primit votul Comisiei Europene de a-și reduce

[31] Datoria externă actuală (în februarie 2015), s-a ridicat la 315 miliarde euro

valoarea monedei naționale și de a-și ridica valoarea exporturilor.

Tot ceeace poate face Germania în favoarea Greciei este de a sprijinii creșterea volumul balanței comerciale cu Grecia și de a-i determina și pe ceilalți membrii ai UE de a proceda în același sens.

Îngrijorarea Comisiei Europene se referă la falimentul economic al Greciei care reprezintă un scenariu după care ”nimeni nu are de câştigat”.

Preşedintele Parlamentului European, Martin Schulz afirma:

> *„riscul eventual al ieşirii Greciei din Zona euro (despre care se vorbește cu multă vehemență în ultimii ani –n.n.), nu va fi sfârşitul unei evoluţii negative, ci începutul unei evoluţii şi mai negative; economia greacă se va prăbuşi în foarte scurt timp, iar europenii vor trebui să-i vină în ajutor cu alte miliarde de euro”.*

Unii dintre specialiștii în domeniul finanțelor, printre care și Prof. Dr.Philipp Bagus[32], aprecia că incapacitate Greciei de a-și achita datoriile ar afecta într-un mod deosebit activitatea băncilor care dețin obligațiuni emise de statul grec, inclusiv Banca Centrală Europeană, cât şi instituțiile financiare din principalele state creditoare printre care: Franța şi Germania.

În același timp creditorii occidentali (printre care: Comisia Europeană, Banca Centrală Europeană, Fondul Monetar Internațional) și chiar unii dintre investitorii particulari nu

[32] Philipp Bagus – Tragedia monedei Euro, lucrarea citată în bibliografie, pg. 95 și urm.

mai sunt dispuși să acorde împrumuturi și să facă investiții în Grecia fără a avea depline garanții asupra sumelor acordate sau investite.

De asemeni trebuie reamintită opinia după care o asemenea eventualitate ar putea determina, „înghețarea" pieților de credit, aşa cum s-a întâmplat în 2008, după prăbuşirea companiei americane Lehman Brothers, când băncile au sistat aproape orice formă de creditare. O asemenea situație din partea Greciei ar însemna manifestarea unui real eşec pentru Uniunea Europeană, care a creat și susținut moneda euro (în 1999), ca un simbol al unității şi stabilității financiare a întregii zone Euro.

Acesta este încă un punct de vedere în privința eventualei instabilități și al nesiguranței UE.

Ceea ce se remarcă ca un fapt ieșit din comun este comportamentul multor agitatori care susțin menținerea și chiar extinderea relațiilor Greciei cu Federația Rusă, în special prin afirmația făcută nu cu mult timp în urmă de către Președintele Putin care s-a arătat dornic de a ajuta noul guvern (de stânga – n.n.) al Greciei, printr-un ajutor financiar în ipoteza în care Grecia nu își va găsi un suport din partea țărilor occidentale.

Noul guvern ales în primele sale acțiuni în domeniul politicii externe a Greciei
nu s-a manifestat ca protestatar împotriva politicii economice a UE și a poziției Germaniei împotriva ideii de reducere a datoriei externe, ci s-a manifestat cu vehemență împotriva politicii UE de sancționare a Federației Ruse (pentru susținerea atacurilor rebelilor împotriva Ucrainei – n.n.).

Pe această cale noul guvern face un joc dublu susținându-l pe Vladimir Putin în politica de dezmembrare a UE și de izolare a Greciei de restul țărilor membre ale UE.

Tot odată trebuie amintită opinia Ministrului de finanțe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care considera că ieșirea Greciei din Zona Euro ar crea multiple probleme extrem de dificile pentru Grecia și pentru întreaga UE; ca atare Grecia pentru așI reface situația economică ar trebui după opinia lui Schäuble să accepte îndeplinirea ”*unui minim de cerințe*”.

Ministrul de finanțe al Franței, Market Watch, s-a angajat să discute cu administrația de la Atena și în special cu Yanis Varoufakis - ministrul de finanțe al Greciei pentru a găsi o soluție avantajoasă atât pentru Grecia cât și pentru partenerii din UE, privind modalitatea de returnare a datoriei inițiale.

”Grecii trebuie să confirme că vor restitui plătitorilor de taxe din Europa datoria pe care o au”

Într-o declarație dată presei privind dialogurile cu reprezentanții finanțelor din UE, premierul ales Alexis Tsipras afirma:

”... negocierile vor fi "dificile", dar sunt încrezător în obţinerea unui rezultat pozitiv”.

De fapt prin aceste dialoguri, Tsipras ar dori încheierea unui acord ”punte” pe şase luni cu creditorii săi, pentru ca ulterior guvernul să semneze "un nou contract" cu Zona euro.

Ceea ce constituie un punct deosebit de dificil pentru UE în general și pentru Germania în mod special, este poziția premierului Tsipras în legătură cu datoria Germaniei față de

Grecia ca plată a crimelor produse de armata fascistă în Grecia în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

Este vorba de circa 74 miliarde dolari (care traduse în suma aferentă pe cap de locuitor al Germaniei este de circa 936 dolari–n.n.) și prin care Tsipras speră să acopere actualul enorm deficit al balanței financiare grecești.

Această cerere a actualului guvern grec a ajuns la un punct de mare tensiune în relațiile greco-germane și pe care mass-media grecească îl întreține cu tot felul de argumente inflamatorii (inclusiv prin caricaturi la adresa Ministrului de finanțe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care a apărut în presă din Grecia îmbrăcat în uniforma armatei naziste spunând: "Vrem săpun din grăsimea voastră").

Nikos Paraskevopulos - Ministrul de Justiție al Greciei, susține ideea de confiscare a tuturor proprietăților germane (întreprinderi, imobile particulare ș.a.) dacă nu se acceptă plata datoriilor de război.

Într-unul din discursurile Primului Ministru Tsipras, ținut în fața Parlamentului Grec, s-a referit la situația existentă în momentul reunificării Germaniei (1990) când condițiile legale și politice existente ar fi fost acceptate pentru rezolvarea acestor despăgubiri de război, dar guvernul Germaniei a ales calea "tăcerii, care este o metodă veche de a se amîna și uita de orice promisiune".

În tot acest conflict financiar se uită faptul că în 1960 Germania a plătit Greciei aproximativ 74 milioane dolari datorate familiilor victimelor crimelor fasciste, dar grecii consideră că o asemenea sumă este cu mult mai mică decât acoperirea suferințele provocate de aceste crime.

În presa internațională se afirmă că în 1942 guvernul fascist de la Berlin ar fi forțat Banca Centrală a Greciei să dea un împrumut care astăzi este echivalent cu circa 11.7

miliarde dolari sau poate și mai mult dacă se ține seama de dobânzile aferente.

Tot odată o instanță juridică din orașul grec Distomo, a prezentat o reclamație a populației acestui oraș care ar fi solicitat 30 de milioane dolari pentru masacrele fasciste și care în prezent s-ar traduce printr-o sumă de circa 171.2 miliarde dolari.

Asemenea situații la care se adaugă oferta Federației Ruse de a sprijini Grecia în refacerea sa economică, poate readuce din nou în discuție ideea retragerii Greciei din cadrul UE și cu întreaga trenă de efecte negative care ar pune un mare semn de întrebare asupra coeziunii UE.

Administrația de la Casa Albă a cerut Germaniei să găsească o "soluție de acomodare" privins situația economică a Greciei; Germania însă se menține pe o poziție fermă la adresa Greciei și a atras atenția că încă salariile minime sunt mult prea mari în special pentru salariații care lucrează pentru guvern

Referindu-se la poziția guvernului grec de a discuta cu Federația Rusă asupra unui suport financiar, Ministrului de finanțe al Germaniei, Wolfgang Schäuble afirma:

"Dacă Dvs. căutați undeva la Beijing
sau Moscova, sau în altă parte
care este dispusă să vă acorde
un împrumut, este foarte bine, luați-l"

Ceea ce în urmă cu câțiva ani provoca riscul unei alarme privind plecarea Greciei din UE, în prezent, nu mai este o problemă pentru UE iar cele mai multe bănci europene sunt pregătite pentru o asemenea ieșire din UE.

Băncile europene au avertizat administrația de la Atena despre deosebita dificultate în care se va găsi Grecia după plecarea din UE.

Michel Sapin, ministrul de finanțe al Franței afirma:

” Zona Euro și-a construit un instrument care să-i asigure o stabilitate în asemenea condiții, dar pentru Grecia va fi o adevărată catastrofă”

Întrebarea principală care și-o poate pune oricare analist politic este dacă UE este dispusă în momentul de față să piardă unul din membri ei în favoarea Federației Ruse care de abia așteaptă să producă o destabilizare a Uniunii Europene și să blocheze alte solicitări de intrare în cadrul UE și în NATO.

Cred că UE nu trebuie să neglijeze rezultatele sondajului de opinie creat de către Pew Research Center din care rezulta (în 2013-n.n.) că 63% dintre
cei intervievați din diferitele segmente ale populației Greciei și-au exprimat opinia fiind favorabili apropierii Greciei de Federația Rusă. Nu trebuie uitat că din punct de vedere istoric Grecia a fost apropiată de Rusia nu numai ca religie (ortodoxă-n.n.), dar și ca interese politice și în special economice, Rusia fiind interesată în circulația maritimă în apele Mării Mediterane. De asemeni trebuie amintit că războiul de independență al Greciei a fost inițiat în 1821 de către grupul secret ”Eteria”, creat în Odesa.

Interesantă a fost opinia unui cetățean obișnuit din Salonic care spunea:

”Germania vrea să ne împovăreze. Răspunsul nostru ar trebuii să fie: înapoi către Moscova, chiar dacă aceasta ar însemna să ne scoată din UE”.

Nici intenția Rusiei de a acorda sprijin financiar, nu este o noutate și nici nu se acordă din pură prietenie. În 2013 Administrația Putin a oferit Ciprului un sprijin financiar destinat unor mari investiții cu niște condițiuni deosebit de favorabile de rambursare (când Ciprul manifesta semnele unei căderi economice–n.n.) în valoare de 2.5 miliarde euro, cerând în schimb dreptul ca navele militare rusești să aibă acces la porturile cipriote .

O situație similară din punctul de vedere mai mult politic decât economic se referă și la relațiile altor țări membre ale UE cu Federația Rusă cum este cazul Ungariei și chiar al Bulgariei; ambele țări fiind direct interesate în obținerea necesarului de energie din Rusia, și ca atare au tendința de a sprijini politica administrației de la Moscova.

În momentul în care UE și Statele Unite au căutat să izoleze Federația Rusă și pe Vladimir Putin de o mare parte a Europei, și să-i sancționeze acțiunile de invadare a Ucrainei, Putin și-a găsit suport din partea Ungariei și Bulgariei.

După unele informații ale mas-mediei internaționale chiar vizita președintelui Putin la Budapesta[33] nu a fost deloc întâmplătoare, urmărind recâștigarea alianței Ungariei în procesul de dezmembrare (?) al UE.

S-ar putea tot odată ca în cadrul întâlnirii de la Budapesta, Putin printre altele să-i fi promis lui Victor Orban și eventualul suport în obținerea porțiunii din teritoriul României care are ca preponderență populație vorbitore de limbă maghiară.

În aceste condiții se poate înțelege și mai bine rolul pe care l-a avut întâlnirea dintre Orban și Putin, împotriva

[33] la mijlocul lunii februarie 2015

căreia la 16 februarie 2015 s-a desfășurat la Budapesta o mare demonstrație populară care prin vocile demonstranților și prin placarde pe care le purtau i se cerea lui Putin să nu vină în Ungaria.

1.3. Situația unor țări membre ale UE foste "sateliți" ai sistemului socialist sovietic

Europa după al Doilea Război Mondial nu a fost divizată numai în două categorii: partea occidentală și cea din spatele cortinei de fier.

Analiza mai detaliată a situației din zona creată în mod artificial prin forța armelor a statelor "satelit" ale Moscovei confirmă situația după care în această zonă din sistemul socialist au exista diferențe destul de mari între țările care făceau parte din această zonă a lagărului socialist.

Modul în care au fost tratate de către "Mama Rusia" a diverselor țări a fost diferit în raport cu poziția lor geografică, al intereselor pe care Uniunea Sovietică le avea în aceste țări în comparație cu lumea occidentală precum și în funcție de resursele și bogățiile pe care le posedau fiecare dintre țările în cauză.

Dintre țările care s-au departajat cât de cât de restul țărilor socialiste, Ungaria, Polonia și Cehoslovacia au avut un tratament cu totul special.

În Ungaria conducătorii aleși/numiți de către Moscova aveau un tratament mai aparte. Ei au fost considerați ca fiind cei mai apropiați și devotați administrației sovietice și despre care în alte țări socialiste se vorbea ca despre *"gulașul comunist"*, întrucât ungurii își puteau permite să aibă la masă și carne în

timp ce în alte țări din lagărul socialist nu exista această posibilitate. De asemeni ungurilor li se permitea cu mai mare ușurință să călătorească în occident decât în celelalte țări socialiste, și chiar pe aici se infiltrau în occident mare parte dintre spionii sovietici.

Noua/vechea dorință a conducătorilor actuali ai Ungariei (în special a Primului Ministru Victor Orban – n.n.) de refacere a ”imperiului” Mariei Tereza, îi determină pe actualii conducători ai Ungariei să nu piardă nici o ocazie de a-i provoca cu orice ocazie pe austrieci și de a le propune unirea cu ”vechiul ”imperiu creind din nou Austro-ungar; în același timp creează tot felul de provocări, oferind pașapoarte populației maghiare ce locuiește în România și în Slovacia pentru a reveni în Ungaria. Tot odată solicită României ca teritoriul Transilvaniei să le fie restituit[34].

După Germania democrată, Ungaria era considerată ca țara în care nivelul de trai era mult mai ridicat decât în celelalte țări socialiste.

Cei care au avut prilejul să viziteze Budapesta în timpul sistemului socialist își pot aminti de *Váci utca* zona în care magazinele care vindeau bijuterii de aur, haine de blană și alte produse scumpe, rivalizau cu magazinele occidentale.

Efectul acestei diferențieri se manifestă și în prezent.

Cei pasionați de excursii internaționale știu că marea majoritate a excursiilor organizate pe Dunăre din diverse țări occidentale se opresc la Budapesta.

O altă țară fostă satelit a Uniunii Sovietice este Polonia.

Evoluția ei este deosebit de interesantă.

[34] Pentru detalii privind istoria teritoriului Transilvaniei, sugerez consultarea informațiilor din Internet

În prezent Polonia se dovedește a fi mult mai puternică din punct de vedere economic decât Federația Rusă.

În Polonia pe baza datelor oficiale referitoare la decade, venitul mediu ajunsese la $14.000.

Polonia, cu o populație de circa 38 milioane locuitori, este una dintre țările europene care nu au fost afectate în mod simțitor de criza economică din 2008, iar de peste 5 ani este considerată de către economiștii analiști ca una dintre țările cu o economie ascendentă, în care sunt create locuri de muncă ceeace a făcut ca mulți dintre emigranții polonezi plecați în diferite țări și în special în Marea Britanie, să se reîntoarcă acasă.

Într-o situație similară este și Republica Cehă. Economia cehă[35] în ultimele decade a cunoscut o creștere substanțială ceea ce i-a adus o creștere a venitului mediu de circa $20.000, permițându-i oricărui cetățean ceh să-și asigure mai multe produse de uz curent și de folosință îndelungată, decât în alte țări (cum ar fi de exemplu în Bulgaria sau în România –n.n.).

Polonia și Republica Cehă au un statut mai bun din punctul de vedere al datoriei publice. O situație diferită o prezintă România care a suferit și continuă să se lupte cu datoria publică, cu efortul de a se restabilii după criza din 2008, cu un procent ridicat al șomajului și cu nemulțumirea generală determinată de fenomenul inflației care nu asigură un nivel al veniturilor care să-l combată și cu situația dificilă din punct de vedere financiar al pensionarilor[36].

[35] După o perioadă de dezvoltare economică care îi asigurase un status special în anii 1920, a intrat după al Doilea Război Mondial într-o perioadă economică dificilă și i-au trebuit câteva decade că să se refacă din punctul de vedere economic.

[36] Vezi Anexa 12 privind Sistemul de pensii în România (Studiu elaborat pentru Comisia Națională de Prognoză, 28 mai, 2012

După opinia unor autori, printre care și a economistului Ruchir Sharma [37], după căderea comunismului în Rusia și în fostele țări socialiste, unii dintre conducătorii acestor țări au trecut rapid la stabilirea și implementarea unor reforme legate de evoluția țărilor lor în contextul cerințelor UE, a adaptării monedei comune Zonei euro și asigurarea accesului la noua piață europeană și la fondurile pe care UE le oferea noilor veniți în cadrul comunității.

Din păcate multe dintre țările devenite membre ale UE după stabilirea anumitor reguli privind bugetele naționale, au încălcat aceste reguli și au ajuns în situația de a avea deficite bugetare semnificative.

Este suficient să enumerăm numai câteva dintre aceste țări pentru a ne da seama de aria geografică întinsa care a influențat situația generală economică a UE.

Țări printre care: Franța, Grecia, Portugalia, țările Baltice, Ungaria, România și Bulgaria au avut și continuă să aibă mari deficituri bugetare și se zbat în această situație de ani de zile afectând în mod direct standardul de viață al populațiilor din aceste țări. Multe dintre aceste țări, cum ar fi de exemplu țările Baltice și cele din zona Balcanilor au cunoscut creșterea șomajului ce a depășit 15%. În Lituania, șomajul ajunsese la 18% iar în Letonia atinsese 20%.

România a cărei creștere economică atinsese în anul 2007 6%, a cunoscut o puternică degringoladă în 2009 ce depășea 7% ajungând la situația solicitării unor cauțiuni din partea FMI.

Republica Cehă a înregistrat un deficit de numai 4%, ceea ce i-a permis o mai ușoară și mai rapidă recuperare din criza economică. De altfel acesta a fost și continuă să fie motivul pentru care o mulțime de investitori străini, în special din țările

[37] Ruchir Sharma – Breakout Nations, Lucrarea citată în bibliografie, pg.99 și urm.

occidentale, și-au dat seama de avantajele unor investiții substanțiale în această țară.

În prezent și în perspectiva următoarelor decade atât Polonia cât și Republica Cehă beneficiază de avantajele oferite de UE referitoare la mișcarea liberă a populației și a diferitelor bunuri de consum. Polonia și Cehia au un procent ridicat al exporturilor către diversele țări din UE și își asigură fondurile necesare pentru repararea și dezvoltarea infrastructurii precum și pentru cumpărarea de utilaje industriale pentru firmele de stat și particulare.

Ambele țări au avut cu mai multe decade în urmă o industrie puternic dezvoltată și pe experiența industrială a acestor țări se bazează în prezent unele contracte de cooperare cu diverse firme străine.

De exemplu, Compania DHL de logistică și-a construit unul din centrele sale operaționale în domeniul Tehnologiei Informaționale, la Praga, Firma
americană Gillette a construit în Polonia, o sucursală a întreprinderii sale (în valoare de circa 150 milioane dolari) și cu peste 1500 de salariați, iar lista poate continua cu încă foarte multe exemple.

După datele statistice oficiale prezentate de către ministerele de resort din cele două țări în perioada 2007-2010 Uniunea Europeană a adus, prin intermediul comerțului exterior, în Polonia circa 10% din PNB al diverselor țări europene (care translat în termenii unui venit pe cap de locuitor reprezintă un plus de circa $1200/per persoană –n.n.).

Statisticile internaționale referitoare la situația PNB per capita, în 2011/2012, în unele dintre țările Europei se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr. 5

PNB/capita:(2011/2012)

(în dolari SUA)

Țara	Per Capita
Slovenia	26.000
Rep. Cehă	21.000
Estonia	17.000
Ungaria	15.000
Croația	14.500
Polonia	14.000
Turcia	13.000
Lituania	13.000
Latvia	12.000
România	8.000
Bulgaria	7.000
Serbia	6.000

Sursa: Sharma, Ruchir, Breakout Nations
pg. 260, 262 (lucrare citată în bibliografie)

Situația actuală a multora dintre țările UE dovedește că aceste țări doresc să rămână membre ale UE și să fie protejate de colaborarea cu celelalte țări și cu scutul NATO dar nu au certitudinea că ar dori să beneficieze în continuare de avantajele ”zonei Euro”, pe care mulți o consideră ca un ”eșec” economic.

În Polonia, pe baza unui sondaj de opinie s-a ajuns la concluzia că peste 60% din populație este împotriva adoptării monedei euro.

Pentru a se menține o coaliție conservativă între toți membrii alianței UE, Doamna Cancelar Angela Merkel a îndemnat Polonia și Republica Cehă să se mențină în zona Euro, dar răspunsul Poloniei și Republicii Cehe nu este încă sută la sută un răspuns pozitiv, fiindu-le frică că *zlotul* polonez și *coroana* cehă ar avea toate șansele să cunoască o scădere certă.

România, a primit și ea o sumă la fel de importantă din partea UE, dar datorită incompetenței și a unui grad ridicat al corupție, foarte puțini din banii primiți au fost folosiți pentru nevoile economice ale țării.

În ipoteza în care noua administrație de la București se va preocupa într-un mod deosebit de serios de refacere industriei manufacturiere și va ajunge ca industria (grea și cea ușoară – n.n.) să fie competitivă pe plan mondial prin calitatea, diversitatea produselor și prețurile de livrare, cu care se vor putea vinde produsele românești la partenerii europeni și din alte țări, România își va recăpâta prestigiul și se va putea manifesta ca un partener egal cu celelalte țări dezvoltate din punct de vedere economic. România are deosebite calități și în primul rând un popor care a avut o îndelungată experiență în activitatea de producție, are oameni cu mult simț practic și cărora dacă li se vor crea condițiile de muncă și aprecierea activității ce o desfășoară va putea să aducă țara la nivelul unui adevărat model de dezvoltare în condițiile actualului secol; treptat șomajul se va reduce și în paralel nivelul de trai al populației va ajunge la nivelul scontat comparativ cu al altor țări dezvoltate. La toate acestea se va adăuga un interes crescând al unor investitori străini și naționali dispuși să investească în dezvoltarea diverselor ramuri de activitate și care să se reflecte într-o creștere substanțială a diverselor ramuri economice.

Ceea ce trebuie reținut de către conducătorii diverselor nivele de decizie, de la nivelul național și până la cel al forurilor locale, este ca aceste contracte de investiții să fie astfel încheiate încât Statul Român să dețină 51% din valoarea contractelor și să se acceptate întreprinzătorilor străini sau a celor naționali numai 49% din aceste investiții.*Numai în acest fel se va putea păstra proprietatea asupra resurselor și a bunurilor produse în țară.*

Existența în România a unui program (Programul Operațional de Competitivitate (POC), privind extinderea unor colaborări cu parteneri externi, este un pas important în procesul dezvoltării economice.

Acest program este bazat pe prevederilor Regulamentului (CE) nr.1303/2013 privind dispozițiile comune și ale Regulamentului (CE) nr.1301/2013 privind Fondul european de dezvoltare regională și dispozițiile specifice aplicabile obiectivului referitor la investițiile pentru creștere economică și a locuri de muncă.

(Pentru cei interesați sugerez consultarea întregului program existent în sit-ul:
http://www.fonduri-ue.ro/res/filepicker_users/cd25a597fd-62/2014-2020/po/VO.POC.2014-2020.pdf)

Așa după cum se menționează și în programul POC, în prezent, România deține o poziție inferioară în ceea ce privește competitivitatea raportată la nivelul mediu al UE, iar pentru o treime din domeniile menționate (în Tabloul de bord stabilit de DG ENTR), există un decalaj considerabil, datorat productivității scăzute, nivelului limitat de cercetare în întreprinderi, precum și numărului redus de întreprinderi cu o rată mare de creștere.

Folosindu-se un sistem stimulativ de apreciere a personalului și a întreprinderilor specifice ce vor fi implicate în acest program larg de dezvoltare, România își va putea depăși momentul dificil actual al rămânerii în urma altor țări din fostul sistem politico-economic socialist și al multor țări de pe plan mondial.

Trebuie reținută ideea după care factorii cheie ai dezvoltării viitoare sînt: păstrarea integrității teritoriale și în aceeași măsură a tuturor bunurilor solului și ale subsolului țării.

Administrația politică de la București trebuie să ducă o politică de păstrare cu orice risc a resurselor materiale de care dispune

țara[38] și totodată crearea unor generații bine pregătite din punct de vedere educațional ca rezerva de mâine a actualei forțe de muncă care îmbătrânește și crește numeric cu fiecare an.

De asemeni trebuie reținut că prin deschiderea unor noi locuri de muncă se va salva viața celor peste 4 milioane de români care au plecat din țară în căutarea unor locuri de muncă în țări străine și ne putându-se adapta la condițiile existente în alte țări, trăiesc la limitele cele de mai de jos ale sărăciei. Marea majoritate a acestor oameni plecați în aventură în căutarea unor locuri de muncă.

Acești tineri sunt o rezervă de aur a țării și pentru ei trebuie făcut tot ceea ce se poate pentru ca să se întoarcă în țară și să-și găsească condiții corespunzătoare de muncă și viață.

1.4. SUA – o realitate mai puțin cunoscută. Deosebiri între viața populației europene și a celei americane

Asistăm în ultima jumătate de secol sau poate și mai mult la un fenomen pe cât de real pe atât de trist. Fenomenul se referă la diversele diferențe între modul de a-l aprecia și de a se manifesta fenomenul "americanismului" în Europa.

A fost un timp, destul de îndelungat, când marea majoritate a țărilor europene și în special cele din spatele cortinei de fier,

[38] Vezi Anexa 5

încercau pe diferite căi să se apropie de ”filozofia” americană a existenței și a gândirii, fără să cunoască realitatea acesteia.

Ne cunoscând exact modul de viață american, mulți își imaginau sau visau la muzica de jazz, la Rock & Roll, la filmele cu cowboy, la chewing gum, la imaginile ”roze” din viața cotidiană a familiei americane prezentată în unele filme, fără să știe care era de fapt realitatea.

Oricine a călătorit sau a trăit în Statele Unite mai mult timp poate confirma că în ultimele decade s-a produs o enormă schimbare în viața poporului american.

Realitatea de zi cu zi era și este cu totul alta decât și-au imaginat-o și continuă să și-o imagineze majoritatea populației care nu posedă informații de nici un fel sau au unele informații vagi.

Numai cei ce nu vor să folosească mijloacele moderne ale sistemelor informaționale nu vor ști care este adevărata față a noii Americi.

Numai câteva exemple pot confirma diferențele existente între viața în Statele Unite și cea din oricare țară europeană.

Așa după cum apreciază mulți autori, Statele Unite ca și alte țări dezvoltate din punct de vedere industrial necesită o serie de reforme și restructurări deosebit de importante.

Din poziția de lider mondial, statisticile internaționale plasează în prezent Statele Unite pe locul al treilea după Elveția și Singapor, țări cu dimensiuni geografice și demografice mult mai mici.

De asemeni SUA este plasată pe locul al 12-lea din punctul de vedere al evoluției infrastructurii[39] și pe locul 24 din punctul de

[39] Cele 607,380 de poduri au o vechime mai mare de 40 de ani și multe de ele sunt în pericol de dărămare.

vedere al calității ofertei de electricitate și pe un loc mult mai îndepărtat (locul 101 –n.n.) în abonamentele
pentru telefoanele mobile.

În prezent în America se remarcă o scădere drastică a profesionalismului, a moralității și a grijii față de om. În paralel se poate remarca o creștere a numărului de fraude, a criminalității, a discrepanței între cei bogați și cei săraci, a numărului celor care suferă de foame și a celor fără un acoperiș și care dorm pe străzi și în parcuri, a crescut masiv numărul consumatorilor de droguri, a violurilor și al actelor antisociale, în paralel cu o creștere a ignoranței, a lipsei de interes față de tot ce înseamnă viața socială și politică a țării.

America cunoaște în ultimele decade o creștere enormă a alienării, a violenței în general și în cadrul familiei în mod special. A crescut procentul divorțurilor și a numărului de copii cu copii.

Copiii proveniți din familiile sărace nu au o alimentare adecvată, nu au o îngrijire medicală corespunzătoare și sunt lipsiți de posibilitatea educației.

Așa cum este descris în New York Times de către reporterul Eduardo Porter, Statele Unite sunt singura țară comparativ cu alte țări bogate în privința cheltuielilor destinate educației copiilor săraci față de cei din familiile înstărite[40].

În timp ce în Europa – după datele oficiale prezentate de către diverse instituții medicale și statistice, rezultă existența unui număr de 322 de doctori la 100.000 de persoane, în Statele Unite numărul de 279 doctori la 100.000 de persoane

---

De asemeni peste 42% dintre principalele șosele urbane sunt extra congestionate, care se reflectă în peste 101 miliarde investite în timpul necesar parcurgerii lor și în consumul anual de benzină.

[40] În prezent guvernul american cheltuiește circa $26,000 per copil în zonele unde locuiesc oameni înstăriți față de mai puțin de $13,000 pentru copiii din zonele sărace.

este considerat în prezent ca fiind mare dar acest număr este în continuă scădere. Un număr din ce în ce mai mare de doctori preferă să renunțe la activitatea medicală practică și aleg să lucreze în cercetare, sau în alte domenii; de asemeni un număr din ce în ce mai mic de tineri se îndreaptă spre universitățile cu profil medical și ca atare nu va mai trece mult timp când în Statele Unite se va manifesta o puternică ”criză” a numărului de doctori.

La nivelul anului 2025 mass-media de specialitate apreciază că va exista un minus de circa 90.000 de doctori, incluzând doctorii specializați în tratarea populației în vârstă ce este în continuă creștere și care trăiește cu diverse boli cronice.

Statisticile Băncii Mondiale la începutul anului 2015 confirmau următoarea situație:

Tabel Nr.6

Vârstă medie a populației în SUA și Europa

ȚARA	2000 - 2004	2005 - 2009	2010 - 2014
SUA	79	79	79
Albania	77	77	77
Austria	82	82	82
Belgia	80	81	81
Bosnia/Herțegovina	76	76	76
Bulgaria	74	74	74
Cehia	77	78	78
Danemarca	79	80	80
Elveția	82	83	83
Franța	82	83	83
Germania	80	81	81
Grecia	80	81	81
Italia	82	83	83
Kosovo	70	70	70

Letonia	73	74	74
Marea Britanie	68	69	69
Moldova	68	69	69
Portugalia	79	80	80
România	73	75	75
Serbia	74	75	75
Slovacia	75	76	76
Slovenia	79	80	80
Spania	82	82	82
Turcia	74	75	75
Ucraina	70	71	71
Ungaria	74	75	75

Sursa: Raportul World Bank, 2015, pg.26 și urm.

Unele date statistice care trebuie analizate cu multă responsabilitate, confirmă că dezvoltarea asistenței medicale, a sistemului de nutriție și a celui sanitar au permis extinderea vârstei populației care a ajuns în SUA, începând cu anul 2000 la 79 de ani, de la 47 ani cât a fost în 1900, la 62 de ani în 1935 și la prognoza de extindere până la 84.5 ani în 2050. Studiile efectuate de către specialiștii demografi au confirmat că în prima parte a secolului 20, ceeace a influențat extinderea vieții oamenilor a fost determinată de creșterea procentului noilor născuți vii iar în cea de a doua parte a secolului trecut s-a datorat succeselor obținute de către sistemul medical.

Pe sexe, în Europa, în medie longevitatea vârstei femeilor este 81.4 ani și a bărbaților 75.1, în Statele Unite, vârsta medie pentru femei ajunge las 79.9 ani și pentru bărbați este 74.2ani.

Concluzia după care vârsta medie a populației europene este mai mare decât a populației americane își găsește explicația în efortul și stresul la care este supusă majoritatea populației americane (în special cea activă), despre care vom vorbi mai departe, concomitent cu un alt factor esențial: lipsa asistenței medicale pentru un număr mare al populației.

Din diverse surse informaționale rezultă că Statele Unite și Africa de Sud sunt singurele țări dezvoltate din lume care nu asigură asistența medicală pentru toți cetățenii lor. În Statele Unite,în prezent, peste 42 milioane de oameni (circa 13%), nu au acoperire medicală asigurată și nu își pot permite să plătească din propriile venituri asistența medicală preventivă sau tratamentele medicale.

Ca un paradox al acestei situații este faptul că în Statele Unite se cheltuiesc mai mulți bani per capita pentru asistența medicală, decât în alte țări din lume[41] (după informațiile prezentate de către OECD suma cheltuită per capita în SUA era de $4.900[42] în 2001). Cea mai mare parte a acestei sume este însă aferentă marilor cheltuieli administrative și profitului pe care îl impune sistemul de asigurare a sănătății. În aceste condiții, partea cea mai mare a populației care nu are asigurări medicale, nu poate fi consultată de doctori și ca atare ei amână starea în care se găsesc sau tratarea unei boli, până ajunge atât de gravă și de nesuportat și abia atunci se prezintă la doctor.

O statistică oficială creată de către World Bank privind cheltuielile pentru sănătate în diverse țări confirmă următoarea situație:

Tabelul Nr.7

Suma de bani pe care trebuie s-o plătească orice persoană din buzunar după acoperirea cheltuielilor de către asigurările medicale

(Date pentru 2011)

Țara	%

[41] ca atare sumele cheltuite din buzunar de fiecare persoană sunt mai mici decât în alte țări europene

[42] Rhoades, Jeffrey A. – Stastistical Brief # 19: The Uninsured in America – 2002. Medical Expenditure Panel Survey. Agency for Healthcare and Research Quality, July 2003

SUA	20.9
Franța	32.1
Germania	51.4
Marea Britanie	53.1
Elveția	72.3
Finlanda	76.0
Italia	87.6
Suedia	88.8
Republica Cehă	91.5

Sursa: World Bank, World Development Indicators

Sumele cheltuite de fiecare persoană (din buzunar) includ plata asistenței medicale de specialitate și medicamentele prescrise după ce se deduc cheltuielile plătite de asigurări.

Un alt aspect al scăderii numărului de doctori este și costul enorm pe care trebuie să-l suporte fiecare familie care are un copil înscris la cursurile universitare medicale.

După calculele stabilite de universități, aceste costuri se ridică la circa 145.000 dolari anual[43] și dacă se înmulțește cu numărul de ani necesari pentru obținerea diplomei de doctor se ajunge la sume exorbitante, pe care nu toate familiile le pot suporta, iar dacă studentul ia un împrumut care să-i acopere aceste cheltuieli, rămâne cu o datorie pe care trebuie s-o plătească foarte mulți ani după ce termină universitatea.

Acesta este unul din motivele pentru care se acceptă în prezent angajarea cu prioritate a doctorilor indieni și chinezi, care au fost educați în țările lor de origine.

A fost o perioadă în urmă cu peste jumătate de secol când siguranța oamenilor în diversele orașe americane, era un fapt real. O asemenea situație era specifică unei societăți liniștite. Desigur că existau în cele 50 de state și excepții, dar în general

[43] Date prezentate de către Asociația Americană a Colegilor Medicale, 2014

Statele Uite erau recunoscute pe plan mondial ca fiind una dintre țările care ofereau o mare securitate a oamenilor.

Astăzi America este considerată de către unii analiști ca fiind una dintre țările cele mai dezvoltate din punctul de vedere economic dar în care se manifestă un grad ridicat de insecuritate pentru omul obișnuit care poate devenii în orice moment victima unor atacuri din partea unor ganguri care (din distracție sau dornici de a obține bani cât de puțini, dacă nu pot da lovituri de proporții mai mari), atacă pe oricine neapărat pentru al jefui și cu banii obținuți să-și procure droguri.

Folosindu-se de diverse pretexte (cum ar fi cele de revoltă împotriva unor sancțiuni rasiale – n.n.), asemenea ganguri dau foc la magazine, sparg vitrinele și fură tot ce se poate din aceste magazine, distrug automobile și le dau foc.

Ușurința de a-și procure arme de foc, a deschis o poartă largă crimei. Zilnic mijloacele mass-mediei prezintă diverse crime care au loc în școli, în spitale, în sălile de spectacole ca să nu mai vorbim de împușcăturile zilnice ce au loc pe străzi la diverse ore de zi sau noapte.

Uneori poliția îi prinde pe unii dintre hoți, sau pe unii dintre membrii diferitelor ganguri, dar marea majoritate rămân nedescoperiți și sunt, gata să acționeze din nou și din nou.

Referindu-se la situația din Uniunea Europeană și din Statele Unite, diversele mijloace ale mass-mediei internaționale confirmă că numărul de omucideri în UE de exemplu în anii 1997-1999, era de 1.7 la 100.000 de persoane, în timp ce în SUA rata acestor omucideri era de aproape 4 ori mai mare, ajungând la 6.26 la 100.000 persoane[44]. Mai mult decât atâta, Centrul pentru Controlul Bolilor din SUA confirmau că acțiunea

[44] Garff, James- Ganning for It, Time Europe, Vol.159, Nr.19, May 13, 2002, pg 37

de omucideri, sinucideri și moartea în urma folosirii armelor de foc în rândul copiilor au ajuns în SUA să depășească numărul unor asemenea acte ce aveau loc în 25 de țări dezvoltate economic de pe plan mondial, incluzând 14 țări din cadrul UE.[45]

Sunt foarte multe aspecte ce marchează diferența între aceste două continente sau mai bine zis între lumea "veche" și cea"nouă".

Ne vom referii numai la unele dintre aceste aspecte, luându-le numai ca simple exemplificări.

Sunt multe state, în special cele din Sudul Statelor Unite, în care credința în Dumnezeu ajunge la peste 80% din populație, spre deosebire de Europa unde din ce în ce mai mulți oameni și în special tineretul se distanțează de credință, fără însă să se considere ca fiind atei ci pur și simplu nu mai cred în Dumnezeu[46].

Din punctul de vedere al concepției patriotice, spre deosebire de unele popoare europene (cum ar fi de exemplu în Marea Britanie, Franța, Italia Olanda sau Danemarca), în care tinerii sunt mândri de naționalitățile lor la fel cum sunt și americanii (care în majoritatea lor își iubesc țara și sunt oricând gata s-o apere cu orice risc), în multe dintre țările europene, în special cele din Estul și Centrul Europei, care au trăit zeci de ani sub dictatura comunistă, populația în general și tineretul în special nu se poate spune că își urăsc țara dar sunt foarte rezervați

[45] Rates of Homicide, Sucide, and Firearm-related Death Among Children – 26 Industrialized Countries, Morbidity and Mortality Weekly Report, Vol.46, Nr. 5, February 7, 1997, pg.102

[46] În Olanda, Norvegia, Suedia pe baza unui larg sondaj de opinie , s-a ajuns la concluzia după care majoritatea susțin că Dumnezeu nu contează pentru ei (Sursa: Rifkin Jeremy,The European Dream, Lucrarea citată în bibliografie, pg.21)

atunci când se vorbește despre idealul patriotic. O asemenea atitudine este o urmare a supra-îndoctrinării cu tot felul de lozinci comuniste, cu cântece patriotice și cu o propagandă greșit aplicată, care a fost suportată și de care mulți făceau uz pentru a-și asigura un anumit statut social, politic și economic.

Nu pot fi contestate unele dintre marile realizări ale culturii și artei adevărate rusești, dar de aici și până la doparea propagandistică cu tot felul de chiciuri, au făcut ca marii majorități a populațiilor din fostele țări satelit ale Moscovei să le repugnă asemenea formule propagandistice prin cărți și filme printre care: "Steaguri pe turnuri", "Profesoara din Șatrăi", "Zoia" și tot felul de falsuri referitoare la autorii marilor invenții din lume printre care: descoperirea becului electric, al radioului și încă multe altele.
Marea majoritate a lumii le înghițeau dar nimeni nu era convins de efectele pretins pozitive ale acestei propagande.

Un alt aspect este acela al activității, în majoritatea țărilor europene există un program de muncă ce ajunge la 39 de ore săptămânal sau chiar mai mic (în Franța de exemplu este de circa 35 de ore/săptămână – n.n.).

În timp ce în țările europene muncitorii lucrează circa 1,562 ore pe an, în Statele Unite muncitorii lucrează 1.877 ore anual și uneori chiar mai mult.

De aici rezultă că muncitorii americani lucrează 10 săptămâni mai mult decât muncitorii din Germania și 4.5 săptămâni mai mult decât muncitorii englezi[47]

[47] Chiar și în Japonia, care este cunoscută în întreaga lume ca o țară în care activitatea se întinde săptămânal pe multe ore, ajunge la maximum 1,840 ore anual, cu numai 37 de ore mai puțin decât muncitorii americani.

Vacanțele salariaților din Europa occidentală sunt de 6 săpămâni, în timp ce în SUA aceste vacanțe ajung la un standard de 10 zile.

Concluzia care se poate desprinde este exprimată printr-un paradox al actualei perioade:

" În timp ce muncitorii americani,
trăiesc ca să muncească,
europenii muncesc ca să trăiască".

Este adevărat, Statele Unite au fost considerate drept "o lume a tuturor oportunităților", dar cu ce preț?

Poate americanii în schimbul activității lor desfășurate în multe ore de muncă zilnică, obțin o remunerare mai mare decât a europenilor, dar din nou apare întrebarea: oare merită?

La ce folosește să ai mai mulți bani, dacă nu ai timp să te bucurii de timpul liber pe care îl ai sau să-l poți petrece cu familia?.

Pe parcursul anilor am întâlnit diverse persoane care plecau în vacanțe și își luau cu ei computerul pentru a ține permanent legătura (prin e-mail sau prin sistemul Skype –n.n.) cu cei din birou, pentru a ști ce se întâmplă, să dea indicații și să afle rezultatele efectuate de către subalterni.

Poate fi considerată o asemenea situație, ca ceva normal pentru o vacanță și aceea de numai 10 zile?

Acest timp îndelungat în procesul activității cotidiene are unele efecte negative în privința sănătății provocând în multe cazuri tot felul de boli legate de oboseală și de stresul zilnic (boli de inimă, atacuri cerebrale, cancer ș.a.)[48], de asemeni poate avea loc un fenomen care ia proporții în privința lipsei

[48] Vezi Anexa Nr.15 privind *Atacuri cerebrală* (Stroke- engleză)- text în

de control a copiilor, care ajung să facă tot felul de acte antisociale sau se pot ivi evenimente ce au loc asupra vieții de familie și care de foarte multe ori duce la desfacerea căsătoriilor și la creșterea copiilor numai de către un singur părinte.

Nu numai divorțurile sunt cauza creșterii copiilor de către un singur părinte ci creșterea numărului celor ce comit tot felul de acte antisociale și sunt arestați și condamnați la ani mulți de pușcărie.

America este o națiune care reprezintă 5% din populația lumii și dintre aceștia 25% sunt pușcăriași. Numai între 1994 și 2013 numărul infractorilor în probleme de droguri s-a dublat.

Tabel Nr.8

Numărul pușcăriașilor în funcție de vârstă
în SUA
-Date pentru Decembrie 2014-

Vârsta pușcăriașilor	Nr. pușcăriașilor	% din total
18-21	2.594	1,2
22-25	12,289	5,8
26-30	28,021	13,3
31-35	39,292	18,7
36-40	38,156	18,1
41-45	31,583	15,0
46-50	22,560	10,7
51-55	16,132	7,7
56-60	9,794	4,7
61-65	5,558	2,6
Peste 65	4,558	2,2

Tabel Nr.9

Structura etnică a pușcăriașilor în SUA
-Date pentru Decembrie 2014-

Etnicitatea pușcăriașilor	Numărul pușcăriașilor	% din Totall
Asians	3,177	1.5%
Blacks	78,922	37.5%
Native Americans	3,973	1.9%
Whites	124,495	59.1%

Sursa: Pentru ambele tabele(8 și 9): Federal Bureau of Prison, 2015

De aici se poate desprinde concluzia că în Statele Unite, nu cu mult timp în urmă, erau încarcerați peste 2 milioane de persoane (care reprezenta circa ¼ din pușcăriașii din întreaga lume; cu alte cuvinte, în timp ce în UE, de exemplu, numărul pușcăriașilor reprezenta în medie 87/100.000 locuitori, în Statele Unite această cifră ajunsese la peste 700/100.000 locuitori[49].

Numărul pușcăriașilor cu vârsta de 55 de ani și peste este în Statele Uninte în continuă creltere.

[49] Gordon, Barclay and Tavares, Cynthia – International Comparasions of Criminal Justice Statistics 2000, July 12, 2002; Two Million Inmates and Counting, The New York Times, April 9, 2003 și Washington Post 23 martie 2015, pg G 2.

Tabelul 10

Procentul pușcăriașilor americani
în vârstă de 55 de ani și peste

Anul	%
2000	6.4
2007	7.5
2014	10.6

Sursa: Federal Bureau of Prison, 2015

La fel de important este și faptul referitor la numărul femeilor cu copii, care au fost încarcerate în ultimii ani și al cărui număr a crescut în mod dramatic.

Statisticile oficiale prezentate într-unul din sit-urile americane[50] în 2011 dovedesc că în perioada 1980 – 2010 numărul mamelor încarcerate în diversele pușcării statale a ajuns la 54.4% comparativ cu numărul taților care era de 35.9%.[51]

În aceste condiții copii rămași fără ambii părinți trebuie să fie crescuți de bunici (în proporție de 45%), de alte rude (23%), sau intră în grija unor orfelinate (11%).

În 2014, a apărut lucrarea "The next America" [52]al cărui autor Paul Taylor este unul din membrii grupului de cercetători din cadrul Centrul de Cercetare Pew.

Paul Taylor evidențiază cinci dintre cele mai importante aspecte ale evoluției viitoare a Statelor Unite:

---

[50] http://www.sentencingproject.org/doc/publications/cc_incarcerated_women_factsheet_sep24sp.pdf

[51] Sursa: Guerino, P., Harrison, P.M. & Sabol, W – Prisoners in 2010, Washington, D.C. Bireau of Justice Statistics, 2011

[52] Paul Taylor - The next America, lucrare citată în bibliografie, pg. 38 și urm.

1. *Creșterea numărului minorităților naționale și declinul populației albe*.

După opinia autorului în 1980, 80% din populația SUA erau albi, în 2015 acest procent a ajuns numai la 63% și pentru 2060 se preconizează ca de abia va ajunge la 44%.

În tot acest timp minoritatea hispanică a crescut de la 6% (în 1980) la 17% în 2015 și cu perspectiva de a ajunge la 29% în 2060.

Americanii de origine asiatică (și "alții"), vor ajunge de la 8% la 15% în 2060, iar populația afro-americană care în prezent reprezintă circa 12-13% se estimează că va rămâne și în viitor în același procentaj.

2. *Îmbătrânirea populației americane*

Populația în vârstă de 50 de ani și peste, care în prezent reprezintă 1/3 din totalul populației provine din rândurile celor care în 1980 reprezentau ¼ din populație și după estimările făcute de către specialiștii demografi va ajunge la circa 2/5. În același timp populația americană cuprinsă în limitele de vîrstă între 18 și 39 de ani se estimează că va reprezenta în următoarele decade circa ¼ din totalul populației.

Totul ar avea o evoluție relativ normală dacă ar exista o mai mare grijă pentru generațiile de omeni în vârstă, dar din păcate se petrec tot felul de anomalii care pot fi considerate ca adevărate crime.

Există un număr foarte mare de oamenii bătrâni și bolnavi care nu mai au pe nimeni din familie mai tineri în apropierea lor care să-i ajute. În aceste cazuri, acești oameni în vârstă, fac apel la ajutorul dat de către unele instituții create în acest scop, plătind pentru o persoană

care să vină în casa lor periodic și să-i ajute cu diverse treburi.

Din păcate aceste persoane care sunt plătite, la scurt timp după ce vin în casă, în loc să-i ajute pe cei bătrâni și suferinzi, încep să-și bată joc de ei, să nu le mai asigure cele necesare și chiar să le fure modestele lor rezerve de bani, de haine sau lucruri din casă. Chiar dacă au apărut tot felul de reclamații, nimeni nu le ia în considerație și bătrânii trebuie să-și ducă viața în aceste condiții deosebit de grele[53].

Mai sunt unii oameni în vârstă care după o lungă perioadă de timp în care au lucrat pentru o întreprindere, s-au pensionat și au primit o modestă sumă de bani drept pensie de la întreprinderea respectivă.

În condițiile actuale, sub pretextul crizei economice multe dintre întreprinderile care asiguraseră modestele pensii au tăiat această sursă de existență, a pensionarilor spunând că nu mai au fonduri disponibile. Acești pensionari ajung să trăiască în cele mai grele condițiuni de viață, după ce au muncit zeci de ani cu speranța asigurării unei bătrâneți cât de cât liniștită.

Multe surse ale mass-mediei americane confirmă faptul după care un număr mare dintre cei ce au depășit 70 de ani continuă să lucreze pentru a-și asigura o sursă de câștig care să le acopere necesitățile cotidiene.

3. *Schimbul dintre generații*

Acest fenomen este inevitabil. Generația celui de al Doilea Război

[53] Buletinul Asociației Americane a Persoanelor Pensianare (AARP), Martie 2015, Vol. 56, Nr. 2, pg.7 și urm.

Mondial, este aproape dispărută (ea mai reprezintă circa 1% din populație, iar generația ”babyboomerilor” [54] nu mai este o generație dominantă din punctul de vedere demografic. Această generație reprezintă în prezent 24% din totalul populației găsindu-se în spatele așa numitei generații a noului mileniu[55] care reprezintă 27% din totalul populației și care este aproape de generația ”X” adică a celor născuți din 1965 până în 1980 și care reprezintă 21% din populație.

4. *Creșterea numărului votanților care nu sunt căsătoriți*

Aceasta este unul din factorii care reprezintă o mare surpriză. După opinia autorului, în 1974, 70% dintre cei care aveau dreptul la vot erau căsătoriți
și numai 30% erau necăsătoriți.
În prezent acest procent este împărțit astfel: 52 % căsătoriți și 48 % necăsătoriți.
Aceste noi procente sunt determinate prin creșterea numărului de divorțuri, amânarea vârstei căsătoriei și creșterea numărului celibatarilor.

5. *Decalajul dintre cei ce au dreptul la votare și numărul populației*

În 2012 circa 1/4 dintre votanți erau minoritarii, care reprezentau circa 37%, întrucât majoritatea imigranților nu erau eligibili să voteze
fiind minori sau nu erau cetățeni americani. În ultimii ani acest decalaj aproape a dispărut iar imigranții în majoritate – hispanicii și-au căpătat cetățenia americană și au căpătat dreptul la vot, de unde se poate desprinde și creșterea puterii lor de manifestare în societate.

[54] cei născuți între 1946 și 1964
[55] cei născuți între 1981 și 2000

*

Cum se manifestă în general modul de viață al popoarelor din țările UE în comparație cu cel al poporului american, este discutabil întrucât într-o asemenea analiză intervin o serie de factori – așa cum am prezentat mai înainte, printre care: gradul de educație, condițiile de dezvoltare ale societății în general și ale populațiilor în special, și încă multe alte aspecte social-economice și politice.

Fapt este – după cum spuneam bunicii și străbunicii noștri, "*nu există loc perfect sub soare*!" și deci și în privința modului în care se desfășoară viața social politică din Statele Unite și din UE se remarcă o multitudine de diferențe și tot odată se poate afirma că în ambele continente s-ar putea aduce nenumărate îmbunătățiri.

America nu este o țară perfectă și modul în care este condusă se reflectă cu prisosință și în relațiile ei cu alte țări.

Exemplul cel mai concludent în acest sens l-au oferit recentele evenimente ale atacurilor teroriste care au avut loc în Franța, Germania, Belgia și în Israel și care nu au găsit răspunsurile cele mai așteptate din partea actualei Administrații de la Casa Albă, sub președinția lui Barack Obama.

Nu cunosc agenda zilnică de lucru a președintelui Statelor Unite și sunt convins că are o agendă deosebit de încărcată cu tot felul de probleme, unele mai grave și mai arzătoare decât altele - așa cum au toți președinții de state, dar în momentul în care s-a organizat întâlnirea internațională de la Paris din 11 Ianuarie 2015, cred că ar fi fost normal ca și Președintele Barack Obama să fie prezent la o asemenea importantă reuniune al solidarității mondiale.

Președintele Obama ca președinte al unei țări care a suferit câteva atacuri
teroriste foarte grave și care a primit ca o replică imediată opinia Franței care s-a exprimat printr-o frază scurtă dar deosebit de semnificativă:

Nous sommes tous Américains,

ar fi trebuit să fie un imbold care să-l aducă în rândul celor 40 de conducători de state participanți la această întrunire.

O asemenea idee ar fi trebuit să-i fie în atenția sa sau a consilierilor cu atât mai mult cu cât Statele Unite continuă să fie în stare de alertă în fața riscului și a altor atacuri din partea unor grupuri islamice terorist extremiste.

Cred, că ar fi fost normal să fie prezent la o asemenea acțiune la care participă mulți dintre cei ce au răspuns la chemarea și crearea *coaliției internaționale* când au fost declanșate acțiunile din Irak, Afganistan și din alte colțuri ale lumii.

Lipsa președintelui Barack Obama de la această întrunire a solidarității mondiale a creat o mare confuzie în Statele Unite și în lume.

Chiar și în ipoteza în care ar fi existat o scuză care să justifice absența președintelui, mai mult ca sigur ar fi existat posibilitatea diplomatică a prezenței Vicepreședintelui SUA, Joe Biden, sau a Secretarului de Stat John Kerry,
sau să-i fi solicitat fostului președinte George W. Bush să reprezinte Statele Unite la această acțiune de solidaritate mondială, cu atât mai mult cu cât se știe că fostul președinte a fost un susținător al ideii de libertate a modului de exprimare și un opozant categoric împotriva terorismului.

Președintele Obama l-a trimis la această manifestare internațională pe Ministrul Justiției, Eric Holder, o personalitate destul de cunoscută și controversată în Statele

Unite, dar mult mai puțin cunoscută în Europa și în alte țări de pe glob.

Curios a fost și faptul că Domnul Eric Holder a plecat înapoi în SUA înainte de începerea întrunirii și a rămas ca reprezentant al Americii numai ambasadoarea SUA în Franța pe care nu multă lume a observa-o și a luat-o în considerație.

Este oare un asemenea gest compatibil cu poziția Statelor Unite în lume și în special în Europa? Poate politologii sau consilierii președintelui, vor putea oferii la un anumit moment dat, poporului american și restului lumii explicații mai clare, plauzibile și detaliate.

Poziția participanților la această întrunire mondială s-a concretizat și exprimat într-un mod unanim prin punctul de vedere care spunea:

”Dușmanul nostru comun este
extremismul radical islamist,

nu islamul în general”!

Partea gravă a acestei situații este că asemenea criminali plătiți de forțe ce sunt ascunse în spatele acestora îi incită la diverse acțiuni antistatale și antisemite și la crime barbare iar criminalii se consideră îndreptățiți să acționeze în acest fel fiind ”inspirați și îndemnați” de ideile Coranului.

După opinia mea nu știu dacă acești criminali manipulați de forțe ascunse, cunosc într-adevăr ”învățăturile profetice” înscrise în Coran.

Din asemenea fapte se poate desprinde concluzia că „pretutindeni în Europa se manifestă o nouă realitate cum ar fi, de exemplu în Franța, unde multe dintre cartierele pariziene

au fost invadate pur și simplu de populație musulmană și unde locuiesc sau poate fi văzută foarte puțină populație indigenă și după opinia unor parizieni, chiar poliția locală refuză să patruleze în aceste zone.

Diverse surse de informații se referă la un calcul recent efectuat în cadrul Universității San Diego, din care rezultă că în următorii 12 ani, de exemplu, mai mult de 25 % din populația Europei va fi formată din populație musulmană.

Dacă în anul 2000, 1,9% din populația Marii Britanii era născută în altă țară, în 2011 numărul imigranților se ridicase la 13%, adică peste 3,5 milioane de musulmani se stabiliseră în Marea Britanie în ultimii 10 ani!

Pentru Marea Britanie, după opinia unor specialiști în prognoze demografice, se consideră că viitorul se anunță chiar mai întunecat decât prezentul:

> *în cel mult 50 de ani, "albii de origine engleză vor ajunge să fie minoritari în ţara care altădată le-a aparţinut".*

Nici Belgia nu o duce mai bine. Conform unui studiu pe probleme demografice efectuat de către sociologul Jan Hertogen, 24% din populație orașului Bruxelles, a devenit metisată. Aceasta a fost ideea prezentată drept concluzie de către Hertogen:

> "*Iată cum arată astăzi Europa și cum va arăta în viitor când peste 76% din populaţia sa va proveni din imigranţi*".

Nimeni, așa cum am mai afirmat, nu ar avea nimic împotriva existenței unei populații imigrante, indiferent de rasă, religie, culoarea pielii și așa mai departe, fapt ce se manifestă printr-o

asimilare și acceptare, dacă această populație și-ar vedea de viața și preocupările normale ale existenței din țara în care a imigrat și nu s-ar deda la tot felul de acte criminale, dorind în numele unei pretinse ideologii pe care de fapt nu o cunosc, să distrugă o civilizație și un mod democrat al vieții în care dezacordul împotriva manifestării dreptului de expresie se poate realiza prin căile specifice ale lumii civilizate.

Partea cea mai gravă în prezent și poate și în viitor este determinată de creșterea numărului de tineri care aderă la acțiunile grupurilor extremist- teroriste, sunt instruiți și antrenați în școli care au drept scop criminalitatea și devin luptători în cadrul acestor grupuri.

Departamentul de Stat al SUA a estimat nu cu mult timp în urmă că aproximativ 12.000 de străini au călătorit în Siria și Yemen din cel puțin 50 de țări diferite, pentru a lupta în cadrul unor grupuri diferite, inclusiv ISIS.

Marie Harf, purtătoare de cuvânt al Departamentului de Stat al Statelor Unite, a declarat pentru postul de televiziune: CNN că:

> *"... oficialii estimează că numărul de americani, de exemplu, care luptă în cadrul grupurilor siriene a ajuns de la câteva zeci la peste 150*".

În Belgia, o țară mică cu o populație de circa 11 milioane locuitori, pe baza unor afirmații făcute de către purtătorii de cuvânt ai unor instituții guvernamentale, se apreciază că circa 350 de tineri au plecat în ultimele luni în Siria și Yemen pentru a se atașa grupurilor de antrenament teroriste; după unele afirmații, care deocamdată nu sunt complet verificate, dar care merită să rețină atenția organelor oficiale, se consideră ca 1 din 10 tineri pot fi considerați ca fiind potențiali teroriști.

Ce se întâmplă cu acești tineri? Ce îi îndeamnă la asemenea acte?

După opinia lui Malek Boutih,[56] "*acțiunile cu caracter violent nu au la bază diversele aspecte ale sărăciei; problemele sociale nu pot explica crima. Cred că nimeni nu poate cunoaște exact ceea ce îi împinge pe acești oameni la acțiuni cu profund caracter terorist sau noua aderență devotată la ideologia Musulmanică pentru Jihad".*

Din punctul de vedere al etiologului Dr. Dorian Furtună prezentat în blogul său[57],rezultă că:

> "... *aderarea la mișcările extremiste și terorismul reprezintă un trend în creștere în secolul XXI.*
> *La aceasta contribuie atât unele schimbări demografice din lume, cât și modul modern de viață, oricât de paradoxal ar suna acest lucru".*

În același context, antropologul american Scott Atran[58], specializat în studierea terorismului, prezintă următoarea explicație a acestui fenomen:

"...voluntarii sunt în majoritatea lor tineri aflați în perioadă de tranziție și de căutare a sinelui; proaspeți absolvenți ai universităților, imigranți fără de lucru, persoane aflate în căutarea unui rost în viață – pentru ei ideologia ISIS se dovedește a fi atractivă, deoarece le umple existența cu un anumit sens, le oferă niște "valori sacre". Devenind parte a

[56] Malek Boutih-(n. 1964) politician francez; părinții săi au imigrat din Algeria. Din 2003, a devenit Secretarul Partidului Național Socialist Francez.

[57] http://dorianfurtuna.com/instincte/de-ce-tinerii-devin-extremisti-si-teroristi

[58] Scott Atran (n. 1952) antropolog american de origine franceză.Director al Centrului de Cercetări în Antropologie la Centrul Național de Cercetări Științifice din Paris, Senior Cercetător (Fellow) la Oxford University din Anglia,

unui grup foarte consolidat, membrii căruia se numesc între ei "frați" se consideră devotați unei cauze comune, tinerii își realizează necesitatea de apartenență la un grup, de coparticipare la niște ritualuri colective și de afirmare personală. Contextul luptei le oferă și suficiente emoții (thrill), precum și șansa de a obține glorie".

De asemeni Dorian Furtună prezintă și opinia unor experți de la Centrul Internațional de studiere a extremismului violent, *Hedayah*[59], din Emiratele Arabe Unite, din care rezultă că "*insecuritatea privind identitatea proprie și deci nevoia de căutare a propriei identități, precum și angajarea totală pentru o cauză care să-i dea semnificație vieții, ar fi explicația actelor teroriste*".

Politica și ideologia reprezintă doar un pretext pentru extremism, după opinia oficialilor de la Hedayah .

Aceste constatări se apropie de concluziile diferitelor studii de specialitate, care au remarcat ideea după care "*frăția de arme"* poate crea relații mai devotate chiar decât cele de rudenie. La camarazii care au luptat cot la cot apare un fel de altruism de sacrificiu, care îi poate face să-și jertfească viața de dragul celorlalți.

[59] Hedayah – Organizație create pentru a servi ca instituție internațională în vederea formării, dialogurilor, colaborărilor, precum și de cercetărilor pentru a contracara extremismul violent în toate formele și manifestările sale. Pe termen lung, eforturile globale ale acestei instituții este de prevenire și combatere a terorismului.
Obiective sale se referă la: 1. reduce numărul de suporteri ai grupurilor teroriste prin mijloace non-coercitive, 2. servind ca o resursă pentru guvernele oricăror țări și societății civile ce sunt împotriva terorismului, 3. creerea unei rețele globale de experți și practicieni în domeniul analizai și combaterii terorismului. Sediul central este în: Abu Dhabi (Emiratele Arabe Unite).

Se produce o ”fuziune identitară” (”identity fusion”) care modifică radical psihologia individului; el se identifică cu grupul și cu valorile lui.

Relațiile de rudenie fictive, imaginare sunt create și între membrii grupărilor extremiste. Ei împărtășesc aceeași ideologie, aceleași valori, aceleași emoții, au același dușman și aceeași cauză ”sacră”.

Cu cât aceste atașamente sunt mai puternice, mai profunde, cu atât e mai mare credința de sacrificiu în numele lor. De dragul camarazilor-”frați” și a cauzei sacre, indivizii sunt gata să omoare și să moară.

Cauza principală este insecuritatea privind identitatea proprie și deci nevoia de căutare a propriei identități, precum și angajarea totală pentru o cauză care să le ofere semnificația vieții.

Cred că indiferent de natura explicațiilor prezentate în blogul Dr. Furtună și a punctelor de vedere prezentate de către specialiștii în psihologia și ”filozofia” crimei, dacă până acuma nu a existat o reală preocupare la nivel internațional pentru înțelegerea actualului focar al criminalității jihadiste, este timpul ca specialiștii în psihologia tineretului și analiștii politicieni să ofere unele răspunsuri concludente și în special soluții viabile nu numai pentru Europa ci pentru întreaga lume pentru reducerea sau chiar eradicarea definitivă a unor asemenea acțiuni criminale.

Nu cred că soluția ar fi prinderea acestor teroriști și încarcerarea lor; din acest punct de vedere sunt în total dezacord cu opinia lui Amedy Coulibaly care afirma că: ”pușcăriile sunt școala cea mai bună a criminalității”. Acest individ care a fost eliberat din pușcărie în Martie 2014, fiind socotit ca un *pușcăriaș model,* s-a dedat la asemenea crime, fără să știe exact care este scopul și de fapt ce a urmărit prin crima efectuată în supermarketul cușer din Paris.

În Franța nu există statistici referitoare la structura etnică a pușcăriașilor dar se știe că 60% din pușcăriile franceze, includ un număr ce a depășit 68.000 persoane și care sunt musulmani[60]. Dintre aceștia un număr deosebit de limitat sunt cei care au ceva cunoștințe, și acelea destul de vagi religioase, sau despre ceea ce este scris în Coran.

*

În privința combaterii inamicului mondial ce făcând uz de tot felul de acte barbare și nesocotind puterea militară a lumii se poate întâmpla – nu peste mult timp să asistăm la un război destul de greu de câștigat de lumea civilizată.

Am ajuns în ceasul al 12-lea și întreaga lume civilizată trebuie să spună într-un glas :

Este de ajuns !!
Este timpul să eradicăm acest flagel mondial!

Ceea ce cred că este deosebit de important în combaterea unui adversar în general și al unuia de tipul extremismului islamic în mod special, este de a cunoaște și înțelege care este psihologia acestui adversar și ce îl determină în manifestarea actelor barbare pe care le folosește.

[60] Cifră prezentată în 2014 într-un Raport parlamentar. Sursa: The Economist Jan. 2015, pg. 22

2. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri

Unele dintre țările europene și-au găsit o cale mai ușoară de a obține banii ”necesari” direct de la diverse țări bogate sau prin intermediul unor instituții financiare internaționale, în schimbul unor servicii bazate pe realizarea unor compromisuri. Asemenea țări se găsesc în situația de a accepta orice compromis numai pentru a primi câte ceva din ”firimiturile” de la masa prea bogată a altor țări.

Fără a încerca să intrăm în unele amănunte pentru a nu crea o situație jenantă pentru aceste țări, vom reaminti numai unele dintre aceste compromisuri iar țările care au ajuns într-o asemenea situație înțelegând singure care le este statutul sunt convins că vor încerca să renunțe, cel puțin oficial, dacă nu în mod real, la asemenea compromisuri și să-și ridice mândria națională și onoarea la nivelul tuturor celorlalte țări.

Compromisurile și efectele intereselor străine se referă de exemplu la acceptarea primirii unor reziduuri nucleare pentru a fi depozitate în țară sau în apele teritoriale ale mărilor din apropiere, vînzarea sau lichidarea unora dintre principalele obiective economice sau a unor dintre sistemele de naționale de transport, sau a resurselor naționale vîndute unor companii străine, permiterea cu sau fără voia lor a instalării de baze militare străine pe teritoriul țării lor, acceptarea primirii unor prizonieri teroriști pentru a fi torturați pentru a salva
(în schimbul unui pachet gros de dolari), onoarea unor țări (cum ar fi SUA-n.n.) care oficial nu se pretează la acte de tortură fiind una dintre semnatarele convenției referitoare la

încetarea oricăror acte de tortura aplicată oricărei ființe umane. [61]

[61] Parlamentul European reîncepe ancheta privind operațiunile CIA în statele membre ale UE, Comisiile parlamentare pentru libertăți civile, afaceri externe și drepturile omului vor reîncepe ancheta privind presupusele transporturi și detenții ilegale de prizonieri desfășurate de CIA în statele membre UE, ca urmare a noilor dezvăluiri ale Senatului SUA privind utilizarea torturii de către CIA, se arată într-o rezoluție adoptată miercuri. Deputații cer din nou statelor UE să investigheze aceste acuzații și să îi urmărească penal pe cei vinovați.

Raportul Senatului SUA publicat în decembrie "dezvăluie fapte noi care confirmă acuzațiile conform cărora mai multe state membre ale UE, autoritățile acestora și funcționari și agenți ai serviciilor lor de securitate și de informații au fost complici la programul CIA de detenție secretă și de predări extraordinare, uneori prin mijloace corupte bazate pe sume substanțiale de bani oferite de CIA în schimbul cooperării lor", spun deputații.

Ca urmare a noilor probe, Parlamentul "îi încredințează Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne,

cu asocierea Comisiei pentru afaceri externe și, în special, a Subcomisiei pentru drepturile omului, sarcina de a continua ancheta sa privind „presupusa folosire a unor țări europene de către CIA pentru transportarea și deținerea ilegală de prizonieri" și de a informa plenul cu privire la această chestiune, în termen de un an".

Această anchetă va presupune, de exemplu, trimiterea unei misiuni parlamentare de strângere de informații în statele membre unde există acuzații că au fost centre secrete CIA de detenție și culegerea tuturor informațiilor și probelor relevante privind posibile dări de mite sau alte fapte de corupție în legătură cu programul CIA.

Impunitatea trebuie să se încheie

"Climatul de impunitate de care beneficiază programul CIA a permis continuarea încălcărilor drepturilor fundamentale, după cum au dovedit programele de spionaj în masă întreprinse de Agenția Națională de Securitate a Statelor Unite și serviciile secrete din diverse state membre", spun deputații, subliniind că "nu poate exista impunitate" pentru aceste fapte.

Parlamentul "invită SUA să ancheteze și să urmărească penal multiplele încălcări ale drepturilor omului din cadrul programului CIA de predare și de detenție secretă și să coopereze în ceea ce privește toate cererile din partea statelor membre ale UE referitoare la informare, extrădare sau căile de atac eficiente pentru victimele programului CIA."

Pe de altă parte, deputații "își exprimă preocuparea privind obstacolele întâmpinate de anchetele parlamentare și judiciare naționale referitoare la implicarea anumitor state membre în programul CIA, abuzul privind secretul de stat și clasificarea nejustificată a documentelor care au condus la încetarea urmăririi penale." Ei "reiterează solicitările adresate statelor membre de a investiga acuzațiile potrivit cărora, pe teritoriul lor, au existat închisori secrete în care erau deținute persoane în cadrul programului CIA, precum și să îi urmărească penal pe cei implicați în aceste operațiuni."

De asemeni sunt unele țări care așteaptă în continuare obținerea unor fonduri pentru o pretinsă dezvoltare dar care după primirea acestor fonduri se constată că ele s-au risipit pentru alte acțiuni cu mult mai puțin importante sau pur și simplu au dispărut fără a li se cunoaște destinația.

Sumele primite care în mod normal ar trebuii folosite în interesul țării și al poporului țării respective ajung în cele mai multe cazuri, pe diverse căi oneroase la niște proprietari nejustificați din niciun punct de vedere și care le folosesc în interes personal.

În asemenea situații, administrațiile guvernamentale vor avea obligația să reanalizeze cu maximă de eficiență sumele primite, cine au fost semnatarii
acestor sume, unde au fost folosite și dacă au existat aprobările oficiale sau unde
se pot regăsi pentru a fi redobândite și folosite în scopurile pentru care au fost primite.

Uniunea Europeană creată cu sprijinul și în interesul Statelor Unite a fost și continuă să fie o coabitare a unor țări deosebit de diferite din multiple forme de viață și cu diverse suspiciuni

---

Parlamentul își exprimă "consternarea cu privire la practicile de interogare" ale operațiunilor anti-teroriste ale CIA. Deputații subliniază "concluzia fundamentală" a raportului Senatului american conform căreia "metodele violente aplicate de CIA nu au condus la obținerea unor informații care să împiedice alte atacuri teroriste".

Acuzațiile privind utilizarea de către CIA a statelor membre UE pentru transportarea și detenția ilegală a prizonierilor au fost anchetate de comisia temporară a Parlamentului European creată în 2006. Deputații au cerut în mod repetat investigații aprofundate privind colaborarea statelor membre UE cu programul CIA de detenție secretă și extrădare extraordinară (legături externe la dreapta către anterioarele rezoluții ale Parlamentului European).

Sursa:
http://www.europarl.ro/ro/stiri_evenimente/stiri/2015/febr_2015/ancheta_cia.html

și chiar cu unele conflicte mocnite (de exemplu cele dintre francezi și nemți).

Nu întâmplător au existat și continuă să existe tot felul de neînțelegeri atunci când se discută la Bruxesells necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor țărilor europene și bineînțeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europe. De asemeni nu este întâmplător că unele țări au fost de acord și au acceptat moneda UE în timp ce englezii au preferat să rămână numai cu lira sterlină ca monedă unică, iar alte țări printre care și România folosesc ambele monede: moneda națională -leul și Euro.

Analiștii din domeniul finanțelor consideră că există o multitudine de avantaje dar și dezavantaje pentru o țară care vrea să utilizeze o monedă unică cum ar fi Euro.

Ei consideră ca avantaj:

- posibilitatea de a călători mult mai uşor şi mai ieftin, deoarece nu mai este necesar schimbul de valută şi cheltuieli determinate de diferențele cursurilor de schimb și plata diverselor comisioane,

Și tot acești analiști consideră că există și unele dezavantaje printre care:

- moneda unică euro este una relativ-stabilă din punct de vedere economic.
- utilizarea mai multor monede creează bariere atât comerțului cu amănuntul, cât și celui cu ridicata
- statul ce a adoptat moneda unică euro este dependent și de politica economică a Uniunii Europene, astfel, reducându-i-se libertatea de decizie,
- criza zonei euro afectează fiecare utilizator al monedei unice euro,
- centralizarea puterii

În prezent Euro, este moneda folosită de aproximativ 331 de milioane de persoane din 17 țări membre ale Uniunii

Europene. În acelaș timp sunt unele țări care nu sunt membre ale UE, cum ar fi de exemplu Monaco, San Marino şi Vaticanul și care utilizează moneda Euro ca monedă națională, (de comun acord cu UE, ceea ce le dă dreptul de a emite un anumit număr de monede purtând însemnele lor naționale). De asemenea, se știe că pe plan internațional, moneda euro este folosită în Andorra, Kosovo şi Muntenegru.

Dacă specialiștii în domeniul finanțelor, politologii și analiștii economiști consideră că moneda națională reprezintă trecutul, prezentul și viitorul unei națiuni la fel ca și celelalte însemne, poate ar merita să se discute despre menținerea pe mai departe și folosirea în diverse țări membre ale UE, a ambelor monede (cea națională și Euro –n.n.), depinzând de operațiunile financiare pentru care sunt folosite (pentru tranzacțiile pe plan național sau în tranzacțiile internaționale).

3. Unele aspecte ale politicii externe, ce par minore, dar sunt deosebit de importante.

Analiza evoluției Uniunii Europene în perioada ultimilor decade confirmă pe deplin că această nouă instituție multinațională își bazează existența nu numai pe colaborarea economică dintre țările membre.

Puterea și viitorul UE va trebuii din ce în ce mai mult să se axeze pe o extindere și aprofundare a legăturilor externe și în special pe consolidarea ei din punctul de vedere al relațiilor militare și al politicii de autoapărare la nivel general și al fiecărei țări în parte împotriva oricăror forțe (mari sau mici) care pot afecta evoluția acestei noi lumi.

Politica externă a UE și cea a securității trebuie să se bazeze pe două elemente
operaționale deosebit de importante:

- redefinirea rolului și a modului de funcționare a angajamentelor de cooperare între țările membre din punct de vedere militar și creerea unor relații mai eficiente cu NATO, (în problem de apărare a teritoriului fiecărei țări și a UE în ansamblu), precum și asigurării păcii și a protecției multiplelor aspecte umanitare,

- asigurarea unei colaborări și cu alte țări din afara UE pentru asigurarea din punct de vedere legislativ și al securității împotriva manifestării fenomenului în continua creștere a emigrației/imigrației din diferite țări spre centrul de atracție magnetică pe care îl reprezintă țările din UE.

Din păcate multitudinea unor discursuri ținute la cele mai înalte niveluri politice și militare și care includ expresii de genul ”zone interzise de zbor”, ”coridoare umanitare” sau ”refugiuri sigure” s-au dovedit că nu au o reală și largă manifestare în practică.

Intenția de asigurare maximă a securității umanitare în condițiile unor conflicte cu armate organizate sau în urma unor acțiuni ale unor grupări teroriste s-a dovedit a se menține la

nivelul unor acțiuni destul de anemice din punctul de vedere al eficienței.

Pe întregul glob în special în ultimele decade s-au accentuat și permanentizat diverse conflicte și acțiuni militare, au loc tot felul de acte criminale provocate de grupări extremiste cu efecte directe și immediate asupra unui imens număr de victime din rândul populațiilor civile nevinovate.

Cât timp mai pot dura asemenea acțiuni?. Cât timp și care este modalitatea de stopare a vărsării de sânge și a provocării a sutelor de mii și a milioanelor de victime?.

Unde este sprijinul umanitar de care se vorbește de la cele mai înalte tribune oficiale?

Asemenea fapte dovedesc multiplele lipsuri, dezinteresul și totala ineficiență a unor națiuni pentru înlăturarea unor asemenea cauze și existența unor Administrații guvernamentale sau a unor persoane independente care susțin financiar asemenea acte determinate de interese personale.

Preocuparea unor Administrații guvernamentale de a câștiga noi teritorii, de a asigura creșterea numărului populației prin ocuparea unor țări precum și intenția de a obține resursele și bogățiile diverselor țări prin forța armelor, trebuie oprite cât mai curând și să devină rezultatul unor eforturi comune ale țărilor lumii.

Au fost create zeci de instituții internaționale al cărui scop, cel puțin oficial înscris în statutul acestora, este de protecție umanitară și de menținere a păcii în lume.

Din păcate, aportul acestora este aproape inexistent. Sumele cheltuite drept fonduri de participare, de către diverse țări pentru asigurarea acestor instituții cu scheme ce cuprind un număr foarte mare de personal administrativ, sunt enorme și de multe ori asemenea fonduri se obțin în detrimentul altor

cheltuieli ce ar putea fi cheltuite într-un mod mult mai eficiente de către țările respective.

Când țările europene au aderat la NATO s-au ghidat după un element care li s-a părut a fi esențial: NATO va asigura posibilitatea apărării lor împotriva unor acțiuni agresive ale Rusiei.

Cel puțin până în momentul de față, NATO prin capabilitatea sa se dovedește a avea o minimă influență și eficiență, ceea ce constituie o mare îngrijorare pentru țările europene (foști sateliți ai Uniunii Sovietice – n.n.) și în același timp un element în plus de curaj în acțiunile directe ale Federației Ruse și a grupurilor separatiste susținute de Administrația de la Moscova.

Din ce în ce mai mult se poate considera că NATO nu mai este un organ independent și subvenționat de țările ce au aderat la această organizație ci prin puterea sa militară este mai mult o organizație americană și care nu întotdeauna acționează în plenitudinea necesităților impuse de anumite situații speciale.

De fapt pe această cale nu se face decât să se ușureze politica Federației Ruse de blocare cât mai mult a integrării diverselor țări la NATO.

Pe de altă parte se manifestă din ce în ce mai mult impresia referitoare la politica externă a UE.

Prin modul său de manifestare, prin barierele financiare pe care le pun în refacerea economică a diverselor țări care încă sunt afectate de efectele crizei economice și a bugetelor excesiv deficitare, UE nu mai este un organ prea atractiv pentru atragerea de noi membri, cu atât mai mult cu cât se remarcă că nu reușește să asigure o politică unică pentru țările membre.

Nici Statele Unite nu se mai manifestă gata să acorde ajutoarele necesare așa cum se petrecuse prin planul Marshall.

Chiar dacă cei mai mulți dintre americani consideră că Statele Unite sunt ”deosebit de generoase” atunci când se pune problema acordării unor asistențe țărilor în curs de dezvoltare, această generozitate trebuie analizată foarte serios.

La prima impresie s-ar părea că așa este, dar care este adevărata situație?

Ajutorul acordat unor țări străine reprezintă circa 0,1% din Venitul Național Brut al Statelor Unite ceea ce reprezintă echivalentul a 1/3 din cel al nivelului UE.

Trebuie amintit că țările europene asigură peste 50% din asistența pentru dezvoltarea civilă a diverselor țări din întreaga lume. De asemeni Europa asigură 47% din asistența umanitară din întreaga lume, față de 36% cu cât contribuie SUA.

În aceste condiții se poate desprinde o concluzie referitoare la politica externă a Statelor Unite în care se remarcă o mai profundă preocupare pentru asigurarea unor strategii militare care să blocheze unele strategii militare similare din partea Federației Ruse sau a Chinei decât cea cu caracter umanitar.

Pe baza unui studiu efectuat de către Centrul pentru Dezvoltarea Globală și prezentat de către revista Foreign Policy în 2003 în care se prezintă și un index al ajutoarelor acordate de către țările dezvoltate țărilor în curs de dezvoltare, SUA se găsește printre ultimele țări, urmată imediat de Japonia; din cel 21 de țări prezentate și din care 16 țări sunt europene.

Aspectele care sunt mai puțin cunoscute de către masa largă de cititori ai presei internaționale sunt cele legate de avantajele pe care le urmăresc țările
dezvoltate inclusive SUA atunci când oferă ajutoare ”umanitare”. Așa se explică de ce multe dintre țările în curs de dezvoltare sunt obligate la tot felul de compromisuri, doar să-și poată obține anumite sume de bani necesare după
afirmațiile administrațiilor guvernamentale, pentru dezvoltarea economică.

Tot odată cheltuielile legate de militarizare în Statele Unite sunt cu mult peste cele cheltuite de către alte țări pe plan mondial.

Tabelul Nr. 11

Cheltuielile militare ale unora dintre țările europene

(miliarde dolari SUA)

Țara	În anul 2010	În anul 2014
Franța	61.285	58.943
Marea Britanie	57.424	61.007
Germania	46.848	45.785
Italia	38.303	34.004
Turcia	25.000	18.184
Polonia	10.800	9.355
Grecia	10.399	6.539
Finlanda	4.051	5.402
Ucraina	1.200	2.000
România	2.164	2.009
Belarus	726	623
Bulgaria	698	698
Georgia	497	457
Lituania	427	427
Letonia	268	173
Moldova	19	19
Estonia	389	336

Tabelul Nr. 12

Cheltuielile militare ale SUA
în comparație cu cele ale Federației Ruse
și ale Chinei

(miliarde dolari SUA)

Țara	În anul 2010	În anul 2014
SUA	698,105	666.107
Federația Rusă	52.586	58.943
China	114.000	90.749

Sursa: Datele din tabelul 11 și 12 sunt prelucrate de autor după informații SIPRI, 2015

Aplicarea politicilor externe referitoare la circulația liberă a persoanelor din diverse țări ale lumii spre UE și în cadrul ei, încep să devină din ce în ce mai importante; crearea unei legislații deosebit de clare referitoare la: cine și în ce condiții pot obține pașapoarte legale, urmărindu-se de către organele de control și legislative toate amănuntele despre persoanele care solicită pașapoarte destinate emigrației/imigrației trebuie să devină politici prioritare.

Modul folosit de către poliția de graniță din Belgia care îi întreabă pe cei ce vor să treacă granița belgiană (să intre sau să plece din Belgia) sau folosesc mijloacele de transport aeriene internaționale, dacă au "vreo înregistrare a vreunui act criminal săvârșit în altă țară", are sensul mai mult a unei glume decât a unui mijloc eficient de verificare.

Asemenea forme de verificare nu sunt admisibile și trebuie înlocuite în cel mai scurt timp posibil cu o legislație unică la nivelul UE și cu aplicabilitate la fiecare țară membră a UE.

De asemeni ca un fapt ce trebuie să-și găsească o imediată aplicabilitate este cel al verificării oricăror bagaje și pachete expediate prin poștă sau prin mijloacele de transport pe apă, aer și pământ pentru a preveni transportul oricăror produse explosive sau a materialelor destinate producerii unor asemenea produse.

În această privință organele create în diverse țări în scopul protejării și asigurării securității oamenilor trebuie să-și realizeze o asemenea rețea a așa numitei "inteligențe" pentru a cunoaște în amănunt persoanele, țările sau organizațiile care asigură suportul financiar, cu armament și muniții al țărilor beligerante sau al grupurilor teroriste din întreaga lume.

Orice amânare sau neglijare a unor situații convulsive poate conduce spre momente deosebit de dificile sau de neînlăturat,

așa cum s-a întâmplat în urmă cu câteva decade când grupurile islamice extremist erau de abia în formare și au fost neglijate de forțele unite ale diverselor țări.

Numai pe această cale, având cât mai multe informații și cunoscând cât mai bine adversarul, va fi mult mai ușor să-i anihilez acțiunile antiumane și să se vadă care sunt cauzele manifestării lor.

Așa fiind trebuie înțeleasă în primul rând care este filozofia de viață a acestor islamiști extremiști și prin ce se deosebesc ei de ceilalți oameni în general și a restului de musulmani care sunt mult mai deschiși în privința cooperării și înțelegerii cu alți oameni care sunt de alte credințe (creștini, mozaici, ș.a.m.d.)

3.1. Ce este islamul și ce cred musulmanii?

După opinia unor specialiști în domeniul diferitelor religii și a unor autori ce și-au expus punctele de vedere privind evoluția și modul de manifestare al filozofiei islamice rezultă că religia islamică a fost fondată în secolul VII d.Cr., de către Mahomed.

Mahomed a pretins că a fost vizitat de către îngerul Gabriel. În timpul acestor vizite angelice, care au continuat timp de aproximativ 23 de ani, până la moartea lui Mahomed, îngerul, potrivit relatărilor, i-a revelat lui Mahomed cuvintele lui Dumnezeu (numit „Alah" în limba arabă). Aceste revelații dictate alcătuiesc *Coranul*, cartea sfântă a musulmanilor. Religia islamică îi învață pe credincioșii ei că autoritatea finală și ultima revelație a lui Alah, este Coranul.

Musulmanii, adepții islamului, consideră Koranul drept cuvântul preexistent și perfect al lui Alah. Mulți musulmani resping orice altă versiune lingvistică a Coranului. Întrucât Coranul este cartea sfântă principală, Sunna este considerată

ca fiind a doua sursă de instruire religioasă. Sunna a fost scrisă după opinia preoților islamiști, de către însoțitorii lui Mahomed și conține ceea ce Mahomed a spus, a făcut și a aprobat.

Conceptele-cheie ale islamului sunt:

- Alah este singurul Dumnezeu adevărat și
- Mahomed a fost profetul lui Alah.

Numai afirmând și crezând în aceste dogme, o persoană se poate converti la islam. Cuvântul „musulman" înseamnă cel „care se supune lui Alah".

Islamul pretinde că este singura religie adevărată, din care se trag toate celelalte religii (inclusiv iudaismul și creștinismul,fără să țină seama de datele istorice –n.n.).

Musulmanii își bazează viața pe cinci piloni fundamentali:

1. ***Mă**rturisirea de credin**ță***: „Este un singur Dumnezeu adevărat (Alah) și Mahomed este Mesagerul lui Dumnezeu."
2. *Rug**ă**ciunea*: în fiecare zi trebuie rostite cinci rugăciuni.
3. ***Dă**rnicia*: trebuie să dăruiești săracilor, pentru că totul vine de la Alah.
4. *Postul*: pe lângă postul ocazional, toți musulmanii trebuie să postească în timpul sărbătorii Ramadanului (luna a noua în calendarul islamic).
5. *Hajjul*: pelerinajul la Mecca ar trebui făcut cel puțin o dată în timpul vieții (în timpul lunii a douăsprezecea din calendarul islamic).

Aceste cinci dogme, care reprezintă cadrul "ascultării" pentru musulmani, sunt luate în serios și în mod literal. Intrarea unui musulman în paradis depinde de respectarea celor cinci "piloni".

În raport cu creștinismul, sau cu religia mozaică, religia islamică are câteva asemănări și deosebiri fundamentale.

În primul rând, este o religie monoteistă; în opoziție cu creștinismul, islamul respinge conceptul Trinității. Islamul acceptă numai anumite porțiuni din Biblie, și din Evangheli în rest respinge majoritatea Bibliei ca fiind "calomnioasă și neinspirată".

Islamul afirmă că Isus a fost un mare profet, dar nu a fost Fiul lui Dumnezeu (numai Alah e Dumnezeu, după credința musulmană, și ca atare – cum ar fi putut El avea un Fiu?.

Religia islamică susține că Isus, deși născut din fecioară, a fost creat, asemenea lui Adam, din țărâna pământului. Musulmanii cred că Isus nu a murit pe cruce și ca atare, ei neagă una dintre învățăturile de bază ale creștinismului.

Islamul propăvăduiește ideea după care paradisul se dobândește prin fapte bune și prin respectarea învățăturilor din Coran

În mod clar, islamul și creștinismul nu pot fi ambele adevărate. Musulmanii afirmă că Isus nu a fost cel mai mare profet, ci Mahomed a fost.

Nu Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, ci Koranul.

(Sursa: Prelucrat după textul găsit în sit-ul:
http://www.gotquestions.org/Română/Islam.html)

Ceea ce rămâne ca o întrebare fără un răspuns exact este: dece între cele două secte ale religiei musulmane, Sunni și Shiites, se duce o continuă luptă de peste 1400 de ani. Generații după generații se confruntă în aceste neînțelegeri și se omoară între ei din cauza acestor neînțelegeri de natură religioasă.[62]

[62] Vezi Anexa Mic dicționar tematic despre Shittes și Sunni

În prezent conflictul religios s-a transformat într-un conflict politic. În Irak, Shiites, sunt dominanți în armată și au trecut la acțiuni opresive la adresa populației Sunnis-lor din zona de Nord. Acesta este motivul pentru care mulți Sunnis sunt bucuroși când știu că reprezentanți ai armatei ISIS se luptă cu Shiites în Nordul țării

*

La toată această concepție se adaugă o formă de manifestare a luptei islamice
cunoscută sub numele de Jihad - adică *lupta sfântă*.

Analiștii politologi[63] consideră că fenomenul creșterii musulmanizării este determinat de existența și manifestarea diferitelor grupuri de musulmani.

Musulmanii pot fi împărțiți în trei mari categorii:

Prima categorie îi cuprinde pe acei musulmani – problematici, care își desfășoară viața pe baza legilor religioase ale islamismului- "Sharia".

Aceștia nu numai că respectă și se supun indicațiilor și învățăturii profetului Mahomed și celor pretins scrise în Koran, dar încearcă să imite și chiar să depășească indicațiile conduitei războinice.

Ceea ce merită reținut – referitor la o asemenea atitudine este faptul că pretinsele învățături din Koran care arată că această *religie islamică este o religie a păcii* și nicidecum una bazată pe crimă și tot felul de acte violente, barbare (dărilor de foc, îngroparea de vii, omorârea oamenilor prin lovirea cu pietre

[63] Ayaan Hirsi Ali, Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, pg. 18 și urm. Lucrare citată în bibliografie

sau decapitarea oamenilor), sunt practicate de către unii dintre acești războinici.

Acești credincioși islamiști au un anumit comportament foarte dur față de ceilalți din celelalte grupe de musulmani, de care vom vorbi mai departe, și care susțin, practică și suportă respectul pentru femei și întreaga concepție feministă, sau sunt împotriva celor ce susțin acordarea drepturilor minorităților, a egalității între sexe sau toleranța religioasă față de homosexuali și lesbiene.

Cei care neagă asemenea comportamente și manifestări barbare ale acestor musulmani, indiferent că sunt practicate în diferite țări din orientul Mijlociu, din Europa, în Statele Unite sau în oricare colț al lumii, înseamnă că nu înțeleg pericolul pe care îl reprezintă existența acestei grupări de oameni care au imigrat legal sau ilegal în Europa sau în Statele Unite și care își înmulțesc numărul în mod deosebit de periculos.

A doua categorie include majoritatea populației musulmane din întreaga lume și este loială crezului islamic și sunt evlavioși acestui crez și nu au nicio înclinație spre manifestarea unor acte de violență.

Aceștia sunt cei care emigrând în diverse țări din Europa sau Statele Unite își văd liniștiți de viața lor și a familiilor lor, care creează relații de bună vecinătate și colaborare cu populațiile autohtone din diverse țări.

La fel sunt și cei considerați ca devotați altor religii (cum ar fi creștinii sau mozaicii), care frecventează cu regularitate serviciile religioase și respectă regulile religioase (prin ceeace mănâncă, cum se îmbracă sau cum se comportă) sunt considerați ca având concepții ”moderate. Același lucru se poate spune și despre

musulmanii care respectă regulile religiei islamice și cel puțin odată pe an se duc la Meca (respectând astfel unul din

principiile religiei islamice) și ca atare pot fi considerați ca fiind moderați.

A treia categorie îi include pe musulmanii născuți și crescuți în spiritul religiei islamice, dar care au o gândire critică asupra acestei religii și a modului ei de manifestare.

Această categorie care ca număr ia proporții an de an , sunt considerați ca fiind

dizidenții musulmani. Unii dintre aceștia au ajuns la o asemenea concepție de criticare a filozofiei și principiilor religiei islamice printr-o experiență care i-a determinat să nu mai continue ca niște supuși credincioși o asemenea religie. Aceștia sunt dispuți să poarte discuții referitoare la viitorul filozofiei islamice.

Majoritatea acestor credincioși musulmani (dizidenții), sunt niște reformatori care consideră că religia islamică prin modul în care este practicată trebuie schimbată și cei care cer o reanalizare a principiilor învechite ale acestei religii, nu trebuie să fie condamnați și pedepsiți prin diverse și continue acte de violență.

Merită reținut este faptul că Islamismul este o religie ce a devenit globală și că în întreaga zonă în care își manifestă prezența fizică și teroristă, Statele Unite au diverse interes militare.

Numărul populației musulmane, așa cum am mai amintit va crește cu circa 35% în următorii 20 de ani, ajungând la peste 2 miliarde.[64]

Conținutul acestei lucrări nefiind în mod special axat pe un asemenea subiect sugerez celor interesați consultarea sit-ului

[64] Informație preluată din studiile efectuate de către The Pew Research Center, 2000-2013

din Wikipedia care tratează pe larg acest subiect: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jihad .

3. 2. UE şi riscul pierderii identităţii naţionale a ţărilor membre.

După unele afirmaţii ale unor mijloace de informare cu caracter global, Uniunea Europeană în calitatea sa de partener economic şi politic, a contribuit de peste o jumătate de secol la *menţinerea păcii*, *stabilităţii* şi *prosperităţii*, *a ridicat standardele de viaţă*, *a lansat o monedă ce a vrut să fie unică* şi *a evoluat constant către crearea unei pieţe unice* în cadrul căreia *persoanele, bunurile, serviciile şi capitalul pot circula liber*, ca şi cum s-ar afla pe teritoriul unei singure ţări.

Totul ar fi perfect de înțeles, spun cei ce se ocupă de legile emigrației/imigrației, în special pentru guvernele țărilor europene, care consideră că educația, cultura și gradul de civilizație al vieții oamenilor din țările europene constituie suficiente elemente de atracție a multor persoane din alte țări care ajung întruna din țările UE și apoi pe baza principiilor și legislației aplicate în toate țările UE care spun:

oricine se poate mișca cu o deosebită ușurință
în întregul perimetru al țărilor din cadrul UE,

fac uz de acest avantaj pentru a ajunge în oricare țară europeană.

Mulți dintre cei veniți în Europa își desfășoară activitatea în mod cinstit și util pentru țara europeană care i-a primit.

Multe dintre țările UE profitând de avantajele unei asemenea libertăți au acceptat angajarea forței de muncă a imigranților (care este o forță de muncă mai ieftină acceptând să

muncească pe sume mult mai mici comparativ cu cele solicitate de muncitorii autohtoni).

Faptul că țările Uniunii Europene sunt dispuse să primească emigranții din diverse țări se confirmă și prin rezoluția Comisiei Europene[65] aprobată cu 449 de voturi contra 130 precum și prin apelul Președintelui Comisiei Europene Jean-Claude Juncker și a Parlamentului European adresat celor 28 de țări membre
ale UE de acordare a ajutorul necesar refugiaților prin asigurarea spațiilor de locuit și emiterea vizelor de azil celor care au ajuns pe teritoriul european.

Alături însă de muncitorii din Estul Europei și din alte țări veniți cu dorința și hotărârea de a munci și de aș asigura o situație economică confortabilă pentru ei și familiile lor și-au făcut apariția și o mulțime de imigranți care în numele unor concepții religioase pretins scrise în Koran, vor să domine lumea și să transforme Europa într-o lume musulmană.

Partea gravă a acestei situații pleacă de la lipsa unor informații despre cei ce vin sau pleacă din cele 28 țări ale zonei națiunilor europene; oricine poate circula din Portugalia până la granița cu Federația Rusă fără a avea pașaportul verificat, sau fără ca polițiile de graniță să aibă informații incluse într-o bază de date despre cei ce circulă liberi între toate țările UE.

Unii dintre musulmanii veniții în Europa în mod legal sau ilegal[66] (unii folosindu-se chiar de pașapoarte false –n.n.), creează prin diferite mijloace diversiuni, crime, demonstrații

[65] la sfârșitul lunii aprilie 2015

[66] Conform unor informații prezentate de Associated Press la 29 Aprilie 2015, circa 280,000 de imigranți ilegali au fost detectați în Europa în 2014; mai mult de 170,000 au ajuns prin Mediteră, cei mai mulți sunt veniți din Siria și Eritreia.

de masă și blocări de străzi în plină zi sub pretextul desfășurării rugăciunilor.

În afara acestor aspecte cu caracter socio-economic și politic, Europa se confruntă de mai mulți ani și cu un alt aspect al vieții de zi cu zi și care a devenit destul de alarmant prin faptul că își aduce contribuția la pierderea identității naționale. Astăzi populația Europei este formată în proporție de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creștere.

După unele date destul de greu de controlat dar pe care le pot considera ca având o notă reală, în Europa trăiau la începutul anului 2015 circa 54 de milioane de musulmani, care reprezentau circa 10% din populația Europei iar această cifră este în continuă schimbare prin creșterea numerică – în momentul de față, necontrolată a acestei imigrații.

Ilegalii și cei veniți oficiali au obținut permisiunea construirii de moschei. După unele știri prezentate de către diverse mijloace informaționale, în Europa există în prezent mii de moschei cu unele congregații mai largi decât cele ale bisericilor creştine sau a templelor mozaice. De asemeni unele informații confirmă că în diverse oraşe europene imigranții din comunitățile musulmane fac tot felul de intervenții la autoritățile oficiale ale diverselor orașe pentru obținerea aprobărilor de construire a unor super-moschei care să depășească cu mult înălțimea bisericilor creștine și a templelor mozaice arătînd astfel întregii lumi care este forța superioară pe care se bazează noua identitate ce o vor instalată în Europa.

Tabelul alăturat prelucrat dintr-o sursă considerată ca oficială, confirmă această afirmație.

Tabel Nr. 13

Evoluția populației musulmane în țările Europei Occidentale

(% din totalul populației)

Țara	2000	2030
Austria	5,7	9,3
Belgia	6,0	10,2
Danemarca	4,1	5,6
Franța	7,5	10,3
Finlanda	0,8	5,6
Germania	5,0	7,1
Irlanda	0,9	2,2
Italia	2,6	5,4
Marea Britanie	4,6	8,2
Norvegia	3,0	6,5
Olanda	5,5	7,8
Portugalia	0,6	0,6
Spania	2,3	3,7
Suedia	4,9	9,9

Sursa: Prelucrat de autor după datele publicate de către International Center for the Study of Radicalisation (ICSR) King's College, London. All informations was officially released at the Munich Security Conference, 6-8 Febr., 2015

Așa se explică diversele acțiuni ce au avut loc din 1995 și până în prezent în Olanda, Anglia, Franța, Belgia, Spania, Norvegia și numai cu puțin timp înainte, în Germania și Danemarca.

O acțiune terorist criminală a avut loc în prima săptămână a lunii Ianuarie 2015, când un atac terorist al unor indivizi care vorbeau perfect franceza (de unde concluzia că veniseră de mici copii în Franța sau se născuseră în această țară) și care după ce au intrat în clădirea redacției ziarului satiric francez, *Charlie Hebdo*, au intrat într-o sala unde se ținea o ședință a grupului de gazetari și au împușcat mortal 12 membrii ai redacției respective și doi polițiști sub pretextul răzbunării împotriva unei caricaturi publicată la adresa religiei islamice și a profetului Mohamed.

La mai puțin de 24 de ore, în Hamburg (Germania), în noaptea de 10/11 ianuarie 2015, au fost aruncate de către alți musulmani extremiști, bombe incendiare în clădirea ziarului *Hamburger Morgenpost daily*, care în spirit de solidaritate cu ziarul Charlie Hebdo (din Paris), au reprodus caricatura profetului Mohamed.

În felul acesta o serie de oficialități printre care și Primul Ministru al Franței, Manuel Valls, au afirmat că *Franța este în război*, împotriva terorismului, a jihadismului și a islamismului radical, iar acuma și Germania poate afirma același lucru.

Referitor la această afirmație, merită cunoscută opinia profesorului Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes, care afrma[67]:

> *"... Franța nu este în război, întrucât nici frații Kouachi și nici Amedy Coulibaly nu sunt soldați în cadrul unei armate a unui stat. Ei sunt niște civili care fac parte dintr-o forță de luptă care se dezvoltă în cadrul unor state din Orientul Mijlociu în vederea creării și menținerii unui stat islamic.*
>
> *"...Statul Islamic" este un termen care se referă la ceva care nu există (încă?); în timp ce produce deja efecte, și care oferă numai ideea existenței unui asemenea stat. Recunoașterea acestor forțe ca beligerante le oferă oportunitatea recunoașterii existenței unui asemenea stat..."*

Indiferent că este vorba despre forța armată a unui stat sau o forță armată a unor organizații extremiste, susținute în mod clandestin de către unele țări, cred că asemenea acte trebuie combătute cât mai rapid, cât mai drastic și mai eficient.

[67] Le Monde, 14 Ianuarie 2014

S-a pierdut primul moment când aceste grupări acționau într-un număr mult mai mic și ca atare au fost neglijate. Cred că este ceasul al 12-lea în care trebuie aplicate măsurile necesare în vederea minimalizării sau eradicării unor asemenea forțe militare.

Până nu se vor lua măsurile necesare[68] împotriva acestor extremiști și a țărilor ce susțin în mod secret dar substanțial asemenea acțiuni teroriste, prin sprijinirea financiară și dotarea cu echipament și armament, întreaga Europă va ajunge într-o situație similară întrucât celulele latente ale unor musulmani extremiști se găsesc împrăștiate în întregul teritoriu al Europei.

Miniștri de justiție din cele 28 de națiuni ale UE (incluzând Marea Britanie și Irlanda), trebuie să creeze legislații specifice prin care să se poată verifica diversele informații referitoare la identitatea persoanelor care intră sau ies dintr-o țară, despre datele personale incluse în pașapoarte și credit cardurile legale folosite.

Cred că această soluție de creiere a unor legislații specifice ar trebuii să devină prioritare legiuitorilor din toate țările europene și informațiile să poată fi folosite de comun acord de către toate țările europene, din Orientul Mijlociu și de către alte țări.

---

[68] În primul rând crearea unei baze de date informaționale ale agențiilor de securitate internaționale care să poată fi folosite nu numai de către țările UE și de către toate țările din jurul UE precum și de către alte instituțiile din alte țări (cum ar fi de exemplu unele țări din Orientul Mijlociu), care se ocupă de asigurarea securității.

Același sistem de verificare trebuie să existe și pentru persoanele care folosesc mijloacele de transport aeriene din diverse țări. Merită menționat că asemenea sisteme de verificare au fost solicitate de către diverse țări, dar Parlamentul European a respins asemenea solicitări afirmând că astfel se încalcă dreptul oamenilor referitoare la intimitatea personală.

Întâlnirea și fotografierea recentă a președinților din 40 de țări europene și din alte continente[69] dovedește spiritul de solidaritate în lupta comună pe care întreaga omenire trebuie s-o poarte împotriva extremismului islamic-jihadist terorist.

Photo By PHILIPPE WOJAZER/Reuters/11 Ianuarie 2015

Fotografia alăturată în care Președintele Franței, François Hollande, este înconjurat de conducătorii a 40 de națiuni din lume și participarea a aproape 3 milion de oameni din Franța și din alte țări, redă acest spirit de solidaritate și decizia fermă a popoarelor în combaterea crimelor extremiste.

Ceeace este deosebit de important este ca această solidaritate să nu rămână numai la nivelul unor întâlniri, a unor dialoguri și fotografii destinate lumii prin intermediul mass-mediilor din întreaga lume, ci trebuie întreprinse acțiuni concrete, o strategie mondială împotriva acestei plăgi care se extinde treptat peste întregul glob.

Dacă se neagă sau se neglijează și în prezent asemenea acțiuni, ele vor dovedii
frica lumii împotriva acestor extremiști și ei își vor continua acțiunile criminale, din ce în ce mai des, din ce în ce în mai multe țări de pe toate continentele.

[69] Vezi Anexa Nr.2

Paris/Reuters/11 Ianuarie 2015

După informațiile mass-mediei franceze, această imensă demonstrație, ce a avut loc la Paris în Place de la Nation și unde s-a cântat La Marseilaise (imnul național al Franței), este considerată ca fiind una dintre cele mai largi demonstrații din întreaga istorie a Franței, după cea din 1944 cînd francezii au ieșit pe străzi să se bucure de eliberarea Franței de sub ocupația fascistă .

Spiritul de solidaritate cu toate țările lumii a "ziariștilor fără granițe", care s-au alăturat la marea manifestare din Paris, este și o chemare la luptă împotriva politicilor de persecutare a ziariștilor de către diverse guverne cum ar fi cele din: Egipt, Rusia, Turcia, China, Emiratele Arabe Unite și din alte țări precum și împotriva manifestării concepției anti-semite și a crimelor efectuate la supermarketul cu produse Kosher[70] din Paris, la diversele temple și la diversele școli de rit mozaic.

[70] Produsele Kosher - " nu sunt neapărat ceva exclusivist. Din ce în ce mai mulți oameni, care nu aparțin religiei mozaice, adoptă acest stil de nutriție tocmai datorită beneficiilor pe care le oferă. În primul rând, produsele sunt certificate de către o agenție kosher, fără nici o legătura cu compania producătoare sau cu instituțiile sanitar-veterinare sau de control al calității de pe circuitul normal. În al doilea rând, peste 98% din aditivii și coloranții folosiți în produsele de zi cu zi nu se găsesc în produsele kosher". (Pentru cei interesați sugerez consultarea articolului "Ce este mâncarea Kosher" din

Trebuie reamintit că numai în urmă cu circa trei ani au avut loc acțiuni similare cu caracter violent din partea unor tineri musulmani născuți în Franța; este cazul în care Mohammed Merah a omorât 7 persoane incluzând 3 copii evrei în Toulouse în 2012, sau a lui Mehdi Nemmouche care a omorât 4 persoane în Muzeul evreiesc în 2014.

Pentru evreii din Paris și din întreaga Franță ca și din alte țări europene[71] se pune într-un mod deosebit de serios problema dacă să rămână în aceste țări unde se manifestă un puternic curent anti-semit sau ar fi mai bine să emigreze în Israel.

După atacul din Paris, 15.000 de evrei francezi s-au hotărât să părăsească Franța și să se stabilească în Israel, Statele Unite, Canada sau Australia.

Desigur este opțiunea fiecărei persoane, sau a fiecărei familii care își poate aminti de manifestarea unui curent similar ce a avut loc în timpul fascismului german și când cei de religie mozaică se ambiționaseră să rămână în Germania socotindu-se cetățeni germani cu zeci sau sute de ani tradiții în Germania.

---

site-ul: http://lyla.ro/timp-liber/ce-este-mâncarea-kosher-și-de-ce- este-mai-sănăatoasă-decât-restul/.

[71] În Anglia au avut loc peste o 1,100 de acțiuni anti-semite în 2014 - dublu numărului de acțiuni față de 2013. La o lună de zile după atacul din Paris, a avut loc o acțiune anti-semită în Copenhaga (Danemarca).

Foto: Luke Heighton, Paris

Un fapt ce este de remarcat: la începutul anului 2015, mai exact la 7 ianuarie, Dna. Cancelar Angela Merkel a avut o întâlnire la Londra cu primul ministrul al Marii Britanii, David Cameron. În principal motivul întâlnirii a fost acela de discutare a următorului summit al grupului G-7; separat, din unele informații ale mass-mediei internaționale a reieșit că cei doi lideri au mai discutat și unele dintre propunerile primului ministru David Cameron de a limita migrația în Europa. Concomitent în Germania au loc diverse demonstrații ale grupului Pegida[72], grup de protest anti-islamic care a mai

[72] PEGIDA (în limba germană: Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes), în traducere:

Patrioții Europeni împotriva Islamizării Vestului- organizație fondată în Dresda, ce organizează demonstrații săptămânale împotriva procesului de „islamizare" a Germaniei și Europei. Demonstrațiile săptămânale au început pe 20 octombrie 2014 împotriva politicii greșite a Europei în general și a Germaniei, în special, de

organizat manifestații de protest în Dresda şi în alte oraşe germane.

Foto: Deutsche Welle, Aspect de la demonstrația Pegida, din Drezda de la 25 ianuarie 2015

Un fapăt ce trebuie să rețină atenția administrațiilor guvernamentale din țările europene în general și în special a celor din Franța, Grecia și Italia este acțiunea celor 4800 de emigranți din Libia și din alte țări musulmane care folosindu-se de mijloace de navigație rudimentare au încercat să ajungă pe coastele italiene, grecești și franceze. Un mare număr dintre aceștia s-au înecat, alții au fost salvați de către echipele de gardă de pe coastele acestor țări.

Actele de salvare dovedesc un puternic spirit umanitar dar în acelaș timp trebuie verificat câți dintre acești emigranți intrați

acordare a azilului și de acceptare a imigrație. La primele proteste au participat doar câteva sute de persoane (350-500), la mijlocul lunii decembrie, numărul lor a depășit 15 000, iar la protestele din 12 ianuarie (2015) s-au adunat peste 25 000 de demonstranți.

în Franța, Italia și Grecia sunt cei ce vor muncii și se vor încadra în viața normală, cotidiană a acestor țări sau în altele din cadrul UE în care vor continua să emigreze și câți sunt de fapt ”soldații” jihadiști ajunși printre ceilalți, formând așa numitele *slipping cels*, gata să acțiuneze și să-și ducă la îndeplinire misiunile criminale pentru care au fost trimiși în țările UE și de aici în alte țări.

Acesta este motivul pentru care sunt necesare informațiile despre care aminteam înainte și care să constituie banca de informații la care să aibă acces toate organele de verificare a tuturor țărilor UE.

4. Uniunea Europeană și principalii ei parteneri economici: Federația Rusă și Statele Unite ale Americii

Ani de zile analiștii geopolitici din diverse țări europene și din alte continente
au încercat să analizeze și să desprindă unele concluzii revelatoare cu privire la relațiile existente și cele de viitor dintre Federația Rusă și Uniunea Europeană.

Din punctul de vedere geopolitic între aceste două sisteme politico-economice se manifestă multiple diferențe. Federația Rusă (ca o continuare a fostei Uniunii Sovietice), poate fi considerată ca fiind – așa cum au apreciat unii autori printre care și Edoardo DeSilva,[73] "*un actor vechi în arena mondială pe scena geopolitică în timp ce UE poate fi considerată ca un actor relativ tânăr*".

Chiar dacă unele opinii care se referă la structura țărilor membre ale UE și care dovedește existența unor particularități ce fac din această uniune un sistem relativ unic la scară internațională, cred că această notă are un caracter relativ, prin faptul că o situație similară (a uniunilor formate din țări diferite ca dimensiuni, grad de dezvoltare economică, limbă națională și alte caracteristici), o găsim la multe uniuni (libere sau forțate în unirea diverselor țări, cum a fost de exemplu și Uniunea Sovietică ce și-a creat această unire a țărilor ce au format-o prin forțarea lor pe calea armelor).

Aspectul complet unic al UE se referă la următorul fapt: chiar dacă există o Comisie Europeană ca un for superior coordonator, fiecare dintre țările membre au un statut independent. Uniunea Europeană are o notă particulară în dezvoltarea social-economică și politică care se manifestă prin faptul că nici una dintre țările membre nu

[73] Edoardo DeSilva – Between conflict and Cooperation: the relatons between the European Union and the Russian Federation in the field of energy, Le Centre international de formation européenne (CIFE), Nice, France,2010/2011

au marcat-o ca pe o țară europeană care s-a străduit să-și însușească multe dintre aspectele culturii și civilizației occidentale. În epoca țaristă, de exemplu, Rusia a încercat de multe ori să-și croiască viața după modelul țărilor civilizate occidentale și în special după modelul francez. Așa cum am mai amintit, scriitorul Dostoievski spunea: *Noi rușii avem două patrii: Rusia și Europa.*

Secolul 20, i-a adus Uniunii Sovietice unele momente deosebit de dificile:

- dezlănțuirea așa zisei ”Revoluții roșii” din 1917, care a fost de fapt o lovitură de stat realizată cu suportul financiar occidental,[74]
- căderea comunismului și lichidarea în 1991 a Uniunii Sovietice (care s-a dovedit ca fiind o adevărată închisoare internațională pentru multe popoare), precum și lichidarea comunismului în multe dintre țările satelite care au dus la obținerea independenței acestor țări (din Europa, de Est, din Balcani, Caucaz și din Asia Centrală).
- lichidarea Tratatului de la Varșovia în 1990-1991
- căderea zidului Berlinului (9 noiembrie 1989)și re-unificarea Germaniei
  (18 ianuarie 1871)

Prin asemenea momente Rusia și-a pierdut prestigiul pe care și-l făurise prin forța armelor și a diferitelor instituții de coerciție (de tipul KGB - n.n.).

A fost un timp prin anii 1990 când majoritatea specialiștilor geopoliticieni și strategii militari credeau că

[74] Pentru detalii suplimentare vezi și: Alex Berca – Adevăr și minciună, Partea II-a, pg. 228 și urm. lucrare citată în bibliografie.

Rusia va intra pe făgașul lumii occidentale și au existat tot felul de oferte de suport financiar și social în acest sens.

În mod special s-au remarcat intențiile unor mari investitori care erau dispuși să facă investiții substanțiale în această țară care zeci de ani rămăsese în urmă acoperindu-și lipsurile și nevoile printr-o propagandă acerbă de tip potemchimist și prin jefuirea a tot felul de bunuri materiale din țările satelite.

Printr-un joc politic și printr-o presiune polițienească , Vladimir Putin a ajuns în poziția de președinte al Federației Ruse (1999-2000) și a început să-și susțină punctul de vedere de a reface și consolida veghea ambiție a Rusiei de a fi o putere decizională pe plan mondial.

În totală opoziție cu punctele de vedere ale foștilor conducători ai Rusiei: (Mihail Gorbaciov și Boris Elțin), care au încercat să refacă sistemul economic rusesc prin diverse reforme căutând o apropiere de lumea occidentală, Vladimir Putin, cu experiența acumulată în anii în care a fost șef al KGB, a căutat și continuă să-și impună un punct de vedere bazat pe forța poliției și a unor măsuri represive la adresa oricăror oponenți politici[75] și a oligarhiei financiare care se crease prin tot felul de speculații și

[75] Mass-media a prezentat de-alungul anilor numele multor dizidenți sau opozanți politici printre care: avocatul Stanislav Markelov, jurnalista AnnaPolitovskaya, activista pentru drepturi umane Natalia Estemirova (în Cecnia), fostul agent KGB care a fugit în Anglia: Alexander Litvinenko și cel mai decurând: Boris Nemtsov care a fost un oponent direct al politicii președintelui Vladimir Putin și cărora organele de opresiune rusești le-au luat viața.

Informații mai multe se pot găsi și în lucrarea:– The Great Transformation: How the Putin Plan Altered Russian Society, ISPI Policy Brief, Nr. 132, May 2009

corupții ce ajunsese până la cele mai înalte nivele politice și economice după căderea comunismului[76].

În concepția lui Putin pluralismul politic și libertatea de acțiune din punctul de vedere al dezvoltării economice sunt total diferite de cele existente în lumea occidentală și în special în Statele Unite[77]

Vladimir Putin consideră că libertatea înseamnă și se referă *numai la alegerea regimului politic* și nu are și nici nu trebuie să existe vreo interferare în activitățile politicii externe și a stabilirii drepturilor și măsurilor ce trebuie aplicate în politica internă. Numai ceea ce decide și spune Putin trebuie să fie respectat și aplicat, după principiul lui Ludovic al XIV-lea care spunea:

" L'état est moi!"

Prin aceste măsuri opresive diversele mijloace ale mass-mediei au început să fie controlate direct de către instituțiile de stat create în acest scop, ceea ce a determinat lansarea unei formule politice care se referea la "*democrația controlată*", respingându-se orice încercare de lansare sau aplicare a unei politici pluraliste.

Prin sistemul dictatorial impus, și de frica exilării și a trimiterii în pușcării a oricăror oponenți, vechiul sistem dictatorial și-a regăsit aplicarea și odată cu el și

[76] Măsurile represive se referă la arestarea, judecarea și trimitereaîn exil precum și confiscarea proprietăților acumulate și punerea lor sub controlul statului (în special cele referitoarela resursele energetice).

[77] Deși Rusia este considerată azi ca fiind un stat capitalist, ea nu s-a declarat niciodată ca fiind capitalistă.

Dimpotrivă: în actuala Constituție a Federației Ruse scrie limpede: "*În Federația Rusă nici o ideologie politică nu poate fi obligatorie și nici o ideologie politică nu poate fi considerată ideologie de stat*" (Constituția Federației Ruse, articolul 13, alineatul 2).

manifestarea oricăror acțiuni de mistificare a realității din domeniul social, cultural, economic și politic.

În acest fel Rusia a reușit să-și "recâștige" într-un anumit mod vechiul statut de putere internațională, dar și-a pierdut complet încrederea ce i-a fost acordată de către partenerii occidentali.

Referindu-se la acțiunea de anexare a Crimeii condusă de Președintele Vladimir Putin, fosta Secretară de Stat a Statelor Unite, Dna Madeleine Albright spunea:

"Putin a dobândit un teritoriu,
dar a pierdut încrederea!"

Pentru a contracara riscul altor acțiuni într-un fel neașteptate din partea Federației Ruse venite în urma indicaților Șefului suprem al armatei ruse, NATO și-a extins acțiunile creându-și anumite baze militare speciale în unele dintre țările foste sateliți ai Uniunii Sovietice.[78]

Fără nici o discuție că asemenea planuri ale NATO nu sunt acceptate de Vladimir Putin și la întâlnirea cu președintele Obama în care s-a discutat și instalarea unui sistem anti-missil în Polonia, Putin a reacționat solicitând interzicerea instalării în Polonia a unui asemenea sistem.

În dorința creârii unei atmosfere de pace și înțelegere cu Federația Rusă, președintele Barack Obama a acceptat

[78] Conform unor știri publicate de cotidianul german Frankfurter Allgemeine Zeitung , la 31 August 2014, vor fi
instalate 5 baze militare NATO în Polonia, România, Lituania, Letonia și Estonia. Bazele vor fi folosite pentru logistică, misiuni de recunoastere si planificare si vor avea personal multinațional permanent cuprins intre 300 si 600 de angajati in fiecare bază..

ideea anulării planului de instalare a sistemului anti-missil în Polonia[79].

Aceasta nu înseamnă că Statele Unite și Uniunea Europeană nu supraveghează în continuare acțiunile Federației Ruse.

În politica americană și în special în relația cu Federația Rusă se poate auzi de multe ori afirmația fostului președinte al SUA, Ronald Reagan, care spunea:

"Te cred, dar trebuie să verific...!"

Relațiile Federației Ruse cu Uniunea Europeană au fost și continuă să fie deosebit de importante pentru ambii parteneri. Din păcate asemene relații nu se bazează pe elemente de egalitate.

Tabelul Nr.14

Valoarea contractelor economice între Federația Rusă și U E
(Date pentru anul 2008)

(miliarde €)

Activitatea comercială	Bunuri	Servicii	Investiții străine directe	TOTAL
UE către Fed. Rusă	105	18	17	140
Fed. Rusă către UE	173.2	11.5	1	185.7

[79] vezi link-ul: http://www.turkishweekly.net/news/95624/-obama-resetting-relations-with-russia.html

Sursa:
http://en.wikipedia.org/wiki/Russia%E2%80%93European_Union_relations

Uniunea Europeană în ansamblu și fiecare dintre țările membre în mod
separat, au respectat întotdeauna contractele încheiate cu Federația Rusă, în special când au fost în discuție contractele economice și nu au pus niciodată condiții numai în favoarea UE și în defavoarea Federației Ruse;[80] în schimb Federația Rusă, după tipicul practicat încă din timpul epocii sovietice, continuă pe orice cale să obțină maximum de profit de pe urma oricăror relații și contracte, în special când este vorba de surse de energie sau când se tranzacționează livrarea către Federația Rusă a diverselor produse agro-alimentare din țările membre ale UE.

Trebuie remarcat și faptul după care în momentul în care se discută încheierea
anumitor contracte economice Federația Rusă preferă ca la negocieri să fie numai reprezentanții celor două țări implicate în tranzacții și nu acceptă participarea unor reprezentanți de drept ai UE.[81]

Cu toate că UE și Federația Rusă sunt membre ale Organizației Mondiale pentru Comerț, raporturile dintre cei doi parteneri nu sunt sub influența acestui for mondial și ca atare

[80] Acordul de parteneriat și cooperare (APC), semnat în iunie 1994 și care a intrat în vigoare în decembrie 1997 oferea un cadru politic, economic și cultural pentru relațiile dintre Rusia și UE. Acordul prevede promovarea comerțului, investițiilor și relațiilor economice armonioase. Exporturile rusești către UE au foarte puține restricții, cu excepția sectorul siderurgic și al energiei electrice.

[81] În toate negocierile Federația Rusă consideră că reprezentanții oficiali ai Comisiei Europene sunt niște birocrați care întârzie orice contract bilateral (Conf. : Grossouvre, Henri- La Russie nouvel arbitre Européen?, Infoguerre.com, pg.3

tranzacțiile economice țin seama de relațiile politice și aplicarea unor sancțiuni economice când este vorba de încălcarea drepturilor omului și al intervențiilor inadmisibile ale Federației Ruse în Ucraina.

Diversele acțiuni militare întreprinse de grupuri militare de separatiști conduse din umbră de către forțele miliare ruse sub comanda președintelui Putin, acțiuni întreprinse în Ucraina și în alte țări ce sunt pe agenda de anexări de către Federația Rusă sunt urmărite și sancționate de către conducerile diferitelor țări ale UE și de către SUA.

Printre sancțiuni au fost: interzicerea exporturilor de carne din Polonia spre Federația Rusă, sau în mai 2014, firma franceză Renault a anunțat că a oprit planurile privind producerea de automobile SUV care urmau să fie fabricate în parteneriat cu compania rusă ZIL, (Moscova), datorită deprecierii accentuate a rublei. [82]

Uniunea Europeană ocupă un loc important pe piața mondială în domeniul exporturilor de bunuri și servicii.

De la criza economică și financiară din 2008, UE a trecut treptat de la producția de produse, de mică valoare la produse cu valori mai mari, considerate ca fiind *bunuri de marcă*.

Manifestarea fenomenului globalizări și efectele persistente ale crizei financiare globale au afectat într-un mod negativ semnificativ performanța economică a Uniunii Europene în ansamblu și a fiecăruia dintre membrii ei. Cu toate acestea, în unele privințe economia UE a demonstrat o rezistență remarcabilă în comparație cu alte țări industrializate, precum și cu valoarea cotei sale din PIB-ul global care a scăzut într-un ritm mai lent decât cele de exemplu ale Japoniei și SUA.

[82] Pentru cei interesați de unele amănunte referitoare la planurile de viitor ale Ucrainei sugerez consultarea Anexei 10.

UE a avut posibilitatea de a-și păstra o poziție relativ puternică în domeniul comerțul cu mărfuri și tot odată în consolidarea rolului său de ofertant al unor servicii pentru diverse țări din lume.

Urmărind evoluția din ultimii ani a relațiilor dintre Uniunea Europeană și Statele Unite cred că aceste două forțe economice, au format una dintre cele mai mari colaborări comercial bilateral. Numai comerțul cu bunuri s-a ridicat la peste 400 de miliarde de euro, iar cel cu servicii după date recente este estimat la peste 226 miliarde de euro.

Conform unor informații oficiale prezentate în diverse surse al mass-mediei internaționale, SUA si UE sunt considerați ca fiind cei mai mari investitori in spațiul lor reciproc: numai in 2007, de exemplu, 42% din totalul investițiilor făcute de UE au fost direcționate către SUA, iar peste jumătate din investițiile particulare americane și-au găsit destinația în țările din Uniunea Europeana.

Investițiile străine directe au permis crearea de milioane de locuri de muncă atât în SUA cât și în Uniunea Europeană. În Statele Unite, din cei peste 5 milioane de americani angajați de companii străine, 58% dintre ei munceau pentru companii europene. La fel, în Europa, în filialele firmelor americane lucrau aproape 4 milioane de europeni.

Relațiile dintre cei doi parteneri nu se rezumă numai la domeniul activității comerciale, la fel de importante și de mare actualitate sunt și relațiile politice și militare. Fiind două super-puteri care domină scena internaționala, ele nu pot rămâne indiferente la problemele care apar în diferite regiuni sau state ale lumii.

Cooperarea în domeniul afacerilor internaționale dintre SUA si UE este vitală, întrucât de cele mai multe ori problemele

sunt prea complexe pentru a putea fi rezolvate numai de una dintre ele.

După opinia multor politologi nu există dispută internaționala, zonă sau țară din lume în care Statele Unite si Uniunea Europeană să nu aibă interese și în care fiecare dintre ele sa nu fie afectată de modul în care acționează cealaltă[83].

Statisticile internaționale confirmă următoarele date privind evoluția comerțului
Uniunii Europene cu diverși parteneri de pe plan mondial și în special cu SUA.

Tabelul Nr. 15

Valoarea comerțului exterior al UE
cu princincipalii parteneri
Date pentru 2012

(în miliarde Euro)

Țara	Importuri	Exporturi	Total
UniuneaEuropeană	1,798.3	1,683.1	3,481.4
Statele Unite	1,817.8	1,203.1	3,020.9
Federația Rusă	261.1	411.9	673.0
China*)	1,415.3	1,594.6	3,009.9
Japonia	689.5	621.6	1,311.1
Coreea de Sud	404.4	426.4	830.8
India	381.1	229.0	610.1
Mexico	296.1	288.6	584.7
Australia	203.1	199.8	402.9
Brazilia	181.6	188.8	370.4

Notă: *) Fără Hong Kong
Sursa: European DG Trade, Raport 2013

[83] Compilat după articolul semnat de Dna. Livia Pislaru, în EuroActiv.ro, Dosar: Relațiile UE-SUA, 4 iulie 2008 din sit-ul internet:
http://www.euractiv.ro/uniunea-europeana/articles%7CdisplayArticle/articleID_14087/Regiune.html

Tabelul Nr. 16

Destinația exporturilor UE în 2012

(%)

Destinația exporturilor UE	
Statele Unite	16.5
Federația Rusă	7.0
China*)	8.5
Restul lumii	47.5

Notă: *) Fără Hong Kong

Sursa: European Commision, DG Trade , Report 2013

De asemeni merită reținută și una dintre cele mai recente acțiuni ale Statelor Unite prin care Marea Neagră și în mod specific Portul Constanța urmează a fi transformat într-un centru energetic Internațional, pentru întreaga Europă..

Un asemenea proiect de mari proporții, și cu o valoare de peste 7 miliarde

dolari, după cum se prezintă de către mass-media românească prin ziarul *Național* din 4 februarie 2015, va fi unul din proiectele importante de partenariat ale UE și Statele Unite.

5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor scenarii economice

Cei ce urmăresc evoluția economică a Europei în general și a UE în special din punctul de vedere al situației financiare își dau perfect de bine seama că există o strânsă legătură pe care economiștii analiști o consideră ca fiind fundamentală.

În acest sens au fost create trei variante ale unor scenarii economice:

Primul scenariu ar fi cel optimist sau să-i spunem "cel bun".

În cadrul acestuia întreaga situație dificilă a Europei, poate duce ca de obicei în momente grele la un fenomen de solidaritate, de unire a celor în suferință.

În acest caz, Germania şi Olanda care încă sunt într-o poziție favorabilă, din punct de vedere economic ar urma să se preocupe ca întreaga zonă euro şi membrii U.E. să nu clacheze.

Aceste două țări ar trebuii să încerce să folosească "eurobondurile" garantate de cele 17 națiuni din cadrul zonei euro şi să completeze necesarul de bani din cadrul debitului unora dintre țări printre care: Grecia, Portugalia şi Irlanda.

Pentru rezolvarea în bune condițiuni a situației economice generale a UE ar trebuii ca o autoritate centrală a U.E. să-și asigure poziția de a controla şi prevenii finanțele naționale ale tuturor membrilor U.E. de a nu ajunge să aibă deficite bugetare excesive.

Țările din cadrul zonei euro ar trebuii să acționeze ca un tot şi să asigure puterea financiară a băncilor continentale, ne lăsând ca fiecare dintre națiuni în mod independent să asigure suportul financiar al firmelor de finanțe şi investiții.

Spania şi Italia, vor trebuii să se vor preocupa să acționeze cât mai rapid pentru a corecta diversele probleme economice ale economiilor lor, piața muncii şi posibilitățile pe care le au diversele companii pentru angajarea forței de muncă disponibilă, precum și pentru asigurarea unor retribuții corespunzătoare în raport cu productivitatea muncitorilor. În acest fel se va putea în primul rând asigurarea plății taxelor către bugetul național în loc să se scoată din buget sumele necesare pentru plata ajutorului de șomaj. În al doilea rând se vor putea asigura fondurile destinate cumpărării (de către persoanele individuale sau de către familii), diverselor bunuri și servicii, ceea ce va influența pozitiv standardul de viață al populației și creșterea volumului vânzărilor.

În al treilea rând se va putea asigura a creștere a volumului schimburilor de mărfuri și servicii ce va influența în mod pozitiv comerțul exterior, turismul și alte
domenii ale activității economice.

Al doilea scenariu care este unul mai puțin favorabil, ar avea următorul context:

Conducătorii țărilor Europene membre ale Uniunii vor trebuii să fie de acord să extindă suporturile financiare despre care au căzut de acord în luna iulie 2011, pentru a sprijinii guvernele țărilor care se găsesc în dificultate economică.

Unora dintre membrii Uniunii Europene li s-au sugerat ideia de a trece la asigurarea unor salarii *„mai flexibile”* şi reducerea cheltuielilor, pe un interval de timp limitat.

Liderii țărilor care au încă o situație financiară acceptabilă printre care se numără şi Germania, sunt conştienți că pot avea de suferit de pe urma acțiunilor de salvare a țărilor care au intrat în degringolada financiară cum ar fi: Spania, Italia, Belgia şi altele care continuă să ceară împrumuturi care nu au şansa să fie rambursate într-un termen relativ scurt.

Analiștii finanțiști și politologii consideră că până la urmă Europa se va redresa, dar va fi o Europă slăbită din punct de vedere economic, cu multiple diviziuni politice majore, care s-ar putea să afecteze într-o anumită măsură situația socio-economică și politică de pe plan mondial.

Aici trebuie să intervină factorul politic care prin prezența sa va trebuii să împiedice politica de anexiune sau de ”subjugare” economică prin anumite contracte total nefavorabile pentru țările existente în situația dificilă de a accepta asemenea contracte pe termen lung (extracția de resurse ale subsolului, vânzarea unora din ramurile economice, sau a mijloacelor materiale de utilizare a acestor ramuri economice, obținerea unor împrumuturi cu rate de interes deosebit de mari, ș.a.) numai pentru a asigura o ”speranță” de refacere economică.

Al treilea scenariu luat în considerație ar putea fi unul foarte nedorit.

Un asemenea scenariu ar putea arăta că economiile Europei vor evolua într-o variantă deosebit de nefericită, cu o creştere economică minoră. Un asemenea scenariu a adus în ultimii ani,

la masa discuțiilor, multiple opinii contradictorii: unii analiști au susținut că ar fi posibil să nu se manifeste prin alura unei noi recesiuni, alții din contra au considerat că în actualele condiții aceasta ar fi tendința ce se manifestă la orizontul economic european.
Cu un an în urmă se spera ca situația monedei Euro și criza datoriilor pe care le aveau țările UE începeau să cunoască o revitalizare. Din păcate, o asemenea impresie încă este de actualitate.

În aceste condiții unele dintre țările Europei ce cunosc deficite financiare mari, cum ar fi Grecia, vor trebuii să accepte anumite restructurări prin reduceri mari ale unor servicii.

Analiști economiști și politologii consideră că populația Greciei nu ar fi dispusă să accepte asemenea reduceri ale serviciilor publice şi creşterea în același timp al taxelor pentru a plăti creditorii străini.

Grecia se găsește într-un moment de mare cotitură; în apropiere de sfârșitul lunii ianuarie 2015, a fost în toiul alegerilor parlamentare și cu succesului partidului de stânga ”Syriza”, care a susținut ideea de terminare a oricăror elemente de austeritate economică la care a fost supus poporul grec. În condițiile actuale ale situației economice și politice, partidul Syriza caută să negocieze cu diverșii membri ai UE de a li se acorda un *plan de salvare* care să-i ajute la refacerea economică nu prin austeritate ci printr-un nou împrumut care să revitalizeze situația economică.

Dacă Syriza prin premierul ales va reuși să-și impună un punct de vedere privind negarea datoriilor Greciei, aceste datorii vor trebuii onorate și ca atare se vor răspândi spre alte țări, printre care, de exemplu, asupra Spaniei, Italiei și Portugaliei și ca atare s-ar putea ca actuala criză economică nu numai să continue dar chiar să se agraveze.

S-a lansat și ideia după care Grecia ar fi vrut să se întoarcă la vechea ei monedă, drahma; un asemenea punct de vedere nu putea fi socotit ca fiind viabil întrucât ar fi existat toate şansele să i se prăbuşească întregul sistem bancar.

Ceea ce scăpase la un anumit moment dat din atenția multor economişti analişti era faptul că nu Grecia era punctul de risc cel mai grav, al întregii UE, ci Italia.

În timp ce Grecia reprezintă circa 2% din PNB-ul european, Italia ca membră a grupului celor şapte țări dezvoltate (G-7), avea un debit de circa 2 miliarde euro, adică 120% din valoarea totala a economiei sale naționale. Debitul Italiei ajunsese să fie mai mare decât debitele Spaniei, Portugaliei, Irlandei şi Greciei luate la un loc.

Bondurile Italiei ajunseseră să se tranzacționeze cu 4% mai mult decât cele ale Germaniei, ceea ce era ceva cu totul neobişnuit şi nejustificat din punct de vedere economic.

Din acest punct de vedere Italia ar putea ajunge în fața unei noi recesiuni în ipoteza în care investitorii naționali și internaționali și-ar retrage banii din bănci.

Cu toate că la un anumit moment dat s-a lansat şi ideea creării unor „euro-bonduri" ca o soluție pentru viitorul Europei şi prin care Germania ar putea garanta datoriile Italiei, Spaniei, Greciei şi a altor țări din Comunitatea Europeană, ce încă se găsesc într-o mare dificultate economică, unii economişti consideră că o asemenea idee este interesantă mai mult din punct de vedere teoretic, dar nu îşi putea găsi aplicabilitatea.

Primii care s-au opus unei asemenea idei a fost pe de o parte poporul german şi reprezentanții săi guvernamentali şi pe de altă parte reprezentanții justiției care consideră că un asemenea act este neconstituțional.

Față de întreaga situație economică și în urma lansării celor trei variante de scenarii economice, marea majoritate a economiștilor finanțiști și analiștii politologi au lansat o

întrebare firească: care va fi soluția optimă ce stă în fața viitorului Europei în general și al UE în mod special?

După unele informațiile mai recente prezentate de către FMI, pe plan mondial ar exista circa 10 miliarde dolari în rezervele schimburilor internaționale şi care sunt sub controlul unor țări cum ar fi: China, Japonia, Brazilia şi Arabia Saudită.

După opina preşedintelui Chinei, țara lui ar putea să ofere cel puțin jumătate din fondurile pe care le deține (în rezerva sa de schimburi externe care se ridică la peste 3 miliarde dolari şi care ar avea toate șansele să continue să crească cu sute de miliarde dolari anual), pentru a ajuta la redresarea situației economice europene, prin cumpărarea de bonduri.

În schimbul unui asemenea „ajutor", China solicită însă un mai mare acces pe piețele europene prin contracte şi pentru produsele fabricate în China.

Nimica nou sub soare!; atunci când se tranzacționează cu China ea urmăreşte să aibă garanții, să aibă avantaje pe termen lung şi îşi urmăreşte cu multă precauție interesele.

Folosind o asemenea strategie economică China a ajuns să fie unul din marii posesori de stocuri de pe plan mondial.

De fapt China are un plan pe termen lung anvizajând economia mondială sub o nouă ordine economică în care ea deja s-a impus și deține un loc dominant.

După cum se știe în ultimii ani fenomenul crizei mondiale a ajuns să se manifeste şi asupra economiei chineze întrucât așa după cum se vede, se mărește numărul pierderilor de contracte de producție şi piețe de desfacere pentru produsele fabricate care poartă marca: "Made in China".

Balanța neîncrederii față de situația economică generală ține seama şi de faptul că pe plan mondial sunt peste 44 milioane de şomeri ceea ce are o mulțime de implicații social, politice şi economice.

Creşterea ratei dobânzilor în cadrul pieței financiare a Zonei euro de circa 5% (în primăvara anului 2010 - aceasta fiind numai pentru Grecia), a determinat o stare de alertată iar un an mai târziu (la sfârşitul verii 2011), a ajuns la 46% pentru țări ca: Irlanda, Portugalia, Spania, Italia şi Belgia.

Ulterior nimeni nu mai a fost speriat de această situație datorită faptului că datoriile Greciei se ridicaseră la 166%, al Italiei la 121% şi al Irlandei la 109% din volumul total al PNB-ului acestor țări.

După opinia specialiştilor din cadrul FMI, Italia avea nevoie de un nou împrumut echivalent cu 1/4 din PNB, iar Spania şi Franța aveau nevoie de 1/5 din volumul PNB-ului lor.

Din toate cele prezentate mai sus se poate desprinde concluzia după care la un anumit moment dat, împrumutul de bani sau cumpărarea de bonduri europene ar putea avantaja administrația dela Beijing sau al altei țări cu o situație financiară deosebit de favorabilă putând deveni unul dintre cei mai mari posesori de stocuri europene", iar efectul unei asemenea situații nu mai are nevoie de prea multe explicații.

Cred că indiferent de cele trei variante economice sau de altele noi care se vor crea, predicțiile privind evoluția din punct de vedere economic a Europei sunt destul de nesigure. Euro ca atare și întreaga Zonă euro poate fi asigurată în anii ce vor veni dar aceasta nu poate asigura o stabilitate în fața unei noi crize economico-financiare.

Pe de altă parte chiar și ideea și modul actual de manifestare prin diviziunea Europei prin multitudinea unor probleme cu care se confruntă, nu poate însemna –așa cum se pretindea ca fiind sfârșitul Uniunii Europene.

O asemenea îmbinare bazată pe o experiență de viață deosebită, acumulată în miile de ani ai existenței, se manifestă printr-o armonie a spiritului individual și al responsabilității colective.

Unele modificări mai importante în modul de organizare, legislativ și din alte puncte de vedere pot folosi aceste caracteristici contribuind într-un mod favorabil la condițiile specifice ce se vor aplica în diferitele țări membre ale Uniunii Europene, în momente diferite ale evoluției politice și economice.

Ca analist la nivel global cred că unele dintre acțiunile și legile ce se vor aplica
pe parcursul evoluției social-politice și bine înțeles economice, în Uniunea Europeană în ansamblu sau în diferitele țări membre ale Uniunii, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci mai mult ca sigur că vor ajunge să fie determinate de diverși factori specifici de natură politică.

Chiar dacă în momentul de față există anumite voci care își exprimă neliniștea justificată (?) pentru viitorul existenței Uniunii Europene, cred că unii factori specifici unei manifestări de tip național sau – după cum afirmă unii autori, post-național, vor dovedi că *Europa se va menține ca un partener mondial pe care se va putea conta în viitor* în funcție de factorii certi care se observă în prezent și de unii cu caracter mai greu de cunoscut și de urmărit, care vor putea apare și manifesta într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Un element important în aprecierea viitoarei evoluții a Europei este competitivitatea din domeniul cel mai modern al

tehnologiei: domeniul limbajelor electronice și al comunicațiilor.

Europa a fost și se menține ca un partener de primă clasă în domeniul tehnologiei *"fără fir".* Analiștii din domeniul tehnologiei consideră că integrarea acestui domeniu al tehnologiei și dezvoltarea lui la nivelul tuturor ramurilor economice vor propulsa productivitatea în economia Europei în următoarele decade într-o asemenea măsură încât va permite Europei să devină competitivă chiar și în raport cu Statele Unite.

Cunoscând posibilitățile financiare disponibile în Statele Unite pentru cercetarea tehnologică în general și pentru cea "fără fir" în mod special, vom putea urmării într-un viitor nu prea îndepărtat rezultatele acestor cercetări.

Notă:

Înțelegând rolul și importanța unei documentații cât mai complexe asupra situației Europei în general, a Uniunii Europene și a poziției României în aceste contexte, socotesc ca deosebit de utilă reamintirea unora dintre opiniile unor specialiști analiști naționali și internaționali care ar putea folosi conducătorilor diverselor activități social-politice și economice din întreaga țară precum și celor care nu sunt cadre de conducere dar ar putea să-și aducă o contribuție prin noi idei care să-și găsească aplicabilitate în fiecare domeniu de activitate, într-un timp cât mai scurt și util.

Aceasta este tematică capitolului de încheiere al acestei lucrări.

6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice

Au trecut peste 111 ani de când Halford John Makinder[84] și-a lansat în cadrul
unui articol pe care la trimis spre analiză și publicare la Royal Geographical Society
(în 1904) opinia privind geostrategia viitoare a Europei sub forma unei așa numitei: *Heartland Theory*

După expunerea punctelor sale de vedere și prezentarea unei hărți ca cea de mai jos în care este marcată așa numita zonă a *Pivotului istoric*[85] și a explicării importanței acesteia pentru viitorul Europei, H.J.Makinder în 1919 afirmase:

"Who rules East Europe commands the Heartland;
who rules the Heartland commands
the World-Island;
who rules the World-Island
commands the world."

[84] Sir Halford John Mackinder (1861-1947) –Profesor englez de Geografie, Director al Şcolii Economice din
Londra, recunoscut ca părinte al concepției de geopolitică și geostrategie.

[85] The Geographical Pivot of History", The Geographical Society, Vol. 23, No.4, April 1904, pg. 421-437

Sursa:en.wikipedia.org/wiki/The_Geographical_Pivot of_History, publicat în Geographical Journal, 1904, pg. 421-437

Întraga filozofie a Pivotului istoric devenise un suport al concepției fasciste în cel de al Doilea Război Mondial, de dominare a lumii iar mai recent a celor care prin oricare strategii politice și militare încearcă să cucerească zonele teritoriale prin care se pot stăpânii mările: Baltică și Marea Neagră, știind că în acest fel au toate șansele să stăpânească întreaga lume.

Nu numai accesul și controlul oricăror mișcări pe aceste mări constituie interesul pentru stăpânirea acestor mări, dar faptul că în prezent în această zonă, așa cum am mai afirmat, se pregătesc condițiile de asigurare energetică a Uniunii Europene în ansamblu și al țărilor membre în special.

Au trecut circa 40 de ani de când se descoperise de către cercetătorii de la Institutul de Cercetări de Prospecțiuni Geologie, din București, existența unor mari resurse petrolifere în Marea Neagră și care au devenit unele dintre secretele

naționale ale României, de asemeni pe aici se consideră ca fiind posibil tranzitul conductelor de gaze și petrol din zona Mării Caspice și din Caucaz.

Din acest punct de vedere UE are toate drepturile de a domina această zonă și de a nu lăsa să fie preluată și controlată de alte forțe. Geostrategia UE îi va permite nu numai să asigure resursele energetice pentru membrii UE dar va putea asigura o stabilitate și o securitate a acestor resurse. Chiar dacă Federația Rusă care posedă în prezentul controlul Crimeii își poate revendica anumite drepturi în dialogurile cu țările membre ale UE, se va putea împiedeca totala dependență a țărilor europene de resursele rusești și șantajul acesteia în favoarea asigurării unor elemente politice, precum și politica Turciei care în baza convenției de la Montreux din 1936, deține controlul strâmtorilor Bosfor și Dardanele.

De fapt prin acest control, Turcia are posibilitatea supravegherii transportului maritim comercial și militar pe Marea Neagră. Acesta este motivul pentru care relațiile directe ale UE cu Turcia sunt cele de convingere a Turciei de a devenii membră a UE asigurându-i-se astfel protecție și apărarea prin forțele UE și ale NATO.

Geostrategia UE se bazează pe o serie de proiecte care se găsesc pe agenda prioritară a UE și care se vor demara în următorii ani. Printre acestea se poate enumera proiectul Nabucco, care are toate șansele să fie demarat în 2017, proiectul transportului de gaze lichefiate (GNL), proiectul AGRI și a terminalelor ce se vor construi în porturile Mării Negre precum și conducta paneuropeană de petrol Constanța-Triest.

7. UE prin prisma unor scenarii privind asigurarea securității națiunilor membre.
- Opinii pro și contra -

O știre din 26 Martie 2015, prezentată de Agenția de presă Reuters și de către televiziunea egipteană, a evidențiat decizia miniștrilor de externe ai țărilor arabe care au convenit în aceeași zi, la Conferința ce a avut loc la Cairo, privind emiterea unui proiect de rezoluție referitor la formarea unei forțe militare arabe.

Principala atribuție a unei asemenea forțe militare ar fi intervenția rapidă în ipoteza unei amenințări la adresa națiunilor arabe.

Hotărârea miniștrilor de externe al țărilor arabe a fost adresată Ligii Arabe care urmează să-și coordoneze acțiunile privind acest important plan cu șefii statelor majore ale armatelor arabe, cel mai târziu într-o lună de zile.

Decizia miniștrilor de externe s-a datorat acțiunii Arabiei Saudite care a trimis avioane de luptă care au lovit pozițiile rebelilor șiiți din Yemen. După opinia analiștilor din cadrul Agenției de știri Reuters acesta ar fi ”un joc major al celor mai mari exportatori de petrol din lume pentru a testa influența Iranului" în zona sa de influență, fără sprijinul militar al Washingtonului.

Acțiunea țărilor arabe ar putea fi un model pentru apărarea securității UE ?

- Opinii pro și contra -

Într-un interviu acordat la 8 martie 2015 de către Jean-Claude Juncker[86] acesta afirma:

"... EU are nevoie de o armată proprie care să facă față oricăror acțiuni militare din partea Rusiei."

Ceea ce este deosebit de important în condițiile actuale este dovada după care încă nu există un punct de vedere solidar între țările membre ale UE ci din contra
se manifestă diferențe de opinii în funcție de anumite interese "naționale" și a unei așa numite strategii politice în cadrul UE.

Unele dintre reacțiile țărilor membre ale UE ar putea fi considerate ca semne ale unei instabilități ale acestei uniuni, ceea ce este urmărită și considerată ca fiind deosebit de avantajoasă oricăror acte agresive din partea unor țări sau organizații extremiste ce acționează din interiorul sau din exteriorul UE.

În timp ce Germania și Franța au sprijinit ideea lui J-C. Junker, alte țări cum ar fi Polonia, România, Republica Cehă și Slovacia consideră că numai NATO ar trebui să fie și să rămână singurul garant al securității continentului european.

Un purtător de cuvânt al guvernului Cameron a declarat:

"Poziția noastră este foarte clară; apărarea nu este o responsabilitate a UE și nu există nici o perspectivă de a se schimba această poziție și nici o perspectivă a creării unei armate europene."

În Germania, în opoziție cu acest punct de vedere prin acordul de coaliție german (din 2013), se prevede:

[86] Jean-Claude Juncker (n. 1954) Președintele al Comisiei Europene fost Prim Ministru al Luxemburg-ului

"Ne străduim pentru o rețea de forțe europene,
care ar putea evolua într-o armată
europeană parlamentar controlat."

Doamna Cancelar Angela Merkel și Frank-Walter Steinmeier[87], sunt în favoarea unui asemenea instrument militar european, și consideră că o asemenea propunere ar putea fi realizate ”pe termen lung”, și ar trebui să fie discutat la nivelul întregii UE.

Angela Merkel aprecia ca pe un element pozitiv existența unei cooperări militare în Europa", iar prin afirmația purtătoarei de cuvânt al guvernului german, Christiane Wirtz,a rezultat punctul de vedere după care:

"provocările concentrate" în politica europeană
de securitate, ar necesita un răspuns comun”.

De asemenea un punct de vedere similar la avut și Frank-Walter Steinmeier care într-un discurs ținut la Berlin a afirmat:

" *... noile riscuri și amenințări" la adresa păcii europene*
necesită o "adaptare rapidă" a strategiei
de securitate. Obiectivul pe termen lung al unei
armate europene este o chestiune politică majoră
ce a făcut parte din preocupările guvernului
german de mai mulți ani".

Oficialii guvernamentali de la Berlin au comunicat că nu se așteaptă nici o punere în aplicare într-un viitor relativ scurt a unui asemenea plan, cu atât mai mult cu cât: ”*un asemenea plan nu poate fi forțat în aplicarea sa".*

[87] Frank-Walter Steinmeier (n. 1956), Ministrul de externe al Germaniei

Un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării preluând opinia Dnei Cancelar Angela Merkel și a lui Frank-Walter Steinmeier, a numit acest plan un "obiectiv pe termen lung".

Ministrul Apărării Germaniei (din 2013 n.n.), Doamna Ursula Gertrud von der Leyen[88] (membră a partidului Uniunea Democrat Creștină) a salutat propunerea Președintelui Comisiei Europe.

Opinia după care până în prezent nu există un numitor comun al ideilor de asigurare a securității UE, este confirmată și de faptul prin care chiar și în interiorul aceleași țări, (bazată pe principiile democrației – n.n.), există opinii divergente.

Omid Nouripour[89] - parlamentar și membru al Partidului Verde (ecologic) din Germania, susține *"în principiu"*, propunerea Juncker, apreciind-o ca fiind o "idee excelentă",dar a afirmat:

" O astfel de deznaționalizare a forțelor armate ar fi,
cea mai mare contribuție la o politică de pace în lume.
Dar o armată comună nu ar putea exista atâta timp
cât nu există o politică externă comună reală".

În general asemenea critici la adresa politicii Germaniei și a UE se fac auzite prin vocile partidelor de stânga care susține că:

"în loc de o politică europeană de armament
și crearea unei armate europene, Europa
are nevoie de o politică externă pașnică
și de dezarmare."

Din păcate, o asemenea viziune cu caracter pacifist ori nu permite înțelegerea adevăratul pericol pe care îl reprezintă Rusia în momentul de față și unele dintre țările din Orientul Mijlociu care întreține relații cu Federația Rusă și care manifestă tot felul de tendințe belicoase la adresa țărilor occidentale, sau

[88] Ursula Gertrud von der Leyen (n.1958), politiciană
[89] Omid Nouripour (n.1975), parlamentar german de origine iraniană,

într-o formă mai mult sau mai puțin evidentă, fac jocul Administrației de la Kremlin.

Franța: Referindu-se la situația unei armate a UE, Administrația de la Paris susține că o asemenea Armată a UE ”deja există”.
Comentând propunerea lui Juncker referitoare la crearea unei armate europene, Primul ministrul francez Manuel Valls, a spus că o astfel de armată "există deja", și a menționat operațiunile Franței în Mali și în Sahel, și a făcut tot odată apel la restul țărilor din UE de a "împărtăși cheltuielile legate de asemenea acțiuni la care Franța ”a dus tot greul".
Harlem Désir - Secretarul de stat pentru Afaceri Europene, a declarat:

”Franța a fost și continuă să fie foarte dornică de a pune în aplicare o politică europeană reală, comună de apărare.
"Sperăm, a spus Harlem Désir, ca o asemenea propunere să facă progrese și să fie în concordanță cu politica europeană de apărare, care este în momentul de față indispensabilă în lumina provocărilor de pace și securitate cu care se confruntă Europa și pentru care trebuie să găsim un răspuns comun".

În continuare Harlem Désir a afirmat:

” Franța va face tot ce va putea în rezolvarea unor probleme cum ar fi capacitatea de luptă, operațiunile externe și de finanțare, precum și în dezvoltarea industriei europene de apărare”.

Franța a fost în favoarea fuziunii între producătorii de vehicule blindate franceze și germane (NEXTER și KMW –n.n):

> "... producția militară a început, de asemenea, prin dezvoltarea de dronuri de supraveghere a întregului teritoriu al Europei în baza unei decizii a Consiliului European din decembrie 2013. "

În Italia, administrația guvernamentală s-a referit în ultima vreme la folosirea Tratatului de la Lisabona
Într-un interviu pe care l-a dat Gianni Bonvicini - Vice președintele Istitutului de studii pentru Afaceri Internaționale, afirma:

> "...dacă țările UE doresc să se îndrepte spre crearea unei armate europene, pot face apel la Tratatul de la Lisabona, care include posibilitatea de a crea o cooperare în acest domeniu al apărării. NATO nu a fost și nu este un obstacol în ipoteza în care statele membre ale UE doresc să dezvolte cooperarea în domeniul apărării".

Cu toate că în 1998, la summit-ului de la St. Malo (Franța), Marea Britanie și Franța au convenit să intensifice cooperarea între forțele lor militare, stabilind o nouă eră a acestor relații; în prezent evenimentele s-au modificat iar Marea Britanie nu mai dorește să mai participe la un asemenea proiect.[90]

În Spania, Ministerul Apărării consideră că o asemenea propunere privind o armată comună a UE: "...*este logică și este în spiritul ideii întregului guvern spaniol".*

[90] Vezi și articolul semnat de Andreea Popescu – Lisabona pune bazele unei armate a Uniunii? în Revista
Continuitate și schimbare în guvernanța europeană, citată în bibliografie

Acest lucru a fost declarat de către Ministrul Afacerilor Externe, José Manuel García-Margallo, într-o ședință, care a avut loc la 12 martie 2015, cu secretarul general al NATO - Jens Stoltenberg.
Ambii și-au exprimat acordul cu privire la crearea în viitor al armatei europene, ca pe o unitate "complementară" a NATO, în scopul de a evita unele decizii cu caracter de suprapunere care ar putea da loc la diverse neclarități și denaturări.
García-Margallo a reamintit că obiectivul unui asemenea plan a fost inclus în Tratatul de la Lisabona, precum și în strategia de acțiune a Guvernului spaniol.

În unele dintre fostele țări din spatele cortinei de fier au loc de asemeni diverse controverse privind crearea "armatei europene".

În Republica Cehă, populația este pentru crearea unei asemenea armate dar nu chiar în momentul de față ci într-un viitor.
Cât de departe sau de aproape este acest viitor nu are încă niște dimensiuni clare.
Martin Stropnický - Ministrul Apărării, într-un interviu pe care la dat recent a spus:

"... nu sunt surprins de o asemenea idee despre care se discută de mult; singura noutate este legată de crearea unei asemenea armate în contextul modului de manifestare al Federației Ruse față de Europa și ca atare consideră că în prezent NATO – ca un instrument principal, poate face față în condițiuni deosebit de bune în apărarea întregii Europe în ipoteza unei agresiuni externe".

Ca atare ideea creării unei asemenea armate comune este incertă și această incertitudine își găsește suportul în rândurile politicienilor.
Unul dintre senatorii cehi (Ivan Gabal[91]) afirma:

"... sunt deosebit de sceptic referitor la această idee și aș fi foarte neliniștit gândindu-mă la transferul unor asemenea competențe de la nivelul statelor membre la nivelul UE" .

În Slovacia, ideea unei armate proprii a UE nu are un suport larg din partea populației și este considerată ca fiind un plan prematur.
O purtătoare de cuvânt al Ministerului Slovac al Apărării - Martina Balleková, afirma:

"Din moment ce încă nu știm detaliile acestei propuneri, cred că ar fi prematur să răspundem la o asemenea propunere". Vom urmări și vom decide după ce se va discuta această propunere în Consiliul UE , în Iunie 2015; până atunci credem că NATO va putea asigura apărarea Slovaciei".

Polonia, nu crede și nici nu dorește crearea unei armate europene, a afirmat un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării. Polonia, cu toate că este mai aproape din punct de vedere geografic de Federația Rusă și a avut multiple experiențe negative cu această țară, consideră că nu este momentul nici al creării unei asemenea armate și nici instalarea unor structuri militare pe teritoriul țări.
General Stanisław Koziej, șeful Biroului Securității Naționale, afirma:

[91] Ivan Gabal (n.1951) politician, doctor în sociologie

”...potențial crearea armatei europene, este o idee virtuală, dar nerealistă în situația politică actuală ".

Afirmația generalului Koziej se bazează pe ideia după care o armată comună ar avea nevoie de o supraveghere politică; și o astfel de supraveghere ar putea fi asigurată numai de o, *Europă federală unită, o formă de manifestare a "Statelor Unite ale Europei".*

Prin urmare, crearea unei astfel de entități nu ar fi posibil în stadiul actual al integrării europene.

"Nu există nici un stat care ar renunța la controlul asupra serviciilor sale armată sau de informații ”.

Prin urmare, *”...în timp ce din punct de vedere intelectual, crearea unei astfel de armate este o idee atractivă, orice discuție despre o astfel de armată europeană, are mai mult un caracter pur teoretic în acest moment ",*

General Stanisław Koziej consideră că Polonia este în favoarea creșterii capacităților de securitate europene în cadrul NATO, precum și în mod individual
al țărilor membre ale UE și la nivel regional între diferitele state membre, ca atare ar apare necesitatea unui număr mai mare de exerciții militare comune, cu scopul de "*a oferi o experiență și un cadru pentru a realiza obiectivele comune*".

În România, ca și în alte țări ideea unei armate comune a Uniunii Europene a determinat dezbateri ale unor persone cu funcții de răspundere și cu diverse puncte de vedere.

O serie de profesori universitari printre care și profesorul Valentin Naumescu de la Universitatea Babeș-Bolyai, afirma:

”... ideea lui Juncker este cel puțin în momentul de față ineficientă și pe această cale s-ar

crea o multitudine de noi probleme
"deosebit de complexe.

De asemeni Dna. Luciana Ghica- Directoarea Centrului pentru studii de Cooperare și Dezvoltare Internațională (Departamentul de Științe Politice și Relații Internaționale și Studii de Securitate) din cadrul Universității București, afirma:

"...prin crearea unei asemenea armate comune
s-ar ajunge la "deschiderea unei cuti a Pandorei"
(cu multiple și dificile aspecte!)

Sursa: Prelucrat de autor după informația din: http://www.euroactiv, Nr. 313221

În comparație cu multiplele voci din Europa și din România care sunt împotriva creării în momentul de față a unei armate independente a UE, la București la începutul lunii Aprilie 2015, a avut loc o întâlnire între reprezentanții unora dintre forțele militare ale NATO și ai Statului Major al armatei române, în vederea stabilirii unor eforturi comune, combinate de îmbunătățire a capacităților militare și de asigurare a unor operațiuni militare comune cu aliații NATO.

În plus în ultimele 12 luni nici un alt membru al NATO nu a crescut cheltuielile de apărare la fel de mult ca România: de la 1,36% din PNB cât au fost în 2014 la 1,7% din PNB în 2015 și cu perspectivă de creștere până la 2% în 2017.

La începutul anului 2015, președintele Klaus Iohannis a semnat un acord care prevede:

- menținerea cheltuielilor militare stabilite pentru 2017 la același nivel
  pentru următorii zece ani,
- să ridice și mai mult nivelul cheltuielilor militare dacă resursele o permit, și
- să dezvolte proiecte de cooperare care implică companii străine.

Un asemnea plan este direct corelat cu riscul unor acțiuni din partea Federației Ruse ce s-ar putea să acționeze în apele teritoriale ale Mării Negre și în vederea unor planuri referitoare la Republica Moldova.

Multitudinea unor dovezi istorice[92] ce nu pot fi tăgâduite confirmă că Principatul Moldovei, Principatul Țării Românești și Principatului Transilvaniei au fost și sunt nucleul națiunii

române, cu toate că în repetate rânduri Rusia a ocupat,

[92] In 1812 Rusia a forțat Imperiul Otoman să cedeze jumătatea estică a Principatului Moldovei, redenumindu-l drept *Basarabia* și la fel teritoriul dintre Prut și Nistru. Pentru a anula populația românească în 1834 Rusia a interzis învățarea limbi române în școli și folosirea ei de către organelle administrative guvernamentale; ulterior a impus o interdicție a folosirii limbi române în biserici, de către mass-media. Cei care au protestat sau au continuat să folosească limba maternă au fost deportați în Siberia.

În 1856, după războiul Crimeeii, prin Tratatul de la Paris a revenit României o parte mică din (partea de sud a) teritoriul ocupat al Principatelor Unite ale Valahiei și Moldovei. Cu toate acestea în urma războiului ruso-turc din 1877-1878, Rusia a amenințat România că va reveni cu privire la partea de sud a teritoriului. În ciuda faptului că România și Rusia au fost aliate și chiar dacă înainte de război Rusia a semnat un tratat cu România de a respecta integritatea teritorială, printr--o logică perfidă (specifică politicii externe a Rusiei), cu toate că a susținut și a fost de acord să respecte integritatea teritorială a România după cum s-a menționat prin Tratatul de la Paris), Rusia a rupt acest tratat.

De abea în 1917, după prăbușirea Imperiului Rus, România a fost în stare să elibereze Basarabia de ocupația rusă și a revenit dreptul de a folosi limba maternă pentru 80% din populația care fusese asuprită timp de peste un secol de către Rusia. Deși aproape 200.000 de români trăiau în satele și orașele din partea de est a Nistrului, România nu a traversat râul Nistru care era socotită drept o frontieră istorică a Principatului Moldovei și tot odată o linie excelentă de apărare împotriva sovieticilor și războaiele lor împotriva tututror neamurilor din apropierea fostului imperiu țarist, pe care le-au nesocotit și distrus, prin brutalitatea de care au dat dovadă întotdeauna

După crearea Uniunii Sovietice, administrația comunistă de la Moscova nu a recunoscut actul de Unire al României, iar în septembrie 1924 agenții sovietici au organizat o revoltă în Basarabia, care i-a folosit Rusiei Sovietice drept pretext pentru a trimite Armata Roșie să invadeze Basarabia. România a reacționat rapid și energic și în trei zile a eliminat armata sovietică care trecuse Nistrul încercând să ocupe Basarabia. În acest război scurt au fost uciși peste 3.000 de oameni.

a împărțit și pur și simplu a subjugat, asuprit și a încercat să "curețe" din punct de vedere etnic populația română din Moldova.
(Pentru cei interesați sugerez consultarea Anexei 14 referitoare la Anexarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord)

8. În loc de concluzii

Statutul actual și de viitor al României în contextul geopolitic

8.1. Trecutul și prezentul economiei românești

Poate pentru cei mai mulți dintre cititori opinia Domnului Prof.dr. Constantin Ciutacu, fost ministru secretar de stat, actualmente director al Institutului de Economie al Academiei Române, referitoare la poziția și locul României în contextul geopoliticului Uniunii Europene, au fost sau sunt cunoscute, dar pentru unii, ele s-ar putea să fie necunoscute sau uitate.

Cred că nu este lipsit de interes să reamintim unde a fost și unde este în prezent locul României în acest context.

În 1989, infrastructura industrială situa România în primele 10 țări din Europa.

Exista platforma Pipera, creată de francezi, unde se construiau calculatoare; autocamioanele şi autobuzele fabricate la Braşov şi Bucureşti după patente germane; avioanele Rombac erau cumpărate de la englezi; locomotivele de la Electroputere Craiova erau patent elveţian; la Reşiţa se fabricau motoare de vapoare după licenţa Renk din Germania; Centrala nucleară de la Cernavodă provenea din Canada.

> Putem spune, fără a fi nostalgici, că începusem să ne integrăm acceptabil în economiile mari ale lumii.

România era a treia ţară din lume, după SUA şi Japonia, care fabrica anvelope gigant, pentru autobasculante de peste 110 tone.
Doar două ţări din lume făceau şuruburi cu bile: România şi Japonia. Acestea fiind folosite în industria nucleară şi aerospaţială.

În 1990, Petre Roman, fost prim ministru, a afirmat:

”industria românească era un “morman de fiare vechi”.

A fost cea mai nefericită declaraţie de politician de după 1989, şi care ne urmăreşte până azi. Referindu-se la industrie, că e de dat la fier vechi, fostul prim ministru dorea să spună lumii că întreaga economie a României comuniste nu merita
doi bani.
Ale cui interese le-a servit această etichetă?

Ca să combatem această viziune, citǎm date statistice la întâmplare, din diferite domenii:

România producea:

- 14 milioane de tone de oțel în 1985;
  azi, doar 3 milioane;
- 400.000 tone de aluminiu în anul 2000, (o prelungire surprinzătoare a succesului din timpul dictaturii),
  azi, produce pe jumătate.

Eram recunoscuți ca buni constructori de motoare electrice şi produceam în 1980:

- 19 milioane de kilowați, față de 700.000 kilowați, cât producem în prezent;
- 1.600 excavatoare, în 1980; niciunul azi.
- 71.000 de tractoare; niciunul azi

S-au construit fabrici de tractoare în Egipt şi Iran, care funcționează şi acum, în timp ce în România au murit.

Se fabricau:

- 600 de vagoane de pasageri pe an, în 1984;
  azi, niciunul.
- 14.000 vagoanele de marfă pe an;
  azi, abia 800 (cel puțin 100.000 vagoane de marfă au fost tăiate şi vândute la fier vechi în ultimii ani).
- 144 de nave de tonaje diferite;
  azi, după cum se ştie, nu mai producem niciuna.
- Sticlăria e prăbuşită.
- Săpunul a dispărut.

Potrivit statisticilor oficiale, după anul 2000, au fost exportate 50 de milioane de tone de "fier vechi", "deşeuri" de cupru, aluminiu şi alte neferoase, în valoare de peste 10 miliarde de euro!

A fost exportat lemn brut, în valoare de peste 8 miliarde de euro, şi alte produse brute (cereale, fructe, animale vii etc.) în valoare de alte 5 miliarde de euro!

Prelucrarea acestora în România ar fi însemnat crearea a milioane de locuri de muncă!

În domeniul petrolului:
România producea:
- 13 milioane de tone de petrol în 1970, şi numai... 6 milioane azi.

Acesta este un lucru suspect.
Cineva nu raportează corect.
Nu am nicio încredere în această cifră, atât timp cât nu ştiu dacă toate sondele au contoar.
Trebuie să se plătească redevenţe la tona de ţiţei brut, dar dacă scoţi 8-10 milioane de tone şi raportezi numai 6?
Cu cât păgubeşti statul?
Petrolul se scoate mult şi se rafinează în alte ţări. De aici, deduceţi consecinţele.

Înainte de 1989, produceam
- 8,5 milioane de tone de motorină, astăzi producem doar 2 milioane;
- 10 milioane de tone de păcură; în prezent nu mai producem nimic.
- 500.000 de tone de uleiuri minerale, azi, nimic.

Pe de altă parte, nici distribuţia gazelor nu mai este a noastră.
Cine măsoară producţia? Cine măsoară distribuţia?

După 1990, s-a schimbat peisajul industrial. S-a creat o falie între marea şi mica industrie.
De ce s-a întâmplat acest fenomen?
Au venit "sfaturi" de la competitorii noştri europeni:
- faceţi IMM-uri, întreprinderi mici şi mijlocii,
- daţi afară muncitorii din marile uzine,

- închideți mamuții industriali,
- produceți kituri, componente, nu produse integrale,
- faceți cabluri, radiatoare, sisteme de frânare şi anvelope, nu locomotive şi tractoare.

Parcă intenționat, nu a existat o viziune politică de dezvoltare, ci doar una pentru distrugere; guvernanții şi-au îndeplinit misiunea cu exces de zel. Nu mă poate convinge nimeni pe mine că nu a fost totul pe bază de program, o teorie a conspirației. UE a fost creată pe baza comunității economice a Cărbunelui şi Oțelului.

Deci, România nu putea să intre în grila europeană cu industria ei siderurgică, de 14 milioane tone de oțel. A trebuit lichidată, ca un "bonus" pentru admiterea în UE.

Marile greşeli istorice ale politicienilor, în urma cărora s-a dat startul la jaful naţional:

Prima a fost restituirea "părților sociale" – o privatizare pe bani adevărați, începută surprinzător de Ceauşescu. FSN-ul a restituit aceşti bani, pentru a cumpăra bunăvoința oamenilor, chiar cu banii lor! Această măsură anti-economică, din cauza căreia fabricile şi uzinele au rămas fără capital lichid, a condus, de fapt, la excluderea cetățenilor de la un drept de proprietate plătit cu munca lor; a fost o renaționalizare a unei părți a capitalului social, destinată ulterior şi cedării controlului economiei către interese de grup, mai ales străine.

A doua mare eroare a fost privatizarea "de masă", fără proceduri şi fără reguli de protecție a acționarilor minoritari; viitoarele certificate de acționar au fost cumpărate pe nimic, de cei care ştiau ce va urma. Atunci s-a spus că se privatizează numai 30% din capitalul societăților comerciale, lăsându-se de

înțeles că vor mai primi şi restul de 70% în viitor, care viitor nu a sosit încă nici în anul 2014! S-a anunțat, totodată, că sectoarele strategice nu se vor privatiza. Dar au venit pe urmă FMI, Banca Mondială şi societățile externe de consultanță, care au dictat, şi guvernele au promovat controlul total, fără luptă şi fără niciun câştig, asupra întregii economii. Practic, economia națională a fost oferită pe tavă, fără nicio logică şi fără a se spune, cel puțin, că este cadou sau pradă de război, celor care, chipurile, au făcut lobby pentru integrarea României în Uniunea Europeană.

> "Fiecare program de guvernare anunțat a fost, de fapt, un program de neguvernare".

În continuare:

- A dispărut întreg sectorul industriei de textile, confecții, tricotaje (filaturi, țesătorii, fabrici de stofă şi postavuri, întreprinderi de pielărie şi încălțăminte, toate concepute într-un sistem integrat);
- A fost închis sectorul agroalimentar (36 de fabrici de zahăr, fabricile de ulei, de preparate din carne, de lapte şi produse lactate, zeci de fabrici de nutrețuri combinate etc.);
- Nu mai există majoritatea fabricilor din industria lemnului şi mobilei, din industria cimentului, a lacurilor şi vopselelor, a medicamentelor, din sectorul construcțiilor de maşini, al exploatărilor miniere de feroase şi neferoase, de cărbune etc.;
- S-au desființat întreprinderile agricole de stat şi cele de mecanizare a agriculturii, stațiunile de cercetări agricole şi,
- În general, s-au lichidat marea majoritate a institutelor de cercetare-proiectare;

- Au dispărut industria electronică, electrotehnică, de mecanică fină, optică, automatizări etc.

- Baza națională de soiuri de plante şi rase de animale a fost pulverizată. România nu mai are astăzi un pachet național de semințe, soiuri, hibrizi, de culturi cerealiere, plante tehnice, legume etc.

- A fost distrus, aproape în totalitate, sistemul de irigații, construit prin îndatorarea dureroasă de la Banca Mondială, pentru a cărui plată românii au contribuit zeci de ani;

- Au fost abandonate programele de combatere a eroziunii solului, de îndiguiri şi desecări, dar şi cele de irigații în curs (canalul Siret-Dunăre sau Bucureşti-Dunăre).

> Întreaga economie națională a fost, pur şi simplu, pulverizată şi lăsată fără nicio logică structurală.

Consecinţele asupra populaţiei, derivate din acest peisaj apocaliptic,

Treptat, România s-a transformat într-un paradis al multinaționalelor care controlează industria, agricultura, transporturile, construcțiile, comerțul, sectorul financiar-bancar etc. şi care îşi promovează reglementări legale în interes propriu.

Românilor le-au rămas întreprinderile mici şi mijlocii - de fapt, micro întreprinderile.

Dintre cele aproximativ 500.000 înregistrate, peste 200.000 nu au niciun angajat!

Românii au astăzi libertatea să se ocupe de economia şi afacerile de subzistență (avem şi industrie de subzistență, nu doar agricultură!) şi construcții şi transporturi şi alte servicii de

subzistență, pretinzând că acționăm pentru dezvoltare inteligentă, inovativă şi durabilă.

> Nimic nu este mai durabil decât subzistența, aceasta este strategia noastră națională, după ce am făcut praf marile companii.

Brandul României este subzistența, atât în interiorul țării, cât şi pe celelalte piețe ale muncii, unde lucrează cetățenii români.
Nici în prezent, după 25 de ani, clasa politică – veritabil detaşament al legiunii străine, terminatorul României moderne, nu a realizat importanța unei reglementări prin care salariații să-şi investească o parte din salariu în compania proprie. Întreaga economie putea fi salvată prin participarea financiară a salariaților, printr-o reglementare prin care salariile reinvestite să fie scutite de impozite şi contribuții.

Predicţiile Prof.dr. Constantin Ciutacu pentru următorii 25 de ani pentru viaţa economică a României

Dacă şi în următoarele două decenii şi jumătate guvernul nu va putea să cumpere, din bani proprii, de 1 milion de lei, piramidon, vaccinuri sau aspirină din producția internă, fără avizul FMI sau al Comisiei Europene, România poate să dispară din peisajul statelor din Europa, rămânând un simplu indicator geografic.

Sursa: Prelucrat de autor după textul ziaristului Ion Longin Popescu de la AS formula, Nr. 1152, 6-12 Februarie 2015

8.2. Poziția actuală a României în contextul geopolitic european

[Interviu acordat de Domnul Călin Georgescu,[93] - preşedintele Centrului European de Cercetare al Clubului de la Roma[94]].

„Alegerile prezidențiale (din anul 2014 –n.n.)
ar putea aduce o schimbare în bine doar
printr-un joc al hazardului…"
Călin Georgescu

* "FMI a pus umărul la îndatorarea României ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă"

* "Aşa numita "dreaptă" s-a culcat mereu cu aşa-numita "stângă" în imensul pat de bordel care este politica românească"

* "Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupției interne"

* "Democrația directă nu este posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv"

Alegerile prezidențiale abia încheiate ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului, este de părere Călin Georgescu, care adaugă: "Sistemul se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolțit".

[93] Interviu consemnat de Dna ziaristă Adina Ardeleanu publicat în ziarul Bursa din 28 Noiembrie 2014

[94] Clubul de la Roma este o denumire simbolică pentru o organizație al cărei scop este să supună atenției întregii lumi diverse aspecte referitoare la viitorul planetei.

Călin Georgescu, care între 1997-2013 a fost Director executiv al Centrului Național pentru Dezvoltare Durabilă din România, ne-a vorbit, într-un interviu, despre cum vede situația țării noastre şi viitorul său.
Despre scenariul "Klaus Iohannis ca preşedinte, Călin Georgescu a spus: "*Eu sunt gata să-mi slujesc oricând ţara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiţii. Iar cu privire la interesul naţional, pentru mine nu există negociere".*

Reporter: Ce aşteptări aveţi de la noul preşedinte ales al României?
Călin Georgescu: Obiectivul principal al oricărui preşedinte al României ar trebui să fie apărarea interesului național, care se traduce, în principal, prin întărirea pe plan intern şi extern a poziției statului național unitar modern. În acest moment, însă, cred că este mai important să discutăm despre aşteptările poporului român şi cum putem reînvia încrederea lui în conducători şi în viitor. Cu o populație nemulțumită nu se poate face reformă.
Să iei puterea nu e greu, contează ce faci cu ea pentru țară.
Mesajul transmis prin vot a fost foarte clar: schimbați-vă sau veți fi schimbați. În campania electorală am asistat doar la o luptă pentru putere între două clanuri, aşa cum a fost mereu timp de 25 de ani. Nici cel ales şi nici cel care a pierdut nu au prezentat un proiect de țară solid, un program politic, o viziune despre viitor şi despre marile provocări interne si internaționale. Am asistat doar la dezbinarea țării, nu la unitatea ei.

Reporter: Cum arată România, la 25 de ani de la căderea comunismului?

Ați declarat: “România este un sens giratoriu permanent, ne învârtim în cerc de 25 de ani”. Ce eveniment/măsuri ar putea să ne scoată din acest sens giratoriu? Considerați că alegerile prezidențiale din 2014 pot aduce o schimbare?

Călin Georgescu: România, după 25 de ani de post-comunism, este o țară în care cei care au condus şi conduc au fost dispuşi să cedeze ori să distrugă totul doar pentru a avea puterea. Rezultatul este o țară în faliment, trăind pe datorie, pentru care colapsul a devenit o chestiune de probabilitate matematică, pe fondul unei polarizări uriaşe a sărăciei şi a bogăției. Singura salvare poate veni dintr-un proiect de țară îndrăzneț, gândit pe termen lung şi foarte lung, şi ancorat în realitățile profunde ale României. Pentru acest mare proiect se va putea ridica un steag, sub care să se adune toți românii din țară şi de pretutindeni; un proiect în elaborarea şi aplicarea căruia să ne regăsim independența de gândire şi de acțiune, ca țară; un proiect care se poate realiza în esență prin resursele şi capacitățile proprii. Numai astfel, prin noi înşine, vom face din România o țară respectată care să conteze în politica mare, la scară europeană şi mondială.
Azi, România este un stat complet aservit, prea slab pentru a avea un cuvânt de spus în lume. ASTĂZI România arată ca o țară în mare parte deprofesionalizată, cu multiple probleme demografice, şi care şi-a cedat suveranitatea, a distrus total conceptul de educație serioasă a muncii, pe fondul creşterii alarmante a analfabetismului. Nu mai suntem o destinație, în sens politic, ci un teritoriu pe care-l survolezi cu avionul, în drum spre alte zări. În sens economic, țara e o țintă predilectă doar pentru acele transnaționale care jefuiesc patrimoniul natural sau îmbolnăvesc populația, fizic şi spiritual, cu produsele lor otrăvite. Suntem un loc cunoscut pe harta crimei organizate, a traficului de persoane, pentru jefuirea obiectelor

de patrimoniu şi a pădurilor, ca depozit de deşeuri şi câte alte asemenea activităţi infracţionale. Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupţiei interne. În pofida retoricii oficiale, ele nu pot beneficia în mod real de alianţe sau de parteneriate cu naţiunile puternice. Într-o situaţie limită, un stat puternic nu va salva un stat complet subordonat aflat la ananghie, oricâte garanţii formale i-ar fi oferit, ci doar va dispune de el. Ţările Române au avut astfel de experienţe, în trecutul nu foarte îndepărtat, gândiţi-vă la nefericitul an 1812. Iar azi, exemplul Ucrainei este mai mult decât grăitor.

În 25 de ani, România a avut o retragere masivă din istorie, din orice dezbatere cu privire la provocările mari ale lumii, a absentat de pe scena diplomaţiei.

Ţara trebuie adusă la nivelul unei chemări. Iar asta se face printr-un proiect mare, care să descătuşeze energiile întregii naţiuni. Un proiect care să identifice nişa României în competiţia mondială a secolului XXI, să reconstruiască ţara pe baza acestei premise fundamentale; să creeze locuri de muncă sigure şi bine plătite, un sistem de sănătate centrat pe grija faţă de fiinţa umană şi nu pe profitul industriei de medicamente şi al asigurărilor de sănătate private; un proiect care să regândească strategic toate activităţile economice, să reindustrializeze ţara pe baza tehnologiilor nepoluante şi a principiilor economiei civice – modelul economic pe care eu îl propun; să reprofesionalizeze ţara şi să readucă plăcerea românilor de a munci; mai presus de orice, un proiect cu o strategie perfectă pentru învăţământ, cercetare, inovaţie, cuplată cu una demografică, spre a asigura dăinuirea neamului, în veşnicie. Pentru asta avem nevoie de învăţători şi profesori entuziaşti, plini de dăruire pentru cauza naţională, modele de urmat pentru tineri. Să renască dragostea pentru frumos, pentru artă în toate oraşele României. Să nu ezităm să

aducem specialişti străini acolo unde este nevoie. Acest lucru este absolut firesc şi se întâmplă peste tot în lume unde dorința de performanță e mai presus de orice – vezi cazul guvernatorului canadian al Băncii Angliei. Marile teme internaționale, cum ar fi energia sau resursele, să se discute la Bucureşti. Instituții internaționale serioase, şi nu sediile unor firme fantomă, să fie localizate în România. Asta înseamnă să ai cotă internațională, să existi şi să fii respectat.
Spiru Haret spunea: *"Investeşti în educaţie, culegi în economie*". Forțe malefice au distrus cu bună ştiință dragostea de țară, patriotismul, au tăiat panglica istoriei, pentru a ne lipsi de dragostea de glie şi de voința de a fi o națiune demnă. Cel mai mare gânditor politic al națiunii române, Mihai Eminescu, spunea: "Fără cultul trecutului nu există iubire de țară".
Revenind la alegerile abia încheiate, ele ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului. Sistemul se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolțit.

Reporter: Consideraţi că vom asista la o reformare a clasei politice, în contextul în care "generaţia Facebook" a ieşit masiv la vot şi i-a taxat pe cei care au ignorat-o? Consideraţi că intelectualii s-au trezit din amorţire?

Călin Georgescu: Rețelele de socializare nu vor putea produce o reformare a clasei politice. Pot fi doar un catalizator al reformării, dar rămân simple mijloace de comunicare în masă ale vremurilor actuale, pe care le utilizează atât oamenii cinstiți, cât şi escrocii. Generația Facebook, obişnuită să tot "gugălească" pe telefoanele inteligente, este copleşită de cantitatea de informații care o asaltează. Preia totul pe fugă şi nu mai are răbdare să aprofundeze lucrurile. În România nu se mai studiază profund şi nu se mai citesc cărți. De altfel, se vând

cu 85% mai puține cărți decât în urmă cu 25 de ani. Iată de ce populația poate fi manipulată prin lozinci şi devize propagandistice extravagante, golite de adevăr şi conținut. În România, unele clanuri au folosit mai abil decât altele rețelele de socializare şi, drept urmare, au înregistrat un avantaj politic temporar. Cât despre puterea "democrației directe" care îi entuziasmează pe tinerii de pe Facebook, în mare parte este o iluzie. Ea există în spațiul virtual, dar este foarte greu de transpus în realitate, în cadrul actualului sistem neoliberal. Să nu uităm că sistemul însuşi foloseşte Internetul pentru a-şi cosmetiza imaginea şi pentru a manipula populația. Eu sunt întru totul pentru democrația directă, participativă. Ea nu este însă posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv. Ea poate înflori doar într-o economie civică, având drept partener un stat puternic, un stat animat de o logică partenerială, în care toți actorii participanți la dialogul social luptă pentru un ideal comun. Este nevoie în primul rând de o democrație economică. La noi, în discursul public este absentă noțiunea de lucrător-proprietar; această "moleculă" a economiei civice este generată de răspândirea largă a proprietății productive grație formelor cooperației moderne sau organizării micilor producători în sistem cluster, pe modelul Mondragón sau Emilia Romagna. Vorbim de "descentralizare" când, de fapt, ar trebui să vorbim de sisteme "distribuite". Vorbim de "creştere infinită" când, de fapt, avem nevoie de o revoluție a sustenabilității.

Binomul centralizare/descentralizare aparține vechii paradigme, socialiste şi neoliberale. Economia civică pe care o propun eu, şi care este deja o forță în multe părți din lume, gândeşte în termenii sistemelor "distribuite", dinamicilor parteneriale ("peer to peer"), producției locale de serie mică. Agricultura țărănească, ajutată de know-how-ul agriculturii postindustriale, este mai productivă decât agricultura

industrială, eminamente distructivă. În România, agricultura țărănească este însă privită ca o frână de cei aflați în fruntea bucatelor.

Dacă sistemul economic românesc stă să facă implozie, nici în sfera culturii şi a spiritului nu stăm mai bine. Greu mai găseşti un intelectual integru astăzi. Limba română este, pur şi simplu, masacrată, parcă a devenit o limbă străină, stricarea ei este promovată din plin de la cele mai înalte tribune. Biserica oficială este pângărită, iar biserica ascunsă este prigonită. Mare parte a populației este condusă prin impostură de către fariseii care, viețuind în păcat, sunt mereu temători pentru scaunele lor şi atunci caută să se înconjoare de iobagi plătitori de impozite, folosite pentru desfrâul şi vanitățile stăpânilor.

S-a vorbit mult de reforma clasei politice. Este un fals, pentru că se urmăreşte doar redistribuirea puterii şi dobândirea de avantaje pentru cei care o dețin, prin rotație. Singura ocupație constantă a clasei politice în ultimii 25 de ani a fost şi este deturnarea banului public, îmbogățirea fără scrupule. Clasa politică actuală este nereformabilă. Trebuie schimbată.

Reporter: Cum vedeți măsurile Guvernului român din ultimul an? Ce decizii considerați că au fost pro-business şi care au afectat mediul de afaceri?

Călin Georgescu: Îmi este greu să mă gândesc la măsuri pro-business, având în vedere haosul generalizat din ultimul an. Chiar dacă au existat măsuri punctuale benefice, precum reducerea CAS cu 5 puncte procentuale, ele nu pot fi scoase din contextul dezastruos. De altfel, chiar şi măsura reducerii CAS a fost aspru criticată la nivel politic, din cauza neprezentării de o manieră transparentă şi credibilă a resurselor bugetare care să compenseze reducerea încasărilor la bugetul de stat. Din acest motiv, o măsură considerată foarte bună de mediul de afaceri a fost percepută ca o bâlbâială sau pomană electorală. Mediul de afaceri a fost

afectat prin impozitul pe construcții speciale (cunoscut ca "taxa pe stâlp"), a cărui introducere a însemnat venituri sporite la buget, încasări făcute însă din conturile contribuabililor serioşi, care şi aşa suportau o povară fiscală copleşitoare.

Pe de altă parte, majoritatea actelor normative din România sunt făcute pentru un mediu economic infracțional. Din cauza nivelului extrem de ridicat al evaziunii fiscale, legile încearcă mai degrabă să îngrădească infracționalitatea, decât să încurajeze mediul de afaceri. Ca o consecință direct, avem tratarea nediferențiată a agenților economici, de parcă ar face parte cu toții din categoria infractorilor. Absolut toate societățile sunt tratate de actele normative şi organele de cotrol din această perspectivă; se blochează conturi, se trimit somații şi se perturbă activitatea agenților economici, ignorându-se "interesul fiscal național". Astfel, statul gândeşte ca un muşuroi de furnici, în care toți cară bobul, dar nu există matcă. Nu se are în vedere rezultatul final, care ar trebui să fie reprezentat de sprijinirea mediului de afaceri şi de crearea de locuri de muncă.

Lipsa unor măsuri concrete de combatere a evaziunii fiscale pe întreg circuitul economic a dat posibilitatea oamenilor de afaceri de carton să se îmbogățească. Astfel, în domeniul comerțului, de exemplu, statul nu are control asupra achizițiilor intracomunitare, abundând aşa-zisele firme fantomă, evaziunea continuând pe întreg circuitul, până la des¬facerea către consumatorul final (persoane fizice) fără bon fiscal.

În România, nu există un control al numerarului. A existat o propunere de act normativ cu privire la restricționarea tranzacțiilor în numerar, dar proiectul este blocat în Parlament. Astfel, toți aşa-zişii bani negri din economie circulă liber, într-un circuit financiar ce dă posibilitatea beneficiarilor din tranzacții ilicite să se îmbogățească, achiziționându-şi

proprietăți şi alte bunuri în numerar, uneori cu sume astronomice. Plafonarea plăților şi încasărilor în numerar ar forța o mare parte din banii negri existenți în economie să se albească, statul urmând să beneficieze nemijlocit de fiscalizarea acestor sume.

Reporter: Activitatea DNA a fost foarte intensă, în perioada campaniei electorale. Ce aşteptări aveţi în continuare de la această instituţie?

Călin Georgescu: Justiția română este selectivă, abuzivă şi demonstrativă, îi execută în pas de defilare pe diverşi oponenți sau pe cei care mediatic susțin alte interese, iar apropiații sunt protejați. Undeva, mai la vale, oricum toți ajung la o înțelegere; dacă justiția ar fi fost corectă, ar fi fost la datorie pentru toți, iar corupților din puşcărie le-ar fi fost confiscate averile. Sumele uriaşe furate de la statul român ar fi putut constitui o bază bună pentru proiecte naționale de investiții – ceea ce nu se întâmplă.

Reporter: Care este şansa de dezvoltare a României? Care ar fi paşii proiectului dumneavoastră pentru dezvoltarea ţării noastre?

Călin Georgescu: Plecând de la ceea ce ştim cu siguranță că se va întâmpla în lume, adică o criză a hranei şi a apei, se poate identifica nişa României în economia globală. Eu am propus o revoluție a sustenabilității şi un proiect de țară, "Hrană, Apă şi Energie", prin care România poate cuceri lumea, nu doar să se refacă pe ea însăşi. Este soluția prosperității prin revenirea la simplitate. Cu alte cuvinte, un model economic al proximității, în care se întăreşte proprietatea privată productivă, i se oferă omului şansa de a-şi securiza familia, iar surplusul muncii lui intră în circuitul economic local şi național. "Micro" este distribuit în masă, iar micile firme îşi asigură autonomia economică prin cooperare în rețea. Pe acest model s-au dezvoltat vertiginos țări ca Taiwanul sau regiunea Toscana şi,

parțial, Sillicon Valley, ca să dau doar câteva exemple. Investind în infrastructura viitorului, vom putea face din România un model pentru multe alte țări. Mai ales pe fondul disfuncționalităților grave ale modelului neoliberal, degradării vieții în toată Europa şi lipsei de viziune a UE, care continuă să se afunde în criză.

Reporter: Numele dumneavoastră a fost vehiculat în repetate rânduri ca propunere pentru funcţia de premier. Ce şanse are scenariul Klaus Iohannis – preşedinte, Călin Georgescu – premier? Aţi accepta o astfel de funcţie, în condiţiile actuale?

Călin Georgescu: Eu sunt gata să-mi slujesc oricând țara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiții. Iar cu privire la interesul național, pentru mine nu există negociere.

Reporter: **Aţ**i declarat c**ă** necesit**ăţ**ile politicii externe a României sunt, mai ales, p**ă**strarea identit**ăţ**ii statului în fa**ţ**a atacului entit**ăţ**ilor non-statale, adic**ă** al corpora**ţ**iilor **şi** "investitorilor strategici" de genul fondurilor speculative. Ce pârghii are statul ca s**ă-şi** p**ă**streze identitatea, în condi**ţ**iile globaliz**ă**rii?

Călin Georgescu: Cea mai prețioasă instituție creată de om în istorie este statul. O societate fără stat e ca un trup fără cap; pe o astfel de societate o așteaptă anarhia, fragmentarea şi disoluția finală. Când statul devine captiv, cum este acum în România, nu mai este stat. Este doar haos bine dirijat de cei care au căpuşat statul. Statul practic s-a privatizat şi nu mai poate răspunde socialului. Binele comun nu mai există ca țel suprem al statului.

Nu există bază mai solidă decât binomul stat-cetățean. Când statul este lovit, subminat, incapacitat, cetățenii săi devin populație, o masă amorfă, se transformă în creaturi supuse manipulării şi dezrădăcinării.

Uitați-vă la românii din ziua de azi, au ajuns pribegi în țara lor!

Statul este un zid de apărare a ceea ce înseamnă viața şi cultura românească. În absența lui, identitatea, dăinuirea noastră sunt în pericol.
Eu sunt pentru un stat puternic.
România este azi o țară sub asediul marilor corporații fără patrie, al căror unic scop este profitul imediat, prin exploatarea resurselor naturale şi a oamenilor transformați în resursă. Când nu va mai fi interes politic străin, pentru că nu vor mai fi resurse, sau când nota de plată va fi prea mare în comparație cu costurile de exploatare, țara va fi abandonată ca o mină epuizată. Şi atunci se va trece la împărțirea ei între hienele din jur, pentru că singura miză rămasă va fi doar geopolitica. Adică statutul de colonie al unei țări "între ape", recunoscută exclusiv prin "vocația" de a fi vândută străinilor pe 30 de arginți de către vasalii cocoțați în funcții publice.
Toți politicienii români au susținut necondiționat, în aceşti 25 de ani, modelul neoliberal extractiv. Acesta nu s-a opus comunismului, l-a continuat cu alte mijloace, ambele sisteme având nevoie de sclavi ca să funcționeze. Transpus în viață, proiectul "Hrană, Apă, Energie" ar însemna, pentru România, ieşirea din captivitatea babilonică la care au condamnat-o trădarea, impostura şi hoția. Economia civică are nevoie, pentru a prospera, de oameni liberi, integri, cu mentalitate şi demnitate de proprietari. Nici un partid politic nu a urmărit să emancipeze poporul, în sensul de a oferi fiecărui român oportunitatea de a fi stăpân pe propriul său destin, într-o țară puternică şi respectată. Interesul național? "O vorbă de dânşii inventată". Aşa numita "dreaptă" s-a culcat mereu cu aşa-numita "stângă" în imensul pat de bordel care este politica românească.
De 25 de ani, neoliberalii din România, de la stânga sau de la dreapta eşicherului politic, tot încearcă să ne convingă că statul nu are ce căuta în economie. Haosul economic controlat

de clanurile infracționale, în care întreprinderile de stat au fost privatizate pentru a fi jefuite, este numit eufemistic "stat minimal". Eu sunt un critic al conceptului de "stat minimal" şi susțin renaşterea întreprinderii de stat acolo unde există monopoluri fireşti, impuse de cerințele de securitate națională (resurse naturale, baraje hidroelectrice, linii de înaltă tensiune), şi trebuie asigurate serviciile publice esențiale (poştă, transport în comun, sănătate, educație, distribuția apei etc.). Cu o mențiune, însă, foarte importantă: gestiunea întreprinderilor de stat trebuie să fie supusă disciplinei pieței, iar administrarea lor trebuie să fie impecabilă. Vom putea limita şi chiar elimina influența nefastă a entităților non-statale, dacă vom transforma România într-o fortăreață economică. Zidurile ei de apărare, în domeniul economic, ar fi întreprinderile de stat, sectorul extins al economiei de proximitate, un sector financiar caracterizat prin revigorarea şi dominația băncilor populare şi a uniunilor de credit, o agricultură țărănească dezvoltată pe bazele celor mai performante metode ale agriculturii postindustriale. Iar apărătorul cel mai motivat să apere economia României este, ca unitate socială, familia, iar ca unitate economică, micul producător, lucrătorul-proprietar din asociații (inclusiv asociațiile profesionale de tipul breslelor), gospodăria țărănească, designerul şi inovatorul, meseriaşii secolului XXI.

Eu sunt ferm convins că România are nevoie de o stare de spirit, nu de doctrine, iar aceasta poate fi dată de asumarea de către toată națiа română a unui mare proiect de țară. Nimic nu trebuie să fie ascuns, ocult, ambiguu. Totul să fie transparent, clar explicat, pe înțelesul tuturor, pentru ca românii să ştie pentru ce luptă. Atunci se va vedea ce forță avem şi de ce suntem în stare.

Reporter: V**ă** men**ţ**ine**ţ**i opinia c**ă** România nu trebuie s**ă** adere la moneda Euro? Cum argumenta**ţ**i?

Călin Georgescu: Bineînțeles că mi-o mențin! Şi mai mult, spun că moneda națională este singurul atu important care ne-a mai rămas în mână pentru a ne păstra independența ca stat.
Pentru informarea corectă a cetățenilor este nevoie de o dezbatere foarte serioasă înainte de a decide dacă România ar trebui sau nu să adere la zona Euro. Există efecte secundare care trebuie analizate – spre exemplu, creşterea artificială a prețurilor.
Fără a intra în prea multe detalii tehnice (există un studiu al lui Giovanni Mastrobuoni, de la Princeton University, care explică foarte bine partea tehnică), putem spune că – în ciuda rapoartelor oficiale care au concluzionat că trecerea la Euro a avut un impact limitat asupra creşterii prețurilor – fenomenul nu a fost niciodată investigat pe deplin. Până acum analiza s-a limitat la dinamica inflației, însă inflația este un indicator sintetic al creşterii prețurilor care nu ia în considerare elemente esențiale, precum nevoia de timp a oamenilor de a se obişnui cu ceva nou sau faptul că inevitabil anumite prețuri vor fi "rotunjite". Percepția majorității cetățenilor Uniunii Europene este că trecerea la Euro a cauzat creşteri semnificative de prețuri. Până şi nemții, îl numesc Teuro (Teur înseamnă "scump" în germană).
Un alt efect secundar este cedarea unei pârghii foarte importante – politica monetară. Într-un moment în care nu mai există un consens între țările mari din Vest asupra politicii monetare (vezi situația de anul trecut, când Germania, Olanda şi Austria au votat împotriva scăderii ratei dobânzii de către BCE), cum va putea o țară ca România să-şi apere interesele?
Luați, vă rog, exemplul Marii Britanii. Este în UE şi îşi menține moneda națională, lira sterlină. Oare de ce? Şi ne amintim imediat că Londra este adevăratul centru financiar-bancar al Europei şi al lumii.

Numai nişte netrebnici pot accepta atât de uşor ceva atât de dubios, pentru simplul fapt că este “european” sau pentru că aşa li se spune să facă.
Înaintea interesului național nu stă nimic, nici măcar viața!
Dar, din păcate, în România, la nivel decizional, se gândeşte mic şi se acționează şi mai mic.
Noi trebuie să gândim “out of the box”, să gândim liber dacă vrem să înlocuim actualul model economic falimentar. Nu mai putem lăsa sfera financiară să domine economia reală. Sursa răului în lume este banul cămătăresc (debt-money), proprietate exclusivă a sistemului bancar. De ce n-ar putea poporul suveran să emită monedă? Sute de oraşe din lume emit “monedă locală” – de ce n-ar face-o şi un stat suveran? Mă gândesc la o monedă care să aparțină cu adevărat cetățenilor, bazată pe o rezervă fracționară de 100%. Un sistem financiar restructurat, în care funcția de creditare să fie separată de cea de emitere a monedei. O astfel de măsură ar pune banul să lucreze în serviciul economiei reale şi nu al băncilor, ar elimina datoriile publice şi private, ciclurile inflație/deflație şi ar permite un sistem de impozitare nu mai mare de 5%. Am realiza o redistribuție a bogăției şi a proprietății private în baza meritelor şi a capacităților productive, eliminând definitiv speculațiile financiare. Nu-i o utopie, îți trebuie însă curaj, spirit de sacrificiu şi dragoste de neam.
Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu partenerii internaţionali, în contextul conflictelor din regiune?
Călin Georgescu: Am să-l citez pe generalul De Gaulle: “Țările nu au prieteni, au aliați, iar alianțele sunt utile atâta timp cât servesc interesul statului tău”.
Atâta timp cât nu eşti puternic economic, nu desfăşori competiția minților mari în țara ta, nu eşti solid social şi cultural, nu exişti. Aranjamentele de culise, făcute doar pentru

protejarea anumitor persoane şi a sistemului securist au distrus țara.
După cum am spus: un stat cu conducători care se întrec în a-şi manifesta servilismul nu are parteneri, fiindcă nu poate sta la masa tratativelor, ci sub masă, pentru a lustrui pantofii celor puternici, adică ai mesenilor. Scriitorul şi analistul politic Lev Vershinin relatează un incident relevant în acest sens: în data de 20.02.2014, liderul ucrainean Ianukovici a semnat o înțelegere cu opoziția, înțelegere ai cărei garanți au fost miniştrii de externe ai Poloniei, Germaniei şi Franței. A doua zi, Ianukovici a fugit, iar puterile garante s-au spălat pe mâini, pentru că orice este permis în relațiile cu un stat slab şi complet aservit. Există numeroase alte exemple de acest fel, pe diverse meridiane ale lumii.
România, astăzi, este un stat slab, sărac şi înapoiat, iar ceea ce i s-a întâmplat Ucrainei i se poate întâmpla mâine şi României, într-o formă sau alta, indiferent de apartenența la diverse organizații, parteneriate ş.a.m.d. Nu ne apără nimeni, trebuie să fim puternici şi să ne putem apăra singuri.
Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu Fondul Monetar Internaţional?
Călin Georgescu: Nu este potrivit termenul de "relație". Un stat puternic şi un conducător de glie ar pune capăt contractului şi oricărui fel de "colaborare" cu FMI. Vă rog să-mi spuneți unde în lumea asta, în care țară unde a fost prezent, a adus FMI-ul prosperitate? Niciunde, vă rog să verificați. FMI-ul a pus umărul la îndatorarea României, ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă. Şi asta la inițiativa şi prin uneltirile celor puşi să o apere şi al căror fals renume ascunde marea fraudă din această țară.
Reporter: Cum se poate pregăti ţară noastră să facă faţă crizei apei şi a hranei, preconizată pentru 2020?

Călin Georgescu: Pământul este cea mai mare avere pe care o avem. Solul este adevărata mină de aur a României. Iar pământul nu este o marfă, ci proprietatea noastră, a tuturor, el nu poate fi de vânzare, înstrăinat, pentru că e piatra unghiulară a devenirii şi dăinuirii noastre ca popor. Dacă înțelegem asta şi trăim constant acest sentiment, zi de zi, facem din agricultură vârful de lance al dezvoltării economice naționale, cu toată industria, şi învățământul, şi cercetarea subordonate acestui obiectiv. Din gospodăria țărănească facem modelul european de viață sănătoasă, iar din țăranul român, simbolul creştin autentic al veşniciei neamului românesc şi gena autentică de civilizație, în Europa şi în lume.
Gândim bursa grâului la Brăila şi cea a energiei la Bucureşti, facem din Constanța poarta economică numărul unu a țării, înaintea aeroportului Henri Coandă, şi prin export de hrană sănătoasă şi apă curată cucerim Europa şi lumea!
Aceasta este moştenirea noastră, dar şi vocația şi destinul nostru, ea nu este o alternativă posibilă printre multe altele, este unica! Nu există un plan B, pentru că nu avem o țară B, noi nu avem decât România.
Iar, înainte de toate, eu doresc ca poporul român să ştie ce vrea şi să-şi dea seama ce poate!

8.3. Perspectivele României în contextul geostrategic al UE **ş**i a celui de pe plan mondial

Înainte de a încheia această succintă imagine a viitorului României în perspectiva contextului geopolitic mondial, cred că merită amintită opinia Domnului *Wess Mitchell,* preşedintele CEPA[95] .

În cadrul ultimelor opt luni, războiul a revenit în Europa Centrală și de Est. Cea mai mare țară din Europa de Est, o națiune suverană de 45 de milioane de oameni, ale cărei granițe au fost garantate de Marile Puteri, a fost supusă unei campanii susținute de violență de stat, destabilizare sistematică și dezmembrare, la comanda Federației Ruse. Această țară a fost invadată în mod repetat, cetățenii săi au fost uciși, teritoriul său a fost ocupat. Peste 3.000 de persoane au fost ucise. Frontierele au fost redesenate. Un avion civil a fost doborât. Iar Occidentul a intrat într-un concurs prelungit de geopolitică cu Rusia. Europa de Est a devenit, încă o dată, în timpul vieții noastre, o frontieră geopolitică și civilizațională.
Toate acestea s-au petrecut într-o țară care se află la câteva ore de unde ne aflăm azi. O țară care împarte o frontieră de 600 de kilometri cu România.
De la începutul acestei crize, politica de securitate a Occidentului a pus accentul pe Nordul Europei Centrale, pe

[95] Punctul de vedere al Domnului Wess a fost prezentat într-o conferință pe care a ținut-o la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Drept, conferință organizată cu sprijinul și la inițiativa D-lui Don Lothrop, un American care iubește România și pe români (pentru cei interesați sugerez consultarea site-ul din internet legat de numele celor două personalități). CEPA – Centrul European pentru Analiz**ă** Politic**ă** dedicat studiilor privind Europa Centrală.

Polonia și pe Statele Baltice. Dar vreau să vorbesc despre ce înseamnă războiul din Ucraina pentru geopolitica sud-estului Europei și, în special, ce înseamnă aceasta pentru cetățeni și pentru România ca stat.

Acesta nu este un subiect despre care discutăm foarte des. Pentru cei mai mulți,

geopolitica nu este ceva la care noi, cei din Occident sau românii, în special, să fi avut destul timp să ne gândim. În ultimii 25 de ani am trăit una dintre cele mai stabile perioade din istoria omenirii. Ani de pace și prosperitate, liberi de Vechiul Haos al geopoliticii și de războiul Marilor Puteri.

Europa Centrală a fost simbolul suprem al acelei prosperități: această regiune

s-a bucurat de siguranță națională, de o acumulare de bogăție și de o libertate politică mai mare decât în orice moment în cei 1.000 de ani de istorie. În ultimul sfert de secol, România a trecut de la stadiul uneia dintre cele mai nenorocite și mai asuprite națiuni captive ale Blocului Sovietic la o democrație deosebită față de celelalte țări din Balcani. PIB-ul a crescut cu 150%. A atras peste 170 de miliarde de dolari în investiții străine. A atins una dintre cele mai rapide rate de creștere economică din lumea occidentală. Și a trecut prin șapte transferuri consecutive, pașnice, ale puterii în Parlament.

Succesul României a fost posibil prin curajul și ingeniozitatea cetățenilor săi. Dar a mai fost posibil și grație unui set de circumstanțe geopolitice de excepție și rare din punct de vedere istoric. Timp de 25 de ani, pentru prima dată în istoria modernă, România nu s-a confruntat cu o amenințare militară venită din partea unei puteri din afară. Aceasta a avut un acord de securitate cu cea mai puternică națiune de pe pământ. Și a avut parte de influența modernizatoare și reformatoare a celui mai mare bloc comercial din lume.

Acest set de condiții a creat un fel de moment „locuibil” pentru toată Europa Centrală, care a permis țărilor din această regiune să se vindece de rănile comunismului și să se concentreze pe construirea capitalului uman, a instituțiilor politice și a economiilor deschise ale statelor europene moderne. Nici o națiune nu merită această oportunitate mai mult decât România, victima statului polițienesc condus de Ceaușescu.

Momentul de după Războiul Rece a permis României o suspendare a legilor normale ale geografiei și ale puterii care au dominat cea mai mare parte a istoriei sale și care au supus-o pe ea și pe vecinii săi la ceea ce Churchill a numit *„torturile pe care poeții vechi și teologii le rezervă damnaților”*.

Într-o măsură chiar mai mare decât Polonia, România a reușit să uite de dictatele strategice și diplomatice. A muncit din greu pentru a intra în NATO. A adus contribuții operațiunilor conduse de SUA în Afganistan. Dar nu a fost nevoie să-și facă griji cu privire la nivelul de bază/fundamental al geopoliticii, acela de a asigura statul și teritoriul său împotriva unei invazii, a constrângerilor sau împotriva acțiunilor unor puteri străine ostile. Securitatea teritoriului românesc, integritatea sistemului său guvernamental, stabilitatea mediului său pentru atragerea de investiții și dezvoltare – toate aceste condiții prealabile pentru succesul statului român modern au fost asigurate în numele său, în mare măsură, de puteri din exterior.

Această perioadă liniștită a istoriei a fost o mare realizare atât pentru România, cât și pentru Occident ca un întreg, care acum pot sărbători peste un sfert de secol de la tranziția din comunism.

Dar după cum se poate vedea condițiile trecute încep să se modifice.

Invazia rusească din Ucraina reprezintă o provocare directă și foarte violentă la adresa bazelor juridice și teritoriale ale securității spațiului european. Aceasta semnalează modificări ale peisajului geopolitic din sud-estul Europei care vor modifica, la rândul lor, profund și permanent, mediul extern al României în moduri care vor pune sub semnul întrebării succesul său continuu ca stat european democratic în curs de dezvoltare.

Pentru prima dată în această generație, România are un prădător în ecosistemul său. Sub conducerea lui Vladimir Putin, Rusia a reapărut ca un stat nemulțumit din punct de vedere teritorial, capabil militar și ideologic antioccidental, cu capacitățile și intențiile de a răsturna soluționarea post-1991 în vecinătatea sa. Războiul din Ucraina arată că Rusia este dispusă să joace acest rol, folosind nu doar tactici de subversiune, luare de mită și intimidare, ci și prin utilizarea forței militare împotriva vecinilor săi.

În multe feluri, Vladimir Putin este deja în război cu Occidentul și câștigă. Nu a întâmpinat nimic în răspunsul națiunilor occidentale care să-l descurajeze să folosească aceleași tehnici pentru a teroriza, a destabiliza și a rearanja alte state de-a lungul frontierei de est a Europei.

Renașterea Rusiei vine într-un moment de slăbiciune pentru Occident, atunci când Pax Occidentalis înseamnă din ce în ce mai puțin pentru România. SUA sunt un aliat prin tratat al României; sunt și vor rămâne ferm angajate în apărarea sa. Dar natura influenței Americii în Europa Centrală se schimbă: bugetele noastre de apărare sunt în scădere, presiunile strategice de gestionare a mai multor regiuni la nivel mondial sunt în creștere și, teoretic, pe orice plan, iar influența Americii în sud-estul Europei este înlocuită de alte puteri.

În același timp, motoarele tradiționale de integrare occidentală încetinesc. Criza din Ucraina a demonstrat limitele capacității

UE de a exporta modelul său de guvernare în spațiile în litigiu împotriva voinței unei Rusii determinate fără a poseda elementele tradiționale ale puterii geopolitice. Agenda de reforme a stagnat în multe țări din UE. Populismul și naționalismul sunt în creștere în sud-estul Europei, iar euroscepticismul este în creștere.

Aceste evenimente nu se petrec în vid. Trăim într-o perioadă de transformări globale extraordinare. Puterile în ascensiune și cele revizioniste testează capacitatea de rezistență a ordinii occidentale. Forme hibride de autoritarism sunt în creștere. Tacticile beligerante ale lui Vladimir Putin în Crimeea sunt reflectate de agresiunea maritimă a Chinei în Marea Chinei de Sud. Niciodată n-a mai fost astfel contestată puterea Americii, și nici rivalii atât de numeroși. Bazele lumii de după Războiul Rece se cutremură/se zdruncină în jurul nostru.

Acum, o mulțime de români ar putea asculta toate acestea și ar putea spune: „Sigur, lucrurile par instabile. Ucraina este o tragedie. UE este o harababură. SUA au problemele lor din Asia. Dar România este în NATO. Avem articolul 5. Avem trupe americane pe teritoriul românesc. Avem o economie de succes și un sector energetic în plină expansiune. Acum nu este momentul să-i perturbăm pe investitori cu geopolitica. Vom crește costurile apărării cu câteva procente, dar, în cele din urmă, criza va dispărea și ne vom putea întoarce la afacerile noastre".

Aceasta este o imagine tentantă, dar e iluzorie. Cred că, în anii următori, geopolitica de modă veche va începe să afecteze România în moduri care ar putea prezenta probleme grave pentru dezvoltarea sa economică și politică internă. Bazându-mă pe tendințele regionale actuale, văd cinci riscuri emergente cu care este probabil ca România să se confrunte:

- Riscul unei frontiere militare reactivate pe frontul estic: avansarea continuă a Rusiei în sudul Ucrainei pune o presiune

directă asupra României. În anii următori, România trebuie să se aștepte la frecvente încălcări ale spațiului său aerian din partea forțelor ruse, la hărțuire maritimă a navelor și platformelor din Zona Economică Exclusivă a României și la o mai mare agitație în Republica Moldova și Transnistria.

- Riscul de remilitarizare a Mării Neagre:

Anexarea Crimeii pune Rusia în poziția de a perturba dezvoltarea energetică maritimă și economică a României. Patruzeci de procente din resursele energetice din ZEE a României fac acum obiectul unei dispute juridice declanșate de Rusia, pe baza revendicărilor vechii frontiere ucrainene. Până și o atacare fără succes a hotărârii din 2009 a Curții Internaționale de Justiție ar putea schimba climatul de risc pentru dezvoltarea sectorului energetic în spațiul Mării Negre și să împiedice planurile României pentru independența energetică până în 2020.

-
-

- Riscul de incertitudine economică regională:

Investitorii nu agreează războaiele. Comunitatea Europeană a prosperat din punct de vedere economic, deoarece două decenii de stabilitate au făcut din aceasta un loc sigur în rândul piețelor globale emergente. Dacă se pierde această stabilitate, veți pierde mai mult din baza necesară creșterii în viitor decât vă dați seama. Este exact ceea ce un raport recent al BERD (Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare) a avertizat că se va întâmpla în CE în cazul în care criza din Ucraina se va întinde pe durata unui al doilea an.

- Riscul naționalismului regional resuscitat/reînviat:

Pentru prima dată după 1940, Războiul din Ucraina a reintrodus în CEE revizionismul etnic teritorial. Naționaliștii iredentiști din Transnistria până în Transcarpatia și în

Transilvania au luat act de anexarea Crimeii și sunt încurajați în mod activ de Vladimir Putin și Alexandr Dughin.

- Riscul de cooptare prin corupție:

România este un „stat câmp de luptă" al Balcanilor. Intensificarea concurenței geopolitice crește atractivitatea sa ca țintă pentru puteri străine, care s-ar putea folosi de corupția din sistemul său politic ca de o breșă în securitatea națională.

În toate direcțiile în jurul României, ordinea Euro-Atlantică este în retragere. La est, o națiune suverană a fost invadată pentru a împiedica apropierea acesteia de UE; la vest, liderul ales în mod democratic în Ungaria a declarat moartea democrației liberale; la sud, un stat membru NATO/UE a fost cooptat de bani ruseşti și de propria guvernare defectuoasă într-o asemenea măsură încât este pe punctul de deveni un stat virtual capturat.

În acest context, România nu mai poate presupune că condițiile externe benigne, care i-au permis să prospere în ultimii 25 de ani, vor continua la nesfârșit.

Ea nu mai poate presupune că nu se va confrunta cu o amenințare externă a intereselor sale sau chiar a teritoriului propriu; că un aliat din exterior va reuși să ofere stabilitatea mediului înconjurător; sau că puteri din afară nu vor folosi vulnerabilitățile României ca arme strategice împotriva sa.

Acestea sunt riscuri de care România nu a trebuit să își facă griji în mod semnificativ timp o lungă perioadă a vieții noastre. În stadiul său actual de tranziție, pericolul pe care îl prezintă pentru România este frânarea dezvoltării – pericolul că un mediu extern neospitalier va încetini sau va împiedica creșterea economică ori consolidarea politică a României într-un moment de răscruce în evoluția sa postcomunistă.

Dacă acest lucru sună exagerat, luați în considerație România interbelică: o țară mare, cu resurse naturale din belșug, care a fost cel mai mare beneficiar al Tratatului post-1919 și unul

dintre cei mai mari producători de petrol din lume, după SUA. Despre Constituția României din 1923 s-a susținut că este un „model de idealuri democratice liberale". În termen de o generație, acest prim experiment al democrației românești a eșuat. Mediul strategic s-a schimbat. Liderii români au sustras resurse de stat și au pierdut încrederea poporului. Investitorii din Vest au dispărut. Puteri revizioniste au umplut vidul astfel creat. Românii au renunțat la democrație. Capturarea statului a survenit rapid, atât din exterior, cât și din interior.

Nu aceasta va fi soarta României din vremurile noastre. Nu suntem în 1930, iar România modernă a construit baze solide pentru un stat de succes. Dar, de asemenea, România nu va putea să se comporte strategic ca și cum am fi încă la începutul anilor 2000. Împrejurimile geopolitice se schimbă, iar România va trebui să se adapteze dacă dorește să reușească.

Într-o măsură mai mare decât în trecut, România va trebui să joace un rol direct în asigurarea condițiilor externe care îi garantează succesul economic și politic. Acestea includ premisele strategice fundamentale ale statului român: limitarea prezenței militare rusești la est de Nipru; menținerea Mării Negre ca spațiu economic deschis; înfrânarea revizionismului din bazinul dunărean; menținerea unei alternative strategice vestice în PSS.

Navigarea în acest nou mediu va necesita cel puțin trei lucruri din partea României, lucruri despre care nu era cazul să discutăm în primele etape ale erei post-Război Rece.

În primul rând, România va trebui să aibă capacitatea fizică de a modela mediul său extern.

- Condiția prealabilă a oricărei strategii viitoare românești este un efectiv militar capabil, modern. Astăzi, Armata română este foarte respectată în România și în Statele Unite ale Americii. Cu toate acestea, ea reflectă, de asemenea, realitățile strategice de după Războiul Rece:

bugete mici, o preocupare cu misiuni în alte zone, cum ar fi ISAF, și o prioritizare a personalului în concordanță cu aptitudinile lui.

- Unele forțe din România de azi folosesc același echipament din 1988... și România era încă semnatară a Tratatului de la Varșovia.

Programul de modernizare pe care România l-a început în 2007 a stagnat. Din 85 de achiziții planificate, Armata română a finalizat 15.

- Acest lucru ar fi justificabil pentru un stat mic. Dar România nu este un stat mic; nu este Bulgaria sau Ungaria.

România este al doilea cel mai mare stat NATO de frontieră, ancora flancului de sud-est al NATO și, alături de Polonia, pivotul strategiei Vestului pentru toată această regiune.

- România trebuie să-și reevalueze prioritățile de modernizare militară în lumina peisajului conflictului din Ucraina. Este nevoie de reformă și modernizare cuprinzătoare, similar cu ceea ce Polonia a început cu un deceniu în urmă.

Se cer cheltuieli reduse cu personalul și punerea accentului pe aptitudinile Armatei; mai puțin accent pus pe sisteme exotice de arme și mai mult accent pus pe soluții de „area denial" (sârmă ghimpată, mine etc.) pentru a consolida efortul Europei de Sud-Est împotriva amenințărilor asimetrice în stilul Crimeii.

În al doilea rând, România are nevoie de o strategie pentru transformarea succesului autorității sale naționale în autoritate regională.

- România este cel mai mare aliat al SUA într-un spațiu de 2.400 km, între Polonia și Israel. Este singura putere din zonă care are mărimea, potențialul latent și credibilitatea necesare pentru a proiecta stabilitate în sud-estul Europei.

- Strategia României pentru a face acest lucru ar trebui să se axeze pe construirea de zone cu potențial de avantaj național în domeniul securității militare, al energiei și al guvernării democratice.

- Oportunitatea imediată de autoritate este în energie. Până în anul 2020, România ar putea produce mai mult gaz decât consumă ea și Republica Moldova împreună. Aceasta este o veste bună pentru CE, dar României îi lipsește o strategie pe termen lung pentru exploatarea în mod sistematic a acestei oportunități.

- O strategie energetică regională românească ar depăși actuala încurajare a producției offshore și onshore. Ar fi nevoie de măsuri luate acum pentru a atinge un nivel de producție durabil și exportabil la nivel regional. Aceasta ar aborda vulnerabilitățile din infrastructură, ar accelera liberalizarea pieței energetice, ar crea responsabilitate din partea statului și ar crea obstacole în calea achiziției de active strategice de către Rusia și China.

În al treilea rând, România trebuie să reușească ca democrație. Nu doar să reușească, ci să reușească în mod vizibil.

– Securitatea națională și guvernarea sunt strâns legate. Acest lucru este valabil în toate țările – inclusiv în Statele Unite ale Americii.

- Diferența în cazul României este că mizele sunt mai mari aici. Trăiți într-un mediu ostil. Tocmai pentru că jucați un rol crucial în succesul Occidentului în această regiune sunteți o țintă pentru forțele din exterior – fie ea Rusia sau China – care ar folosi procesul neterminat al tranziției voastre democratice împotriva voastră. Sistemul vostru imunitar trebuie să fie chiar mai puternic decât cel al altor state.

- Capacitatea României de a depăși corupția este indisolubil legată de succesul sau de eșecul nu doar ca democrație, ci ca stat. Pretindeți conducătorilor dumneavoastră o guvernare

mai bună – săli de judecată transparente, urmărirea penală în caz de mită, insistarea asupra integrității și transparenței în spațiul public este unul dintre cele mai patriotice lucruri pe care românii de rând le pot face.

Tema comună în toate aceste domenii este conducerea.

Vladimir Putin și Viktor Orban au invocat diferite versiuni ale aceleeași teze: ordinea democratică pe care am construit-o în Europa Centrală după 1989 a fost temporară – că aceasta poate fi contestată și chiar înlocuită dacă suntem dispuși să încălcăm regulile, fie că se utilizează bani murdari, tancuri sau urne de vot.

Succesul României este contra-dovada esențială a acestei teze. România este o dovadă că idealurile și instituțiile occidentale „funcționează" într-un moment din istorie în care avem nevoie cu disperare de exemple de succes ale Occidentului la nivel mondial.

Gândiți-vă pentru o clipă la cum ar putea arăta viitorul României dacă aceasta ar atinge potențialul său maxim: al 6-lea stat ca mărime din Europa, cu 20 de milioane de oameni, şi a treia cea mai mare rezervă de gaze în UE, toate acestea ca o democrație consolidată în inima sud-estului Europei, cu instituții stabile, un standard de trai în creștere, investiții stabile din Vest și un sector energetic în plină expansiune. Aceasta este o Românie cu viziune transatlantică, care ar fi un exemplu puternic de stabilitate, de soluții de energie și democrație în fața vecinilor săi.

Aceasta este România de care are nevoie Occidentul, din punct de vedere strategic, în aceste vremuri. Ne așteaptă în anii următori o competiție geopolitică și ideologică globală mai crâncenă decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi în urmă cu 25 de ani. America va avea nevoie de aliați maturi care sunt capabili să ofere securitate regiunii lor și să modeleze succesul ordinii Vestice. Angajamentul nostru strategic și

economic va fi cu atât mai mare pentru aliații care reușesc cel mai mult în aceste domenii. Cu cât România va avea mai mult succes, cu atât mai mult Statele Unite vor fi prezente în țara și în regiunea dumneavoastră.

Despre România interbelică s-a spus că a reprezentat o „stare de necesitate". Aceasta este valabil și pentru România de astăzi. Sunteți într-o „stare de necesitate" pentru America și pentru alianța occidentală. Au fost momente în istorie când cel mai sigur lucru pentru România a fost să păstreze un profil scăzut și să acționeze ca un stat mai mic (neînsemnat) decât în realitate. Acum nu ne aflăm într-unul din acele momente. Acesta este un moment în care românii trebuie să fie subiecte mai degrabă decât obiecte ale istoriei. Un moment în care să conduceți în regiunea dvs. – în guvernare, securitate și energie – în ciuda faptului că totul în jurul vostru se mișcă în direcția opusă.

Eu cred că România este pregătită pentru acest moment. Dispuneți de instituții mai stabile, de resurse financiare mai mari și de aliați mai buni decât dispunea statul român în perioada interbelică. Ultimii 25 de ani au oferit toate ingredientele necesare succesului dumneavoastră. Tot ceea ce aveți nevoie acum este încrederea. Alegerea este a dumneavoastră, în cele din urmă. Dar Occidentul are nevoie de România pentru a reuși, pentru viitorul vostru şi pentru viitorul nostru.

ANEXE DOCUMENTARE

Anexa 1

DECIZIA 2014/145/PESC
A CONSILIULUI UNIUNII EUROPENE
din 17 martie 2014

privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei

Având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 29, întrucât:

(1) La 6 martie, șefii de stat sau de guvern ai statelor membre ale Uniunii au condamnat cu fermitate încălcarea neprovocată a suveranității și integrității teritoriale a Ucrainei de către Federația Rusă și au îndemnat Federația Rusă să își retragă imediat forțele armate către zonele de staționare permanentă a acestora, în conformitate cu acordurile relevante. Aceștia au îndemnat Federația Rusă să permită accesul imediat al unor observatori internaționali. Șefii de stat sau de guvern au considerat că decizia Consiliului Suprem al Republicii Autonome Crimeea de a desfășura un referendum cu privire la viitorul statut al teritoriului este contrară constituției ucrainene și prin urmare ilegală.

(2) Șefii de stat sau de guvern au decis să ia măsuri, inclusiv cele preconizate de Consiliu la 3 martie 2014, în special prin suspendarea convorbirilor bilaterale cu Federația Rusă în materie de vize, precum și a convorbirilor cu Federația Rusă cu privire la un nou acord global care ar înlocui acordul de parteneriat și de cooperare existent.

(3) Șefii de stat sau de guvern au subliniat faptul că ar trebui să se găsească o soluție pentru criză prin negocieri între guvernul Ucrainei și guvernul Federației Ruse, inclusiv prin intermediul unor mecanisme multilaterale potențiale, și că în absența unor

astfel de rezultate într-un interval de timp limitat, Uniunea va decide asupra unor măsuri suplimentare, cum ar fi interdicții de călătorie, înghețări de active și anularea reuniunii la nivel înalt UE-Rusia.

(4) În contextul actual, ar trebui impuse restricții de călătorie și o înghețare a activelor în ceea ce privește persoanele responsabile pentru acțiuni care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, inclusiv acțiuni privind viitorul statut al oricărei părți a teritoriului care contravin constituției Ucrainei, și persoanele, entitățile sau organismele asociate acestora.

(5) Sunt necesare acțiuni suplimentare din partea Uniunii pentru punerea în aplicare a anumitor măsuri,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

(1) *Statele membre iau măsurile necesare pentru a împiedica intrarea pe teritoriul lor sau tranzitarea acestuia de către persoanele fizice responsabile pentru acțiuni care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei și de către persoanele fizice asociate acestora, astfel cum figurează în anexă.*

(2) *Alineatul (1) nu obligă un stat membru să refuze propriilor resortisanți accesul pe teritoriul său.*

(3) *Alineatul (1) nu aduce atingere cazurilor în care unui stat membru îi revine o obligație de drept internațional, și anume:*

(a) în calitate de țară-gazdă a unei organizații internaționale interguvernamentale;

(b) în calitate de țară-gazdă a unei conferințe internaționale organizate de Organizația Națiunilor Unite sau sub auspiciile acesteia;

(c) în temeiul unui acord multilateral care conferă privilegii și imunități; sau

(d) în temeiul Tratatului de conciliere din 1929 (Pactul de la Lateran) încheiat

de Sfântul Scaun (Statul Vatican) și Italia.

(4) *Se consideră că alineatul (3) se aplică de asemenea în cazul în care un stat membru este țara-gazdă a Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE).*

(5) *Consiliul este informat în mod corespunzător în toate cazurile în care un stat membru acordă o derogare în temeiul alineatului (3) sau (4).*

(6) *Statele membre pot acorda derogări de la măsurile impuse în temeiul alineatului (1), atunci când deplasarea se justifică din motive umanitare urgente sau se efectuează în scopul participării la reuniuni interguvernamentale și lareuniuni promovate sau găzduite de Uniune, sau la reuniuni găzduite de un stat membru care asigură președinția OSCE, în cazul în care se poartă un dialog politic care vizează direct promovarea obiectivelor de politică ale măsurilor restrictive, inclusiv sprijinirea integrității teritoriale, a suveranității și a independenței Ucrainei.*

(7) Un stat membru care dorește să acorde derogările menționate la alineatul (6) informează Consiliul în scris în acest sens. Derogarea se consideră acordată, cu excepția cazului în care unul sau mai mulți membri ai Consiliului ridică obiecții în scris în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării privind derogarea propusă.

În cazul în care unul sau mai mulți membri ai Consiliului ridică o obiecție, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate decide să acorde derogarea propusă.

(8) *În cazul în care, în temeiul alineatelor (3), (4), (6) și (7), un stat membru autorizează intrarea pe teritoriul său sau tranzitul persoanelor enumerate în anexă, autorizația se*

limitează la scopul pentru care a fost acordată și la persoanelevizate de respectiva autorizație.

Articolul 2

(1) *Se îngheață toate fondurile și resursele economice care aparțin, sunt deținute sau controlate de către persoane fizice responsabile pentru acțiuni care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei și de către persoane fizice sau juridice, entități sau organisme asociate acestora, astfel cum figurează în anexă.*
(2) *Niciun fond sau resursă economică nu se pune, în mod direct sau indirect, la dispoziția sau în beneficiul persoanelor fizice sau juridice, al entităților sau organismelor enumerate în anexă.*
(3) *Autoritatea competentă a unui stat membru poate autoriza deblocarea anumitor fonduri sau resurse economice înghețate sau punerea la dispoziție a anumitor fonduri sau resurse economice, în anumite condiții pe care le consideră corespunzătoare, după ce a stabilit că fondurile sau resursele economice în cauză sunt:*

(a) necesare pentru a satisface nevoile de bază ale persoanelor enumerate în anexă și ale membrilor lor de familie aflați în întreținerea lor, incluzând cheltuielile pentru alimente, chirie sau ipotecă, pentru medicamente și tratamente medicale, impozite, prime de asigurare și plata facturilor la utilități;

(b) destinate exclusiv plății unor onorarii rezonabile și rambursării cheltuielilor suportate în legătură cu furnizarea unor servicii juridice;

(c) destinate exclusiv plății unor comisioane sau taxe aferente serviciilor de păstrare sau gestionare curentă a unor fonduri sau resurse economice înghețate; sau

(d) necesare pentru cheltuieli extraordinare, cu condiția ca autoritatea competentă să fi notificat autorităților competente ale celorlalte state membre și Comisiei motivele pe baza cărora consideră că ar trebui acordată o autorizație specifică, cu cel puțin două săptămâni înainte de acordarea autorizației.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre și Comisia cu privire la orice autorizație pe care o acordă în temeiul prezentului alineat.

(4) *Prin derogare de la alineatul (1), autoritățile competente ale unui stat membru pot autoriza deblocarea anumitor fonduri și resurse economice înghețate, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:*

(a) fondurile sau resursele economice fac obiectul unei hotărâri arbitrale pronunțate anterior datei la care persoana, entitatea sau organismul menționat(ă) la alineatul (1) a fost înscrisă pe lista din anexă, sau al unei hotărâri judecătorești sau administrative pronunțate în Uniune, sau al unei hotărâri judecătorești executorii în statul membru vizat, anterior sau ulterior datei respective;

(b) fondurile sau resursele economice vor fi utilizate exclusiv pentru a satisface creanțele garantate printr-o astfel de hotărâre sau a căror valabilitate este recunoscută printr-o astfel de hotărâre, în limitele stabilite de actele cu putere de lege și actele administrative aplicabile care reglementează drepturile persoanelor care au astfel de creanțe;

(c) hotărârea nu este în beneficiul niciunei persoane fizice sau juridice, entități sau organism menționat(e) în anexă; și

d) recunoașterea hotărârii nu contravine ordinii publice a statului membru în cauză.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre și Comisia cu privire la orice autorizație acordată în temeiul prezentului alineat.

(5) Alineatul (1) nu împiedică o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism enumerat în listă să efectueze plăți datorate în temeiul unui contract încheiat anterior datei la care persoana fizică sau juridică, entitatea sau organismul au fost înscrise pe lista din anexă, cu condiția ca statul membru încauză să fi stabilit că beneficiarul plății respective nu este, în mod direct sau indirect, o persoană fizică sau juridică, o entitate

sau un organism menționat(ă) la alineatul (1).

(6) *Alineatul (2) nu se aplică creditării conturilor înghețate reprezentând:*

a) dobânzi sau alte venituri generate de conturile respective;

(b) plăți cuvenite în temeiul unor contracte, acorduri sau obligații care au fost încheiate sau au survenit anterior datei la care aceste conturi au făcut obiectul măsurilor prevăzute la alineatele (1) și (2); sau

(c) plăți datorate în temeiul unei hotărâri judecătorești, administrative sau arbitrale pronunțate în Uniune sau executorii în statul membru vizat, cu condiția ca orice astfel de dobânzi, alte venituri și plăți să rămână sub incidența măsurilor prevăzute la alineatul (1)

Articolul 3

(1) *Consiliul, hotărând la propunerea unui stat membru sau a Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, decide stabilirea și modificarea listei din anexă.*

(2) *Consiliul comunică persoanei fizice sau juridice, entității sau organismului vizate decizia menționată la alineatul (1),*

inclusiv motivele includerii pe listă, fie direct, dacă adresa este cunoscută, fie prin publicarea unui anunț, acordând persoanei, entității sau organismului în cauză posibilitatea de a prezenta observații.

(3) *În cazul în care se transmit observații sau se prezintă dovezi substanțiale noi, Consiliul își reexaminează decizia menționată la alineatul (1) și informează în consecință persoana, entitatea sau organismul în cauză.*

Articolul 4

(1*) Anexa cuprinde motivele includerii pe listă a persoanelor fizice sau juridice, a entităților sau a organismelor menționate la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 2 alineatul (1).*

(2) De asemenea, anexa include informațiile necesare identificării persoanelor fizice sau juridice, a entităților sau a organismelor vizate, în cazul în care aceste informații sunt disponibile.

În ceea ce privește persoanele fizice, astfel de informații pot include numele, inclusiv pseudonimele, data și locul nașterii, cetățenia, numărul de pașaport și de carte de identitate, sexul, adresa dacă este cunoscută și funcția sau profesia. În ceea ce privește persoanele juridice, entitățile sau organismele, astfel de informații pot cuprinde denumirea, locul și data înregistrării, numărul de înregistrare și sediu

Articolul 5

Pentru ca măsurile menționate la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 2 alineatul (1) să aibă un impact cât mai mare, Uniunea încurajează statele terțe să adopte măsuri restrictive similare celor prevăzute în prezenta decizie.

Articolul 6

Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Jurnalul
Oficial al Uniunii Europene.
Prezenta decizie se aplică până la 17 septembrie 2014.

Prezenta decizie se reexaminează permanent. Prezenta decizie se reînnoiește sau se modifică, după caz, în cazul în care Consiliul consideră că obiectivele sale nu au fost îndeplinite.

Adoptată la Bruxelles,
Pentru Consiliu
Președinte,
C. ASHTON

17 martie 2014.

Lista persoanelor, entităților și organismelor menționate la articolele 1 și 2

(Informațiile cuprind: Nume, Date de identificare, Motivul deplasării în Ucraina, Data includerii pe listă –n.n.)

1. Sergey Valeryevich Aksyonov

Născut la data de: 26.11. 1972
Aksyonov a fost ales „prim-ministru al Crimeii" în cadrul Verkhovna Rada[96] a Crimeii la 27 februarie

[96] Verkhovna Rada - numele Parlamentului unicameral al Ucrainei, compus din 450 de deputați, numiți
«deputați al poporului»; Cuvântul *Rada* înseamnă în limba ucraineană «consiliu», și este traducerea
literală a cuvântului rusesc *soviet*.

2014 în prezența unor persoane înarmate proruse. „Alegerea” sa a fost decretată neconstiuțională de către Oleksandr Turchynov la 1 martie. A promovat activ „referendumul” din 16 martie 2014.
17.3.2014

2. Vladimir Andreevich Konstantinov

Născut la data de:19.3.1967
În calitate de purtător de cuvânt al Consiliului Suprem al Republicii Autonome Crimeea, Konstantinov a jucat un rol important în deciziile luate de către Verkhovna Rada privind „referendumul” împotriva integrității teritoriale a Ucrainei și a îndemnat alegătorii să voteze în favoarea independenței Crimeii.
17.3.2014

3. Rustam Ilmirovich Temirgaliev

Născut la data de: 15.8.1976
În calitate de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Crimeii, Temirgaliev a jucat un rol important în deciziile luate de Verkhovna Rada privind „referendumul” împotriva integrității teritoriale a Ucrainei. A promovat activ integrarea Crimeii în cadrul Federației Ruse.
17.3.2014

4. Deniz Valentinovich Berezovskiy

Născut la data de: 15.7.1974
Berezovskiy a fost numit comandant al Marinei ucrainene la 1 martie 2014 și a depus un jurământ în fața forțelor armate din Crimeea, încălcându-și

astfel jurământul. Parchetul General al Ucrainei a inițiat o anchetă împotriva sa pentru înaltă trădare.
17.3.2014

5. Aleksei Mikhailovich Chaliy

Născut la data de: 13.6.1961
Chaliy a devenit „primar al Sevastopolului" pe baza susținerii din partea mulțimilor la 23 februarie 2014 și a acceptat acest „vot". A desfășurat o campanie activă pentru ca Sevastopol să devină o entitate separată a Federației Ruse în urma unui referendum din 16 martie 2014.
17.3.2014

6. Pyotr Anatoliyovych Zima

Zima, a fost numit noul șef al Serviciului de securitate din Crimeea, (SBU) la 3 martie 2014 de către „prim-ministrul" Aksyonov și a acceptat această numire. A furnizat informații relevante, inclusiv o bază de date, Servicului de informații rus (SBU). Aceastea includeau informații privind activiștii Euro-Maidan și apărătorii drepturilor omului din Crimeea. Zima a jucat un rol important în împiedicarea autorităților ucrainiene să controleze teritoriul Crimeii.
La 11 martie 2014, a fost proclamată înființarea unu serviciu de securitate independent al Crimeii de către foști ofițeri SBU din Crimeea.
17.3.2014

7. Yuriy Zherebtsov

Consilier al purtătorului de cuvânt, unul dintre organizatorii de frunte ai „referendumului” de la 16 martie 2014 împotriva integrității teritoriale a Ucrainei.

8. Sergey Pavlovych Tsekov

Născut la data de: 28.3.1953
Purtător de cuvânt adjunct al Verkhovna Rada;
Tsekov a inițiat, împreună cu Sergey Aksyonov, demiterea ilegală a guvernului Republicii Autonome Crimeea (RAC). L-a atras în această activitate pe Vladimir Konstantinov, amenințându-l cu demiterea. Tsekov a recunoscut public că membrii parlamentului din Crimeea au fost cei care au inițiat invitarea soldaților ruși în vederea ocupării Verkhovna Rada din Crimeea. A fost unul dintre primii lideri din Crimeea care au solicitat public anexarea la Rusia a Crimeii.
17.3.2014

9. Ozerov, Viktor Alekseevich

Născut la data de: 5.1.1958, la
Abakan, Khakassia
Președinte al Comitetului de securitate și apărare al Consiliului federativ al Federației Ruse.
La 1 martie 2014, Ozerov, în numele Comitetului de securitate și apărare al Consiliului federativ, a susținut public în Consiliul federativ desfășurarea de forțe ruse în Ucraina.
17.3.2014

10. Dzhabarov, Vladimir Michailovich

Născut la data de: 29.9.1952
Prim-vicepreședinte al Comitetului pentru afaceri internaționale al Consiliului federativ al Federației Ruse.
La 1 martie 2014, Dzhabarov, în numele Comitetului pentru afaceri internaționale al Consiliului federativ, a susținut public în Consiliul federativ desfășurarea de forțe ruse în Ucraina.
17.3.2014

11. Klishas, Andrei Aleksandrovich
Născut la data de: 9.11.1972, la Sverdlovsk
Președinte al Comitetului pentru drept constituțional al Consiliului federativ al Federației Ruse.
La 1 martie 2014, Klishas a susținut public în cadrul Consiliului federativ desfășurarea de forțe ruse în Ucraina. În cadrul unor declarații publice, Klishas a urmărit să justifice intervenția militară rusă în Ucraina, afirmând că „președintele ucrainian sprijină apelul autorităților din Crimeea către președintele Federației Ruse privind acordarea unei asistențe globale în apărarea cetățenilor Crimeii".
17.3.2014

12. Ryzhkov, Nikolai Ivanovich
Născut la data de: 28.9.1929, la
Duleevka, regiunea Donețk, RSS Ucraineană
Membru al Comitetului pentru chestiuni federale, politici regionale și Nord, din cadrul Consiliului federativ al Federației Ruse.
La 1 martie 2014, Ryzhkov a susținut public în

cadrul Consiliului federativ desfășurarea de forțe
ruse în Ucraina.
17.3.2014

13. Bushmin, Evgeni Viktorovich
Născut la data de: 4.10.1958, la Lopatino, regiunea
Sergachiisky, RSFSR
Purtător de cuvânt adjunct al Consiliului federativ al
Federației Ruse.
La 1 martie 2014, Bushmin a susținut public în
cadrul Consiliului federativ desfășurarea de forțe
ruse în Ucraina.
17.3.2014

14. Totoonov, Aleksandr Borisovich
Născut la data de: 3.3.1957, la Ordzhonikidze, Osetia de Nord
Membru al Comitetului pentru cultură, știință și
informație din cadrul Consiliului federativ al Federației Ruse.
La 1 martie 2014, Totoonov a susținut public în cadrul
Consiliului federativ desfășurarea de forțe ruse în
Ucraina.17.3.2014

15. Panteleev, Oleg Evgenevich
Născut la data de 21.7.1952 la Zhitnikovskoe, regiunea Kurgan
Prim-vicepreședinte al Comitetului pentru chestiuni
parlamentare.
La 1 martie 2014, Panteleev a susținut public în cadrul
Consiliului
federativ desfășurarea de forțe ruse în Ucraina
ruse în Ucraina.
17.3.2014

16. . Mironov, Sergei Mikhailovich
Născut la data de: 14.2.1953, la
Pushkin, regiunea Leningrad
Membru al Consiliului Dumei de Stat; lider al
facțiunii „Rusia justă” din cadrul Dumei Federației Ruse.
Inițiator al legii care permite Federației Ruse să
admită în componența sa, sub pretextul apărării
cetățenilor ruși, a teritoriilor unei țări străine, în
absența consimțământului țării respective sau a
unui tratat internațional.
17.3.2014

17. Zheleznyak, Sergei Vladimirovich
Născut la data de: 30.7.1970, la St. Petersburg (fostul Leningrad) Purtător de cuvânt adjunct al Dumei de Stat a Federației Ruse.
A susținut activ utilizarea forțelor armate ruse în
Ucraina și anexarea Crimeii. A condus personal
demonstrația în favoarea utilizării forțelor armate
ruse în Ucraina.
17.3.2014

18. Slutski, Leonid Eduardovich
Născut la data de: 4.1.1968 la Moscova
Președinte al Comitetului Comunității Statelor Independente
(CSI) din cadrul Dumei de Stat a Federației
Ruse (membru al LDPR).
A susținut activ utilizarea forțelor armate ruse în
Ucraina și anexarea Crimeii.
17.3.2014

19. Vitko, Aleksandr Viktorovich

Născut la data de: 13.9.1961 la Vitebsk (RSS Belarusă)
Comandant al Flotei Mării Negre, viceamiral.
Responsabil de comanda forțelor ruse care au ocupat teritoriul suveran al Ucrainei.
17.3.2014

20. Sidorov, Anatoliy Alekseevich
Comandant, Districtul militar din vest al Rusiei ale cărui unități sunt desfășurate în Crimeea.
Comandant al Districtului militar din vest al Rusiei ale cărui unități sunt desfășurate în Crimeea. Este responsabil pentru o parte a prezenței militare ruse în Crimeea, care subminează suveranitatea Ucrainei; de asemenea, a sprijinit autoritățile din Crimeea în împiedicarea demonstrațiilor publice împotriva măsurilor în direcția unui referendum și a încorporării în Rusia.
17.3.2014

21. Galkin, Aleksandr
Districtul militar din sud al Rusiei, ale cărui forțe se află în Crimeea; Flota Mării Negre intră sub comanda lui Galkin; o mare parte dintre mișcările forțelor înspre Crimeea s-au desfășurat prin Districtul militar din sud.
Comandant al Districtului militar din sud al Rusiei („DMS”). Forțele DMS sunt desfășurate în Crimeea. Este responsabil pentru o parte a prezenței militare ruse în Crimeea, care subminează suveranitatea Ucrainei; de asemenea, a sprijinit autoritățile din Crimeea în împiedicarea demonstrațiilor publice împotriva măsurilor în direcția unui referendum și a încorporării în Rusia. În plus, Flota Mării Negre se

află sub controlul districtului.
17.3.2014

Anexa 2

Lista personalităților politice
participante la întâlnirea organizată la Paris
la 11 ianuarie 2015
ca semn al solidarității luptei împotriva
terorismului

Albania -- Prim Ministru Edi Rama
Algeria -- Ministrul de Externe Ramtane Lamamra
Austria -- Ministrul de Externe Sebastian Kurz
Belgium -- Primul Ministru Charles Michel
Benin -- Presedintele Thomas Boni Yayi
Bulgaria -- Primul Ministru Boyko Borisov
Canada -- Public Safety Minister Steven Blaney
Cehia -- Primul Ministru Bohuslav Sobotka
Comisia Europeană -- Presedinte Jean-Claude Junker
Consiliul Uniunii Europen -- Presedinte Donald Tusk
Croatia -- Primul Ministru Zoran Milanovic
Danemarca -- Primul Ministru Helle Thorning-Schmidt
Elveția -- Presedintele Simonetta Sommaruga
Gabon -- Presedintele Ali Bongo Ondimba
Georgia -- Primul Ministru Irakli Garibashvili
Germania –Chancelar Angela Merkel
Greece -- Primul Ministru Antonis Samaras
Israel -- Primul Ministru Benjamin Netanyahu și
Ministrul de Externe al Israelului:Aigor Lieberman
Italia -- Primul Ministru Matteo Renzi

Iordania -- Regele Abdullah II and Regina Rania
Latvia -- Primul Ministru Laimdota Straujuma
Mali -- Presedintele Ibrahim Boubacar Keita
Marea Britanie -- Primul Ministru David Cameron
Niger -- Presedintele Mahamadou Issoufou
NATO – Secretarul General Jens Stoltenberg
Olanda -- Primul Ministru Mark Rutte
Palestina -- Presedintele Mahmud Abbas
Portugalia -- Primul Ministru Pedro Passos Coelho
România -- Președintele Klaus Iohannis
Russia -- Ministrul de Externe Sergei Lavrov
Spain -- Primul Ministru Mariano Rajoy
SUA -- Ambasadoarea în Franța - Jane D. Hartley
Tunisia -- Primul Ministru Mehdi Jomaa
Turcia -- Primul Ministru Ahmet Davutoglu
Ucraine -- Presedinte Petro Poroshenko
Ungaria -- Primul Ministru Viktor Orban
Uniunea Emiratelor Arabe -- Ministrul de Externe
Sheikh bdullah bin Zayed al-Nahayan
Uniunea Europeană -- Președinte Martin Schultz

Anexa 3

Unele avantaje și dezavantaje ale țărilor membre ale Uniunii Europene

A. Avantaje:

- Din punct de vedere economic:

Cel mai mare avantaj este accesul la zona de liber schimb. Orice țară are acces la piețele tuturor celorlalte țări din UE. Acest lucru oferă posibilitatea creșterii dimensiunii pieței potențiale pentru fiecare întreprindere.

- Din punctul de vedere al dezvoltării științei și tehnologiei:

Datorită situației economice din diferite țări membre ale UE bugetele naționale ale unora dintre țări destinate științei și tehnologiei au fost și continuă să fie foarte mult reduse; o asemenea situație afectează dezvoltarea unor idei și rezultate destinate îmbunătățirii vieții populațiilor din aceste țări.

UE are propriul buget destinat finanțării cercetării științifice și tehnologiei prin acest buget poate ajuta țările în care știința și tehnologia are nevoie de un suport financiar substanțial.

- Din punct de vedere social:

Forța de muncă activă din țările membre ale UE este deosebit de mare și datorită situației economice dificile, mulți

oamenii se confruntă cu diverse dificultăți economice și în special cu fenomenul șomajului sau al unei remunerări necorespunzătoare în țările de origine.

Prin UE forța de muncă disponibilă sau necorespunzător remunerată se poate deplasa cu ușurință spre alte țări care sunt în căutare de forță de muncă și care oferă o recompensare corespunzătoare a activității prestate.

- Din punct de vedere turistic:

Este deosebit de importantă posibilitatea de a traversa diversele granițe ale țărilor membre ale UE fără a fi nevoit să oprești la punctele de graniță pentru controlul și verificarea pașaportului.

Adoptarea monedei euro, permite schimbarea o singură dată - schimbarea dolarul (sau a altei valute naționale) pentru euro în loc de diverse transferuri în mărci, franci, coroane, etc.

Din punctul de vedere al securității naționale:

Asocierea țărilor membre ale UE cu Organizația Tratatului Nord Atlantic
(NATO) și cu încheierea unor acorduri de ajutor reciproc din punct de vedere militar, asigură fiecărei țări membre a UE o deplină securitate împotriva oricăror acțiuni agresive externe.

Tabelul Nr.17

Țările europene **și** anul ader**ăr**ii la NATO

Țara	Anul	Țara	Anul	Țara	Anul
Albania	2009	Islanda	1949	Slovacia	2004
Belgia	1949	Italia	1949	Slovenia	2004
Bulgaria	2004	Letonia	2004	Spania	1982
Croația	2009	Lituania	2004	Turcia	1952
Cehia	1999	Luxemburg	1949	UK	1949
Danemarca	1949	Olanda	1949	Ungaria	1999
Estonia	2004	Norvegia	1949		
Franța	1949	Polonia	1999		
Germania	1955	Portugalia	1949		
Grecia	1952	România	2004		

Sursa: CIA 2014; http://www.nato.int/nato-welcome/

Multe dintre comunitățile islamice care și-au creat ”sliping cells” în diverse orașe și țări, au drept scop crearea a tot felul de tulburări sociale, conflicte cu populațiile autohtone, încearcă să impună anumite obiceiuri specifice culturii și religiei musulmane și dacă nu sunt respectate de către autohtoni, trec la aplicarea unor măsuri violente.

Ceea ce trebuie să dea gândit analiștilor din domeniul politic și al relațiilor internaționale, este faptul că multe dintre țările membre ale UE și din alte continente și-au creat propriile legislații împotriva atacurilor teroriste, dar în momentul în care asemenea acte teroriste, barbare, au loc nu se poate remarca

manifestarea imediată a unor strategii de apărare a populației și de combatere a actelor teroriste.

În aceași ideee Uniunea Europeană și-a creat propria legislație care se referă la sprijinul reciproc pe care și-l acordă țările membre în cazul unor atacuri teroriste din partea unor grupuri extremiste islamo-jihadiste.

La 11 ianuarie în urma atacului terorist ce a avut loc în Franța s-a creat imediat o coaliție politică a 40 de țări care au participat la marșul simbolic împotriva terorismului (despre care am vorbit înainte) și totuși nici după o lună de zile nu s-a materializat vre-un act din partea acestei coaliții internaționale.

Pentru moment nimeni nu poate explica: ce se mai așteaptă?

Este adevărat că opiniile specialiștilor militari sunt împărțite, unii susțin *acțiuni militare comune de amploare ale coaliției internaționale*, alții, dimpotrivă își exprimă opinia că *un război împotriva acestor grupări teroriste nu se poate rezolva pe calea unui război, acești teroriști fiind împrăștiați în întreaga lume și își găsesc din ce în ce mai mulți adepți care pleacă din diverse țări pentru a se înrola în mișcările jihadiste.*

Și totuși lumea trebuie să rezolve cât mai curând această extindere a islamismului care se întinde ca o adevărată plagă peste întreaga Europă și în alte continente.

B. Dezavantaje:

- Limitări privind suveranitatea:

Aderarea la UE aduce cu ea unele legi care încalcă mai multe prevederi ale legilor de bază ale UE. De exemplu, ei nu pot închide frontierele lor la oameni dinalte țări din UE.

Există nenumărate alte exemple care au de a face cu probleme mai puțin semnificative, cum ar fi de exemplu: etichetarea produselor alimentare. Acest aspect înseamnă că țările nu sunt liberi să adopte orice fel de legi pe care le doresc, ceea ce este important pentru statele suverane care ar trebui să fie capabile de a rezolva acest aspect la nivel național și să aibă valabilitate internațională.

Așa cum este demonstrat de criza economică actuală unele dintre națiunile membre, cum ar fi Irlanda, Portugalia și Grecia se confruntă cu situații ce afectează și economiile altor țări.

- Sistemul legislativ la nivelul UE:

Este dificil de a crea un sistem ce să acopere interesele fiecărei țări care are tot felul de principii, propria cultură și tradiție și tot odată să includă elementele specifice întregului ansamblu al UE. Legile create pot fi potrivite pentru o parte a țărilor membre ale UE dar nu poate fi în mod necesar aplicabile pentru alte țări.

Un exemplu concret este cel al legislației privind imigrația și care ne găsindu-și un criteriu comun pentru toate țările membre și a imigrației din afara UE a permis invazia enormă a unor populații din alte țări și continente care nu întotdeauna se pot adapta și să accepte tradițiile, obiceiurile și ca atare legislația țării în care au imigrat.

Prin modul de comportament al unora dintre imigranți, și în mod specific al unora din comunitatea musulmană este afectată într-un mod negativ viața populațiilor din țările UE unde acești imigranți au ajuns..

Sursa: www.nato.com

Anexa 4

Planul Marshall

The *Marshall Plan*, cunoscut oficial ca *European Recovery Program* (ERP), a fost primul plan de reconstrucție conceput de Statele Unite ale Americii și destinat aliaților europeni din Al Doilea Război Mondial.

Pe 5 iunie 1947 într-un discurs rostit în Aula Universității Harvard, secretarul de stat american George Marshall anunță lansarea unui vast program de asistență economică destinat refacerii economiilor europene, cu scopul de a stăvili extinderea comunismului, fenomen pe care el îl considera legat de problemele economice.

La 19 iunie 1947 miniștrii de externe ai Franței (Georges Bidault) și al Regatului Unit (Ernest Bevin), au semnat un comunicat prin care invitau 22 de state europene să trimită reprezentanți la Paris pentru a schița un plan de reconstrucție europeană. Etichetând Planul Marshall drept „imperialismul economic american", Moscova a interzis țărilor satelit să participe la Conferința de la Paris. Sovieticii considerau că acceptarea planului ar fi condus la desprinderea de URSS a țărilor din sfera sa de influență și la pierderea avantajelor politice și strategice dobândite de Kremlin în Europa Centrală și de Est la sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial. Planul Marshall reprezenta o extindere în domeniul economic a Doctrinei Truman.

Inițial, acest plan era destinat tuturor statelor europene, însă el a fost respins de URSS și sateliții ei, care se temeau de creșterea influenței americane. Planul Marshall a constat într-un ajutor financiar acordat unui număr de doar 16 state din Vestul Europei. Pentru administrarea acestuia a fost înființată OCED (Organizația de Cooperare Economică și Dezvoltare). Tabelul de mai jos prezintă ajutorul acordat fiecărei țări în parte pe etapele și sumele acordate.

Tabelul Nr.18

Țările beneficiare ale ajutorului prin Planul Marshall

(milioane dolari SUA)

Țara	1948/49	1949/50	1950/51	Total cumulat

Austria	232	166	70	468
Belgia/Luxemburg	195	222	360	777
Danemarca	103	87	195	385
Franța	1085	691	520	2296
RFG	510	438	500	1448
Grecia	175	156	45	376
Islanda	6	22	15	43
Irlanda	88	45	0	133
Italia	594	405	205	1204
Olanda	471	302	355	1128
Norvegia	82	90	200	372
Portugalia	0	0	70	70
Suedia	39	48	260	347
Elveția	0	0	250	250
Turcia	28	59	50	137
Marea Britanie	1316	921	1060	3297
Total	4,924	3,652	4,155	12,731

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Planul_Marshall

Anexa 5

Opinia lui Dinu Ceobotaru –
Expert tehnic la Ministerul de Justiţie al României

Constituția României la articolul 136 aliniatul 3), precizează faptul că;...

”Bogăţiile de interes public ale subsolului, spaţiul aerian, apele cu potenţial energetic valorificabil, de interes naţional, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice şi ale platoului continental, precum şi alte bunuri stabilite de legea organică, ac obiectul eclusiv al proprietății publice”.

şi în continuare. la aliniatul (4) din articolul 136 se prevede expres faptul că;

…"bunurile proprietate publică sunt inalienabile"
(adică nu se pot înstrăina)".

Totodată Constituția ROMÂNIEI, la articolul 135 aliniatul 2) precizează :

" statul trebuie să asigure protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară; stimularea cercetării ştiinţifice şi tehnologice naţionale, a artei şi protecţia dreptului de autor; exploatarea resurselor naturale, în concordanţă cu interesul naţional; refacerea şi ocrotirea mediului înconjurător, precum şi menţinerea echilibrului ecologic; crearea condiţiilor necesare pentru creşterea calităţii vieţii".

Până la începutul anului 2015 în România nu există încă o Lege a Investițiilor urmată de planuri de dezvoltare în perspectivă, care să aibă la bază prevederile din Constituția României, articolele 135 şi 136.

Lipsa *Legii Investiţiilor* creează posibilitatea ca orice speculant financiar, orice început de jaf financiar, să fie denumit *investitor sau investiţie*.

La investițiile din banul public azi nu există; criterii de selectare a ofertanților care să protejeze interesul național, iar faza de post-calcul a lucrărilor de construcții montaj nu există, respectiv nu se întocmesc caietele de ataşamente care să conțină; cantitățile de lucrări de construcții montaj real executate, comparate cu cantitățile de lucrări propuse prin proiectul lucrărilor de construcții montaj. Exemplu: Cu banii plătiți pe nemunca americanilor de la BECHTEL, era posibil să se organizeze producția de utilaje terasiere autohtone, necesare întregului program de autostrăzi din România.

Se cunosc cazurile de corupție şi jaful banului public dezvăluite în ultima perioadă, fenomene care au fost posibile datorită legilor antinaționale; de privatizare şi de restituire a proprietății, legi care au distrus industria şi economia țării prin instituții precum; Fondul Proprietății de Stat (FPS) ce și-a schimbat denumirea în 2001, în Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Proprietății Statului (APAPS), iar în 2004 redenumită Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (AVAS), precum şi prin Agenția Națională de Restituire a Proprietăților (ANRP), cu subsidiara sa, S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A.

S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. a fost constituită cu scopul colectării profiturilor realizate de cele mai atractive active care au mai rămas în proprietatea Statului Român – bunuri proprietate publică. Acesta este unul dintre multele cazuri de jefuire a cetățenilor României. României este singura țară din Estul Europei, care a emis asemenea legi antinaționale pentru: privatizare şi restituirea proprietății confiscate de către statul comunist. Mai mult, restituirile s-au extins şi la proprietăți, care nu au fost confiscate de către comuniști. Despre S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A nu s-a scris în presă, deoarece nu s-a înțeles bine amploarea „ingineriei financiare" de jefuire a cetățenilor României. SC FONDUL PROPRIETATEA SA deține:

- 20,11 % din acțiunile Petrom,
- 14,99 % din acțiunile Romgaz,
- 14,58 % din acțiunile Transgaz,
- 9,48 % din acțiunile Nuclearelectrica,
- 19,94 % din acțiunile Hidroelectrica,
- 15,00 % din acțiunile Transelectrica,
- 12 % din acțiunile EON Gaz România,
- 23-25 % din complexurile energetice (CET Turceni, CET Craiova, CET Rovinari),
- 12-22 % din filiale Electrica sau companiile

desprinse din fostele filiale Electrica,
care sunt cele mai atractive active din România, bunuri proprietate publică, realizate în timp prin munca tuturor românilor.

Pentru majoritatea companiilor energetice amintite, s-au făcut demersuri pentru listarea lor la bursă.

Fondul Proprietatea a încasat, în anul 2006, dividende în valoare de 78,5 milioane de lei de la cinci dintre cele 114 societăți din portofoliul său.

Cea mai mare sumă a fost virată de SNP Petrom, care a plătit dividende în valoare de 65,7 milioane lei.

Tot în 2006, Fondul Proprietatea avea trei procese pe rol pentru recuperarea dividendelor de la societățile Oil Terminal, Conpet şi Romgaz.

Valoarea nominală a unei acțiuni emise de Fondul Proprietatea este de 1 RON.

Acțiunile emise de Fondul Proprietatea sunt transferate, de către Statul Român cu titlu gratuit, deținătorilor de titluri de despăgubire. Numărul acțiunilor transferate se stabileste prin raportare la valoarea titlurilor de despăgubire deținute de fiecare din titulari.

Până la desemnarea societății de administrare selectate, Fondul Proprietatea a fost administrat provizoriu de Ministerul Finanțelor Publice, prin Consiliul de Supraveghere.

După selectare, Franklin Templeton Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, a preluat prerogativele de administrator unic şi societate de administrare a investițiilor Fondului Proprietatea.

Administratorul unic a informat că Adunarea Generală Ordinară a Acționarilor – A.G.O.A. – a Societății Comerciale Fondul Proprietatea S.A. a avut loc în data de 27 aprilie 2011. Ședința a fost prezidată de către dl. Grzegorz Maciej KONIECZNY, reprezentantul legal al Franklin Templeton

Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, în calitate de administrator unic al S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A şi au fost aprobate mai multe puncte aflate pe ordinea de zi, printre care; repartizare profitului net pentru anul financiar 2010 si a datei de înregistrare după cum urmează: valoarea bruta a dividendului 0,03141 lei/acțiune și data de înregistrare 16 mai 2011. Plata dividendelor era propusă să înceapă cu data de 30 iunie 2011.

Retribuțiile personalului societății comerciale Fondul Proprietatea S.A, urmează regimul societăților comerciale, adică fără norme de limitare a cuantumului drepturilor băneşti, ceia ce a creat posibilitatea câştigurilor fără limite pentru personalul societății şi o mare „oportunitate" pentru „rechinii imobiliari de drepturi litigioase". În acest mod o parte însemnată din profitul realizat de cele mai bune active ale României – bunuri proprietate publică, nu mai constituie acum surse de venituri la bugetul de stat al României, venituri necesare pentru acoperirea cheltuielilor cu; administrația, învățământul, sănătatea, dezvoltarea, etc.

Este fapt verificat că, programele de privatizare în masă au condus peste tot unde au fost aplicate, la creșterea corupției.

De exemplu, un studiu recent realizat în comun de către cercetătorii de la universitățile Cambridge și Harvard, concluziona că falimentul Rusiei și al statelor din Europa de est, ca și sărăcia și corupția, au fost provocate de programele de privatizare în masă create de economiștii occidentali și impuse brutal statelor post-comuniste de organisme precum Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Banca Europeană de Reconstrucție și Dezvoltare.

Cercetătorii arată că cu cât o țară a adoptat mai fidel politicile de privatizare sugerate de la Vest, cu atât mai mult au suferit de eșec economic și corupție.

Generațiile prezente și cele viitoare suportă consecințele acestor legi fiind obligate să plătească cu un nivel de trai cel mai scăzut din Europa; erorile generațiilor trecute care au confiscat abuziv proprietățile imobiliare și erorile clasei politice actuale care a făcut greșeli grave prin promovarea şi adoptarea legilor anticonstituționale; de privatizare(de înstrăinare) a bunurilor proprietate publică şi de restituire a proprietăților.

Sursa: Preluat și prelucrat de autor din sit-ul:
http://listanationala.ro/lista-nationala/scrisoare-de-la-un-expert/

Anexa 6

Lupta împotriva terorismului mondial[97] – o obligație imediată a tuturor națiunilor lumii

Strategia globală a Organizației Națiunilor Unite împotriva terorismului a fost adoptat de către statele membre, la 8 septembrie 2006. Strategia, în formă de rezoluție și Planul de acțiune anexat (A/RES/ 60/288), este un instrument unic la nivel mondial, care va spori eforturile naționale, regionale și internaționale de combatere a terorismului.

Aceasta este prima dată când toate statele membre au convenit pentru o abordare strategică comună de combatere a terorismului, nu doar prin trimiterea unor mesaje clare din care rezultă că terorismul este inacceptabil în toate formele și manifestările sale, dar, de asemenea, rezolvarea trebuie să capete măsuri concrete individuale și colective pentru prevenirea și combaterea terorismului.

Aceste măsuri practice includ o gamă largă de măsuri, de la consolidarea capacității de stat pentru a contracara amenințările teroriste până la unele coordonări a activităților

[97] Vezi Anexa 8 : lista organizațiilor teroriste din lume

de combatere a terorismului prin sistemul Organizației Națiunilor Unite. Adoptarea strategiei îndeplinește angajamentul luat de liderii mondiali la întâlnirea din septembrie 2005 și se bazează pe elementele propuse de Secretarul General în raportul său din 2 mai 2006, intitulat:

Uniți împotriva terorismului: recomandări pentru o strategie de combatere a terorismului global .

Terorismul nu este o persoană. Acesta nu este un singur regim politic și nu este o religie.

Inamicul este terorismul premeditat, politic, bazat pe violență motivată comisă împotriva unor persoane civile noncombatante.

Cei care folosesc mijloacele teroriste, indiferent de istoria lor specifică sau de diversele obiective religioase, caută să submineze statul de drept prin aplicarea unor măsuri violente și teroare. Teroriști, împărtășesc convingerea greșită că uciderea, răpire, extorcarea, jefuirea și alte mijloace pe care le aplică precum și multiplele consecințe și ravagii sunt legitime fiind forme de manifestare a unor acțiuni politice, bazate pe aplicarea unor principii religioase.

Pentru a se intensifica eforturile și cooperarea la fiecare nivel, după caz, pentru a îmbunătăți securitatea pregătirii și eliberării documentelor de identitate și de călătorie și pentru a preveni și detecta eventualele modificări sau utilizarea frauduloasă, fiecare țară poate solicita asistența în acest sens. Organizația Internațională a Poliției Judiciare trebuie ar trebuii să-și revadă imediat baza de date privind documentele de călătorie (furate sau pierdute), și să folosească acest instrument informațional, după caz, în special prin schimbul de informații relevante între diversele țări.

Un rol deosebit de important revin și organizațiilor internaționale printre care: Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială, Oficiul Națiunilor Unite pentru Droguri și Criminalitate și Organizația Internațională de Poliție Criminală de a-și consolida cooperarea cu toate țările pentru a le ajuta să respecte pe deplin normele și obligațiile de combatere a spălării banilor și finanțării terorismului internațional.

Sursa: http://www.un.org/en/terrorism/strategy-counter-terrorism.shtml

Anexa 7

Sancțiunile aplicate Federației Ruse

Ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea și destabilizarea deliberată a unei țări suverane vecine, UE a impus un prim pachet cuprinzând următoarele măsuri restrictive împotriva Federației Ruse.

- Măsurile restrictive (înghețarea activelor și interzicerea acordării de vize)
- Restricții pentru Crimeea și Sevastopol
- Măsuri care vizează cooperarea sectorială și a schimburilor cu
  Rusia (sancțiuni "economice")
- Măsuri privind cooperarea economică

Prezentare generală

Uniunea Europeană își concentrează eforturile pe diversele aspect ale escaladării crizei din Ucraina. UE solicită tuturor părților să continue angajarea într-un dialog semnificativ și cuprinzător care să conducă la o soluție de durată; pentru a proteja unitatea și integritatea teritorială a țării și să depună eforturi pentru a asigura un viitor stabil, prosper și democratic pentru toți cetățenii Ucrainei.

UE a propus, de asemenea, să intensifice sprijinul pentru crearea și aplicarea unor reforme economice și politice ale Ucrainei.

O reuniune extraordinară a Consiliului Uniunii Europene ce a avut loc la 03 martie 2014 a condamnat încălcarea clară a suveranității și integrității teritoriale ucrainene prin actele de agresiune create de către forțele armate ruse, precum și autorizarea dată de Consiliul Federației din Rusia, la 1 martie, pentru utilizarea forțelor armate pe teritoriul Ucrainei.

UE a cerut Rusiei să-și retragă imediat forțele sale armate din zonele lor de staționare permanentă, în conformitate cu Acordul privind statutul și condițiile privind Flota Mării Negre și staționarea unor forțe străine pe teritoriul Ucrainei de 1997.

Într-o declarație a șefilor de stat și de guvern în urma unei reuniuni extraordinare ce a avut loc la 6 martie 2014, UE a subliniat necesitatea unei soluții referitoare la Federația Rusă, inclusiv prin intermediul mecanismelor multilaterale potențiale. Având în primul rând suspendat negocierile bilaterale cu Federația Rusă în materie de vize și discuții privind Acordul (dintre Federația Rusă și UE), precum și pregătirile pentru participarea la Summit-ul G8 de la Soci, UE a stabilit de asemenea o a doua etapă de măsuri suplimentare si consecințele suplimentare profunde pentru relațiile UE-Rusia, în cazul destabilizării în continuare a situației din Ucraina.

La 17 martie 2014, UE a impus primele interdicții de călătorie și înghețarea activelor unora dintre oficialii. UE a condamnat cu fermitate încălcarea de către Rusia a suveranității și integrității teritoriale ucrainene.

UE consideră ca esențială găsirea unor soluții pașnice a crizei prin negocieri între guvernele Ucrainei și Federației Ruse, inclusiv prin intermediul diverselor mecanisme multilaterale existente.

De asemenea, UE este pregătită să-și schimbe poziția și deciziile și să se re-angajeze în tratative cu Federația Rusă atunci când îva constata că există din partea Rusiei o

contribuție în mod activ și fără ambiguități pentru găsirea unei soluții reale în privința crizei conflictului împotriva Ucrainei.

Unele măsuri diplomatice

În loc de summit-ul G8 ce urma să aibă loc la Soci, a avut loc o reuniune a grupului G7 la Bruxelles, la 4-5 iunie. Țările UE au sprijinit poziția de suspendare a negocierilor de aderarea Federației Ruse la OCDE și la Agenția Internațională pentru Energie.

O serie de măsuri privind întâlnirile dintre reprezentanții UE și Federației Ruse au fost anulat și statele membre ale UE au decis să nu inițieze nici un fel de întâlniri bilaterale așa cum se obișnuia înainte.De asemeni au fost suspendate discuțiile bilaterale cu privire la acordarea de vize, și cu privire la orice nou acord între UE și Rusia.

În plus, UE analizează diversele aspect ale unei re-evaluări a diverselor programe de cooperare între UE și Rusia cu scopul de suspendare a punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale și regionale ale UE.

Unele dintre proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră și societatea civilă pentru moment se vor menține și vor fi reanalizate.

Măsuri restrictive (înghețarea activelor și interzicerea acordării de vize)

Înghețarea activelor și interdicțiile de viză se aplică unui număr de 132 de persoane în timp ce 28 de entități sunt supuse unei înghețări a activelor lor în UE. Această măsură se referă la 126 de persoane și 15 entități care au devenit responsabile de acțiune împotriva integrității teritoriale a Ucrainei; de asemeni sunt vizate șase persoane care oferă sprijin sau beneficiază de unii factori de decizie din Rusia precum și 13 entități din Crimeea și Sevastopol, care au fost confiscate sau care au beneficiat de un transfer de proprietate care contravin legislației ucrainene.

Restricții împotriva actelor agresive cu privire la Crimeea și Sevastopol

Întrucât UE nu recunoaște anexarea Crimeii și a Sevastopolului, au fost impuse următoarele restricții.

UE a adoptat o interdicție asupra importurilor originare din Crimeea și Sevastopol decât dacă sunt însoțite de un certificat din partea autorităților ucrainene.

Investițiile străine în Crimeea sau Sevastopol sunt considerate ca fiind în afara legii. Europenii și companii cu sediul în UE nu pot cumpăra valori imobiliare sau entități în Crimeea, dau nu pot finanțe companii din Crimeea sau servicii de furnizare conexe.

În plus, operatorii din UE li se interzice să ofere servicii turistice în Crimeea sau Sevastopol. În special, nave de croazieră din Europa care nu vor mai staționa în porturile din peninsula Crimeea, cu excepția cazurilor de urgență. Aceasta se aplică tuturor navelor deținute sau controlate de un proprietar european sau care arborează pavilionul unui stat membru al UE. Contractele de croazieră existente au putut fi în continuare onorate până la 20 martie 2014.

Se interzic, de asemenea, exporturile anumitor produse și tehnologii pentru companiile din Crimeea sau pentru utilizarea în Crimeea. Acestea se referă la sectoarele transporturilor, telecomunicațiilor și energiei sau de prospectare, explorare și extracție a resurselor de petrol, gaze și minerale. Nu trebuie să fie furnizate servicii de asistență, de brokeraj, de construcții sau de inginerie tehnice legate de infrastructură în sectoarele amintite.

Toate măsurile menționate sunt incluse în Regulamentul (UE) nr 1351/2014 privind măsuri restrictive ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea și Sevastopol

În lista sancțiunilor prezentate este inclusă și Nota informativă a întreprinderilor din UE care operează și /sau se ocupă de investi în Crimeea /Sevastopol.

Măsuri care vizează cooperarea sectorială și a schimburilor cu Rusia

(sancțiuni "economice")

Cetățenii și întreprinderile din UE nu mai pot cumpăra sau vinde noi obligațiuni, capitaluri proprii sau instrumente financiare similare cu o scadență mai mare de 30 zile, emise de:

- cinci mari bănci rusești de stat, filialele lor din afara UE și cele care acționează în numele acestora sau sub controlul lor.
- trei mari companii energetice ale Rusiei și
- trei mari companii de apărare rusești.

Serviciile privind emiterea de astfel de instrumente financiare, de exemplu, brokeraj, sunt de asemenea interzise.

Cetățenii și întreprinderile din UE nu pot oferi credite pentru cele cinci mari bănci de stat din Rusia.

Embargoul asupra importului și exportului de arme și materiale conexe de la / către Rusia, acoperind toate articolele de pe lista militară comună a UE.

Interzicerea exporturilor de mărfuri cu dublă utilizare și tehnologii pentru uz militar din Rusia sau utilizatorilor finali ruși militare, inclusiv toate articolele din lista UE de produse cu dublă utilizare. Exportul de bunuri cu dublă utilizare a nouă societăți mixte de apărare este de asemenea interzis.

Exporturile de anumite echipamente și tehnologie legate de energie în Rusia sunt supuse autorizării prealabile de către autoritățile competente ale statelor membre ale UE.

Licențele de export vor fi interzis dacă produsele sunt destinate explorării de petrol și apă de producție, explorare de petrol din zona arctică sau de producție și proiectelor de petrol de șist în Rusia.

Serviciile necesare pentru explorarea apei din adâncimi, a explorării de petrol și de producție, explorare de petrol din zona arctică sau de producție și proiecte de petrol de șist în Rusia nu pot fi livrate, de exemplu utilaje de foraj, testare sau servicii de exploatare.

Măsuri privind cooperarea economic**ă**

La 16 iulie 2014, Consiliul European a solicitat BEI de a suspenda semnarea de noi operațiuni de finanțare în Federația Rusă. Statele membre ale Uniunii Europene vor coordona pozițiile lor în cadrul Consiliului Director al BERD în vederea suspendării, de asemenea a unor finanțări de noi operațiuni.

Consiliul a invitat Comisia să reevalueze programele de cooperare între UE și Rusia, în vederea luării unei decizii, de la caz la caz, cu privire la suspendarea punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale și regionale ale UE. Cu toate acestea, proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră și societatea civilă va fi menținută.

Sursa: European Union, Newsroom, Special coverage, 30 ianuarie 2015

Anexa 8

Unele organiza**ț**ii teroriste din lume

Hindu

Shiv-sena. Cunoscut de asemeni ca Armata lui Shiva. În India e recunoscut ca partid legal de dreapta. Este declarat grup terorist numai de Pakistan.
Patit Pawan Sanghatana organizație fascistă Hindu.
Brigada Shambaji. Grup Hindu de tineret.

Islamiste

Abu sayyaf (1991 - prezent) (Philipine)
Armata Islamică Aden-Abyan (Yemen)
Al-Gama'a al-Islamiyya (Egipt)
Grupul Islamic Armat Algeria)
Hamas (Palestina)
Brigăzile Martirilor Al-Aqsa (Palestina, Cisiordania)
Ansar al-Islam)(Irak)
Al-Qaida (globală)
Asbat al-Ansar (sudul Libanului).
Jama'at al-Tawhid wa'al-Jihad (al-Qaeda în Irak)
Jihadul Islamic Egiptean (Egipt)
Harakat al-Mujahidin (Pakistan, Kaşmir)
Frontul Islamic de Eliberare al Bahrainului
Mişcarea Islamică din Asia Centrală (Asia Centrală)
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (Uzbekistan)
Jaish-e-Mohammed (Pakistan)
Jaish Ansar al-Sunna (Irak)
Frontul de Eliberare al Jammu şi Kaşmir (Pakistan, Kaşmir) JKLF
Jemaah Islamiyah (sud-estul Asiei)
Jihat Rite (Australia)
Lashkar-e-Jhangvi (Pakistan)
Lashkar-e-Toiba (Pakistan)
Maktab al-Khadamat (Afganistan)
Grupul Combatant Islamic Marocan (Maroc, Spania)
Frăția Musulmană (intenațional)
Oamenii împotriva gangsterilor și drogurilor (Africa de Sud)
Grupul Salafist de luptă și rugăciune (Algeria)
Sipah-e-Sahaba Pakistan (Pakistan)
Takfir wal-Hijra (Egipt, Sudan, Algeria)
Kurdish-Hizbullah (Turcia)

Rețeaua Hofstad (Olanda)
Frontul de Dezvoltare Națională (Kerala, India)
Fronturi Islamice[modificare | modificare sursă]
Al-Barakaat – (al-Qaeda)
Organizația Umanitară Al-Wafa – (al-Qaeda)
Frontul Islamic al Salvării (Algeria)
Fundația internațională a binevoinței. – (al-Qaeda)
Fundația Țara Sfântă pentru dezvoltare și... (Hamas)
Fundația globală.... – (al-Qaeda)
Compania de Comerț Konsojaya – (Jemaah Islamiyah)
Sikh[modificare | modificare sursă]
Babbar Calza
Federația Internaționala a Tineretului Sikh
Forța Khalsa Saheed
Forța de Eliberare a Khalistanului
Forța Comando a Khalistanului
Frontul de Eliberare a Khalistanului
Armata Națională a Khalistanului
Regimentul Dashmesh
Toate aceste grupări revendică, pentru Sikhși, organizarea statrului Khalistan în Punjabul indian, și în ariile adiacente.

Alte organizații teroriste religioase

Aum Adevărul Suprem (Japonia) – Aum Shinrikyo

Organizații teroriste naționaliste

Palestina
Al-Fatah
Brigada Martirilor Al-Aqsa
Baloch Mujahideen
Hamas
Jihadul Islamic Palestinian
Organizația nasseristă
Organizația Acțiunea Arabă

Irlanda - de orientare republicană

Confreria Fenian
Armata Republicană Irlandeză
Armata Provizională Republicană Irlandeză
Armata de Eliberare Națională Irlandeză
Loialiști nord-irlandezi[modificare | modificare sursă]

Asociația de apărare Ulster
Forța voluntarilor din Ulster
Forța voluntară loialistă
Voluntarii Orange

Organizații fasciste și teroriste ungurești

Turáni Vadászok (Vînatorii Turanici),
Turul Szövetség (Asociația Turul),
Rongyos Gárda (Garda Zdrențăroșilor),
Magyar Rendfenntartó Bizottság (Comitetul maghiar pentru menținerea ordinii publice),
Nemzetőrség (Garda națională)

Sri Lanka

Tigrii Tamili

Din alte Regiuni

Mișcarea Islamică Turkestanuli de Est
Frăția (confreria) Revoluționară Croată (Iugoslavia)
Frontul de Eliberare Națională (Algeria)
Frontul de Eliberare a Quebecului (Canada)
Armata de Eliberare din Kosovo
Partidul Muncitorilor din Kurdistan (Turcia) – PKK
Los Macheteros (Puerto Rico)
Frontul de Eliberare Națională a Corsicii (Franța) - FLNC
Uniunea Populară (Mexic)

Organizații teroriste de stânga

Acțiunea directă (Franța)
Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei (Liban, Armenia, SUA) – ASALA
Chukaku-Ha (Japonia)
Armata Roșie Japoneză (Japonia) – Sekigun
Partidul Comunist din Nepal (Nepal) – de orientare Maoista
Armata de Eliberare Națională (Columbia) - Ejército de Liberación Nacional – ELN
GRAPO (Spania)
Organizația Separatistă Bască ETA (Spania)
Khmerii roșii (Cambogia)
Frontul Patriotic Manuel Rodríguez (Chile)
Montoneros (Argentina)

Consiliul Socialist Național al Nagalandei (India)
Naxals (India) – Naxalites
Noua Armată Populară (Philipine)
Organizația Revoluționară 17 Noiembrie (Grecia) – 17N
Grupul Popular de Război (India)
Fracțiunea Armata Roșie (Germania) – cunoscută ca Banda Baader-Meinhof
Gruparea Meinhof-Puig Antic (Germania)
Celulele Revoluționare (Germania)
Brigăzile Roșii (Italia)
Forțele Armete Revoluționare ale Columbiei (Columbia) – FARC
Calea Luminoasă (Peru) – Sendero Luminoso
Armata de Eliberarea Symbioneză (SUA)
Mișcarea Revoluționară Tupac Amaru (Peru)
Frontul Unit de Eliberare (SUA)
Frontul Unit de Eliberare a Assam (India)
Weathermen (SUA)

Organizații teroriste de dreapta

Armata de Eliberare a Rwandei (Rwanda)
Armata Republicană Ariană (SUA)
Boeremag (Africa de Sud)
Combat 18 (Regatul Unit)
Coloana 88 (Regatul Unit)
Charles Martel Club (Franța)
Escadronul Morții (Brazilia)
Ku Klux Klan (SUA, Regatul Unit)
Mișcarea de Acțiune și Apărare Masada (Franța)
Mișcara Creativă (SUA)
Mișcarea Național Socialistă (Regatul Unit)
Națiunile Ariene (SUA)
Ojo per ojo (Guatemala)
Ordinul (SUA)
Ordine Nero (Italia)
Organizația Armatei Secrete (Franța, Algeria)
Partidul Acțiunea Națională (Turcia)
Rezistența Albă Ariană
Rosa dei Vente (Italia)

Anti-comuniste

Alianța Anticomunistă Argentina (Argentina)
Alianța Anticomunistă Braziliană
Alpha 66 (SUA, Cuba) – în exil
Autoapărarea Unită a Columbiei (Columbia)
Banda Mongoose (Spania)
Brigăzile Morții (El Salvador)
Contras (Nicaragua)
Coordonarea Unită a Organizațiilor Revoluționare (Cuba)
Escadronul Morții (Brazilia)
Gladio (în Europa, prima dată descoperită in Italia)
Omega 7 (SUA, Cuba) – în exil
Ranvir Sena (India)

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse internaționale

Anexa 9

Opinia istoricului şi antropologul Emmanuel Todd

(Interviu realizat de Olivier Berruyer, postat în www.les-crises.fr.)

Dacă ieşim din delirul mass-media "occidentale", care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care amenința să devină fierbinte, observăm realitatea geografică a fenomenelor din care rezultă destul de simplu că acest conflict

din Ucraina are loc într-o zonă de confruntare tradițională între Germania şi Rusia.
Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziție Europei sau mai degrabă Germaniei, pentru că ea este cea care controlează acum Europa.
Primim semnale contradictorii dinspre Germania.
Uneori Germania este mai pacifistă, pe un model defensiv, de cooperare. Alteori, dimpotrivă, Germania este limpede în contestarea sau înfruntarea cu Rusia.
Această linie dură capătă forță pe zi ce trece.
Frank-Walter Steinmeier[98] a fost împreună cu Laurent Fabius[99] şi Sikorski la Kiev.
Merkel vizitează singură noul protectorat ucrainean.
Dar nu asupra acestei înfruntări are Germania controlul.
În urmă cu şase luni, când se afla deja într-un conflict virtual cu Rusia în câmpia ucraineană, Merkel a umilit Anglia impunându-l, cu o incredibilă duritate, pe Juncker drept preşedinte al Comisiei.
Un lucru şi mai extraordinar, germanii au început să-i înfrunte pe americani, servindu-se de o poveste de spionaj a SUA.
Este absolut incredibil, când ştim de cooperarea dintre serviciile secrete germane şi americane în timpul războiului rece.

---

[98] Frank-Walter Steinmeier (n.1956) –politician german, membru al Partidului Social Democratic; a funcționat ca Ministru de Externe (2005-2009); un apropiat al fostului Cancelor Gerhard Schröder .

[99] Laurent Fabius (n.1946), politician francez, membru al aripii de stânga. Fost Ministru al Bugetului și Industriei(1981-1983), Prim Ministru al Franței (1984-1986), Președinte al Ansamblului Național (1988),
Președinte al blocului socialist al Ansamblului național (1995), Ministru de Finanțe sub președenția lui Lionel Jospin (2000-2002)

Se pare că astăzi BND, serviciul german de informații, spionează politicieni americani.
Cu riscul de a şoca, aş spune că, ținând cont de ambiguitatea politicii germane în Est, sunt cu totul pentru monitorizarea de către CIA a responsabililor politici germani.
Sper că serviciile secrete franceze îşi vor face treaba şi vor participa la supravegherea unei Germanii din ce în ce mai active şi mai aventuroase pe plan internațional.
Rămâne ca această agresivitate antiamericană a Germaniei să fie un fenomen nou, de care să ținem cont. Stilul ei este fascinant. Modul în care oamenii politici germani au vorbit Americii vădeşte o profundă aroganță. Există un fond antiamerican la est de Rin. Am avut ocazia de a-l măsura în timpul lansării volumului "După imperiu"[100].
După mine, el explică succesul mare în librării a acelei traduceri.
A fost deja un moment în care guvernul german a luat în derâdere reproşurile americane în materie de administrare a economiei. Să contribuie la echilibrul cererii mondiale? De ce să o mai facă?
Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească țările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul.
Într-o primă fază, în momentul anexării Crimeii, am fost sensibilizat de refacerea Rusiei: o putere care nu vrea să renunțe să meargă pe propriile picioare şi care este capabilă să ia decizii.

[100] Emmanuel Todd - Après l'Empire, pg. 98 și urm. Lucrare indicată în bibliografie

Acum, constat că Rusia este în mod fundamental o națiune în curs de stabilizare, chiar dacă lumea o blamează.
Adevărata putere emergentă, înaintea Rusiei este Germania.
Ea a urmat un drum fantastic, de la dificultățile economice de după unificare şi până la refacerea economică şi apoi preluarea controlului asupra continentului, în ultimii cinci ani. Toate acestea merită o reinterpretare.
Criza financiară nu a demonstrat doar soliditatea Germaniei. Ea a revelat si capacitatea ei de a utiliza criza datoriilor pentru a-şi subordona continentul.
Dacă renunțăm la retorica arhaică a războiului rece, daca încetăm să mai agităm spectrul ideologic al democrației liberale şi al valorilor ei, dacă încetăm să ascultăm bla-bla-ul europenist pentru a observa secvența istorică în care ne aflăm, dacă acceptăm să vedem că regele e gol, constatăm că:

1. În cursul a cinci ani, Germania a preluat controlul continentului european pe plan economic şi politic;
2. În cinci ani, Europa se află aproape în război cu Rusia

Acest fenomen este umbrit de o dublă negare: cea a ascensiunii germane şi cea a decăderii americane.
Aşa este Franța, care nu vrea niciodată să admită că are o relație de servitute voluntară cu Germania.
Franța nu poate gândi altfel, atât timp cât nu admite că Germania a devenit puternică şi că Parisul nu poate să o controleze.
O lecție a celui de Al Doilea Război Mondial este că Franța nu poate controla Germania, ale cărei capacități organizatorice, disciplină economică şi potențial de iraționalitate politică trebuie să le recunoaştem.

Refuzul francez al realităţii germane este evident.

Vorbeam de Francois Hollande ca de “vicecancelarul Hollande”. Sau ca de un simplu “director de comunicare al cancelarului”.
Cotele uriaşe de nepopularitate vin şi din această servitute faţă de Germania.
Actorii sunt incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac.
Altcineva trebuie să controleze Germania.
Ultima dată, această sarcină a revenit americanilor şi rusilor.
Trebuie să admitem că “sistemul Germania” este capabil să genereze o energie extraordinară. Ca istoric şi antropolog, aş putea spune acelaşi lucru despre Japonia şi Suedia sau despre cultura evreiască, bască sau catalană.
Este un fapt: anumite culturi sunt astfel. Franţa are alte calităţi.
Ea a generat ideile de egalitate, de libertate, o artă de a trăi care fascinează o planetă, a avut o natalitate mai mare decât vecinii săi, rămânând o ţară avansată pe plan intelectual şi tehnologic.
Este probabil că în cele din urmă va trebui să admitem că Franţa are o viziune mai echilibrată asupra vieţii. Dar nu este vorba aici de metafizică sau de morală: vorbim de raporturile de forţă internaţionale.
Dacă o ţară se specializează în industrie sau război, trebuie să ţinem cont de asta şi să vedem cum această specializare economică, tehnologică şi de putere poate fi controlată.

Statele Unite, cea de a doua negare

Negarea SUA a fost formalizată prin emanciparea Germaniei, în timpul războiului din Irak, în 2003 şi prin asocierea Schroeder-Chirac-Putin; anumiţi strategi americani au spus atunci: “Trebuie să pedepsim Franţa, să uităm ce a făcut Germania şi să iertăm Rusia”.
De ce?

Pentru că cheia controlului american în Europa, moştenire a victoriei din 1945, este controlul Germaniei.
Actul de emancipare din 2003 ar fi fost începerea disoluției imperiului american.
Această strategie a struțului s-a instalat şi pare că azi le interzice americanilor să aiba o viziune corectă asupra emergenței germane, o nouă amenințare pentru ei, după mine mult mai mare decât a Rusiei, care este o amenințare exterioară.
Germania joacă un joc complex, ambivalent, dar este motorul crizei: deseori, națiunea germană pare pacifistă şi Europa, sub controlul german, pare agresivă. Sau invers. Germania are doua pălării: Europa este Germania şi Germania este Europa.
Ea poate vorbi pe mai multe voci. Când cunoaştem instabilitatea psihică care caracterizează, istoric vorbind, politica externă germană şi bipolaritatea sa, în sens psihiatric, în raportul cu Rusia, totul devine îngrijorător.Sunt conştient că vorbesc foarte dur, dar Europa este aproape de un război cu Rusia şi nu avem timp să fim curtenitori. Populațiile de limbă, de cultură şi identitate rusă sunt atacate în Ucraina de est cu aprobarea, sprijinul şi deja fără îndoiala cu armele UE.
Cred că ruşii ştiu că sunt, de fapt, în război cu Germania.
Tăcerea lor nu este, ca în cazul francezilor şi americanilor, un refuz de a vedea realitatea. Este diplomație. Au nevoie de timp.
Autocontrolul şi profesionalismul lor merită admirate.
America nu-şi mai controlează vasalii, dar trebuie să aprobe aventurile regionale.
Până în prezent, în această criză, americanii au stat în spatele Germaniei.
Această Americă, care nu mai controlează, dar care trebuie să aprobe aventurile regionale ale vasalilor săi, a devenit o problemă, problema geopolitică numărul 1.

În Irak, America trebuie deja să coopereze cu Iranul, inamicul ei strategic, pentru a face față jihadiştilor finanțați de Arabia Saudită.
Arabia Saudită, ca şi Germania, are statut de aliat important; trădarea ei nu trebuie de aceea oficializată...
În Asia, sud-coreenii, din resentiment față de japonezi, încep să coopereze cu China, rivali strategici ai americanilor.
Peste tot, nu doar în Europa, sistemul american se fisurează sau chiar mai rău.

Națiunea-continent americană și noul imperiu german

Puterea şi hegemonia germane în Europa merită o analiză dintr-o perspectivă dinamică. Trebui să explorăm, să proiectăm să previzionăm pentru a ne orienta în lumea ce e pe cale să se nască.
Trebuie să acceptăm să vedem această lume cum o vedea şcoala realistă, cea a lui Kissinger de exemplu, adică fără a ne pune întrebări legate de valorile politice: doar purul raport de forță între națiuni.
Dacă gândim astfel, Rusia nu este o problemă a viitorului, iar China nu este deocamdată puternică militar.
În lumea noastră globalizată putem prezenta două mari sisteme: națiunea-continent americană şi noul imperiu german, un imperiu economico-politic pe care oamenii continuă să-l numească din obişnuință Europa.
Este interesant să evaluam raportul de forțe între cele două sisteme.

Lideri incompetenți și puțin conștienți de ceea ce fac

Nu ştim cum se va încheia criza ucraineană. Dar trebuie să facem un efort să ne protejăm de această criză.
Cel mai interesant este să încercăm să ne imaginăm o victorie a “Occidentului”.

Vom ajunge la ceva surprinzător: dacă Rusia cedează, disproporția de forțe demografice şi industriale între sistemul german, extins în Ucraina, şi SUA va duce la o basculare a centrului de gravitate al Occidentului şi la prăbuşirea sistemului american.
Lucrul de care americanilor ar trebui să le fie teamă este o prăbuşire a Rusiei.
Însă una dintre caracteristicile situației este că actorii sunt incompetenți şi puțin conştienți de ceea ce fac. Nu vorbesc doar despre Obama, care nu înțelege nimic despre Europa. E născut în Hawaii şi a trăit in Indonezia: doar zona Pacificului există pentru el.
Însă sunt depăşiți şi geopoliticienii americani de tradiția europeană.
Mă gândesc la Zbigniew Brzezinski[101], îmbătrânit, dar care rămâne un teoretician al controlului Eurasiei de către SUA.
Obsedat de Rusia, el nu a văzut Germania.
El nu a văzut-o pentru că, lărgind NATO până la țările baltice, Polonia şi alte democrații populare, puterea militară americană a croit un imperiu pentru Germania, economic în primă fază, dar şi politic astăzi.
Germania a început să se înțeleagă cu China, celălalt mare exportator mondial.
Îşi aminteşte Washingtonul că în anii 1930 Germania a ezitat între alianța cu China şi cea cu Japonia şi că Hitler, la început, l-

[101] Zbigniew Brzezinski (n.1928) - politician american, a fost unul dintre consilierii pe probleme de Securitate națională a președintelui Jimmy Carter din 1977 până în 1981. Considerat astăzi, alături de Henry Kissinger și Samuel P. Huntington, o autoritate printre marii strategi globali americani. În prezent este profesor de politică externă a SUA la Universitatea Johns-Hopkins din Baltimore și consilier la Centrul pentru studii politice și strategice (CSIS) din Washington D.C. Actualmente este consilier pe problem de politică externă a președintelui Barack Obama.

a înarmat pe Chiang Kai-Shek şi l-a ajutat să-şi creeze o armată?
Extinderea NATO către est ar putea duce la o variantă B al coşmarului lui Brzezinski: o reunificare a Eurasiei independent de voința SUA.
Fidel originilor sale poloneze, el se temea de o Eurasie sub control rus.
El riscă să se dovedească unul dintre acei polonezi absurzi care, din ură față de Rusia, au asigurat măreția Germaniei.
Puterea germană, formată prin punerea la munca capitalistă a națiunilor din Est.
Desigur, puterea germană este eterogenă şi prin urmare fragilă, potențial instabilă, dar mecanismul în curs de ierarhizare a populațiilor începe să definească o structură de dominație coerentă şi eficace.
Puterea germană recentă s-a format prin activitatea capitalistă a fostelor națiuni comuniste. Este un lucru de care nici germanii poate că nu sunt conştienți şi care va fi probabil adevărata lor fragilitate: dinamica economiei germane nu este doar germană.
O parte a succesului german vine din faptul că comuniştii s-au preocupat mult de educație. Au lăsat în urma nu doar sisteme industriale învechite, ci şi o populație educată la un nivel superior.
Comparați situația educației din Polonia înaintea războiului cu cea de acum, mult mai bună, şi se va vedea că o bună parte din creşterea economică actuală se datorează comunismului.
Vom vedea în ce stare va fi lăsată Polonia după administrarea germană. Rămâne ca Germania să înlocuiască Rusia ca putere care controlează estul european.
Rusia a fost slăbită de controlul asupra democrațiilor populare iar costul militar nu a fost compensat de câştigurile economice.

Datorită Statelor Unite, costul controlului militar este aproape zero pentru Germania.

Germania conduce continentul european

O asemenea hartă (Graficul 4) ajută să conştientizăm faptul că Europa şi-a schimbat natura şi că ea nu evocă doar prezentul, ci şi un viitor poate foarte apropiat.

Hărțile pe care le oferă de regulă Comunitatea Europeană sunt hărți cu pretenții egalitare, care nu ne mai arată realitatea.

Aici avem o primă tentativă de organizare vizuală a realităților noii Europe.

Harta ajută la observarea caracterului central al Germaniei şi a modului în care ea conduce continentul european.

Primul lucru despre care vorbeşte harta alăturată este existența un spațiu informal mai mare decât Germania însăşi, "spațiul german direct", care include țările ale căror economii depind aproape total de Germania.

Unii vor vedea aici "erori", ca de exemplu integrarea Elveției, care nu este parte a instituțiilor europene. Dar, oricare sunt sentimentele elvețienilor, realitatea obiectivă atunci când avem de a face cu companii elvețiene importante, simțim prezența Germaniei. Nivelul de interpenetrare la nivel economic este în aşa fel definit, încât nu putem vorbi de independența Elveției.

Graficul 4

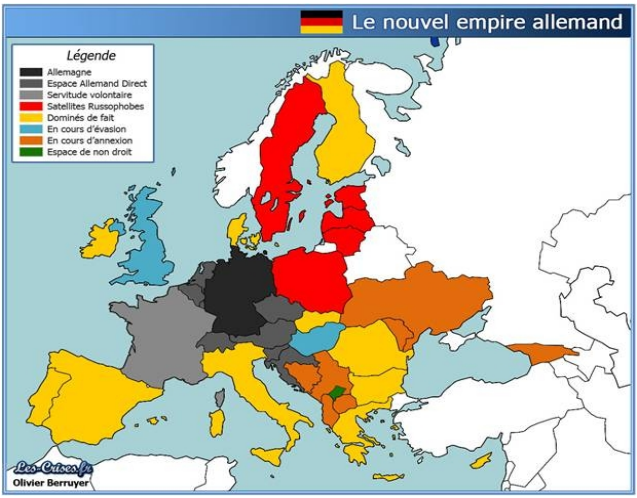

Cât despre Olanda, cum spunea Friedrich List, nu este decât zona de debuşeu a Germaniei la gurile Rinului.

Cehoslovacia, în ziua în care a decis să vândă Skoda către Volkswagen, şi-a pecetluit destinul. Datorită acestui spațiu central foarte populat, Germania are o influență superioară celei oferite de cele 82 de milioane de locuitori ai săi.

Are puterea unei zone cu 130 de milioane de locuitori. Dar acest spațiu nu este singura explicație a influenței germane. Cred că Germania nu ar fi fost niciodată capabilă să preia controlul continentului fără cooperarea Franței.

Mai este un element subliniat în această hartă: servitutea voluntară a Franței şi a sistemului ei economic şi, în interiorul acestui cadru, acceptarea de către elitele franceze a ceea ce pentru ele – dar nu şi pentru poporul francez – este colivia de aur a monedei euro.

Băncile franceze supraviețuiesc bine în această închisoare.

Franța îşi adaugă cele 65 de milioane de locuitori la spațiul german şi îi conferă un soi de masă critică la scară continentală.
Astfel se ajunge la un nivel superior față de scara rusă sau japoneză.
Acest bloc negru reprezintă inima puterii germane; ea menține într-o stare de supunere Europa de Sud, devenită o zonă dominată în interiorul sistemului european.
Germania este detestată în Italia, în Grecia şi fără îndoială în toată Europa de Sud, din cauza mâinii de fier bugetare.
Dar aceste țări nu dovedesc nimic, pentru că Germania, cu zona sa apropiată şi cu Franța, are capacitatea de a domina totul. Aceste țări sunt reprezentate în portocaliu pe hartă.
Propun şi o alta categorie de state, *în roșu*, pe care le-aş numi "sateliții rusofobi ai Germaniei".
Paradoxal, aceste țări au un anumit grad de libertate. Sunt în spațiul german de suveranitate, dar nu le-aş califica prin statutul de vasal, pentru că au aspirații la autonomie şi sunt anti-ruse.
Priviți: Franța nu mai visează; sub conducerea socialiştilor şi a UMP, ea nu aspiră decât la supunere.
Polonia şi Suedia, țările baltice au însă un vis: să învingă Rusia.
Participarea lor voluntară la spațiul de dominație german le permite să creadă în visul acesta. Dar mă întreb dacă, în profunzime, Suedia care a trecut din nou către dreapta nu este pe cale să devină ce era şi înainte de 1914, adică germanofilă.
Sateliții rusofobi merită o categorie specială, pentru că pot determina Germania să aleagă căi greşite.
Elitele franceze au făcut-o deja, sfidând Germania şi apoi refuzând să o critice.
Pentru Suedia şi Polonia sau statele baltice situația este alta.
Aici este vorba de a aduce Germania pe calea violenței în raporturile internaționale.

Nu am vorbit de Finlanda şi de Danemarca în această categorie.
Spre deosebire de Suedia, Danemarca este liberală cu adevărat.
Legătura sa cu Anglia merge dincolo de bilingvismul tipic scandinav pentru o bună parte a populației. Danemarca priveşte spre Vest şi nu este obsedată de Rusia.
Finlanda a învățat să trăiască cu sovieticii şi nu are motive să se îndoiască de posibilitatea de a se înțelege cu ruşii.
Desigur, a fost în război cu Rusia, Finlanda a făcut parte din Imperiul țarist între 1809 şi 1917, dar sub forma unui mare ducat, situație care i-a permis să scape de imperiul suedez. Adevărata putere colonială pentru finlandezi a fost Suedia şi mă îndoiesc că vor să revină sub conducerea suedeză.
Pe hartă, Finlanda şi Danemarca sunt dominate precum țările din sud.
Absurd?
Economia finlandeză plăteşte deja prețul agresiunii europene împotriva Rusiei.
Şi Danemarca va fi pusă în dificultate de ieşirea Angliei din sistemul continental.
Am asociat Ungaria cu Marea Britanie, în tentativa ei de "evaziune din sistemul european".
Viktor Orban are o reputație proastă în UE. Aceasta pentru că este autoritar şi reprezintă dreapta dură. Poate că este aşa. Dar în primul rând pentru că rezistă presiunii germane. Ne putem întreba de ce Ungaria nu este antirusă, atât timp cât a fost supusă unei represiuni sovietice violente in 1956.
Ca de cele mai multe ori, cuvintele "în ciuda" trebuie înlocuit aici cu "pentru că".
În 1956, doar Ungaria s-a revoltat. Ungaria poate fi mândră de istoria sa sub dominația rusă mai mult decât cehii sau polonezii, care atunci nu au mişcat. Ungaria poate să ierte. Un

banc unguresc din anii 1970 ne poate ajuta să înțelegem diferențele dintre est-europeni:
“În 1956, ungurii s-au comportat precum polonezii, polonezii precum cehii şi cehii ca nişte porci.” Am reprezentat Ucraina ca fiind “în curs de anexare”.
Este vorba de anexarea unei zone în descompunere etatică şi industrială, o dezintegrare care va fi accelerată de acordurile de liber schimb cu UE.
Dar vorbim şi de anexarea unei populații active şi ieftine.
În mod fundamental, sistemul german se bazează pe anexarea unor populații active. În primă fază au fost utilizate populațiile din Polonia, Cehia şi Ungaria.
Germanii au reorganizat sistemul lor industrial utilizând forța de muncă ieftină.
Populația activă din Ucraina, care are 45 de milioane de locuitori, cu nivelul ei bun de educație moştenit din epoca sovietică, va fi o captură excepțională pentru Germania. Va permite dominația Germaniei pentru o perioada lungă, devenind o putere economică superioară statelor Unite. Bietul Brzezinski!

Mizele energetice
Construirea multipleleor rute energetice pot înlătura un adevărat mit după care ruşii, prin construirea South Stream-ului, vor doar să scape de intermedierea energetică a Ucrainei.
Graficul 5
Rutele energetice în Europa

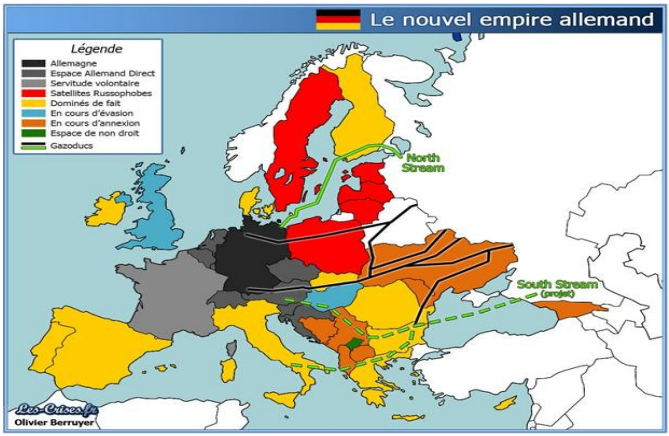

Dacă privim la traseele gazoductelor existente, singurul lor punct comun nu este tranzitul prin Ucraina, ci faptul că toate ajung în Germania.

De fapt, adevărata problemă a ruşilor nu este doar Ucraina, ci şi controlul gazoductelor de către Germania.

Aceasta este şi problema Europei de Sud.

Dacă încetăm să ne gândim la Europa într-un mod naiv, ca un sistem egalitar care are probleme cu ursul rus, vom vedea că Germania poate avea interesul ca South Stream-ul să nu fie construit, pentru că ar face să-i scape de sub control aprovizionarea cu energie a zonei europene pe care o domină.

Miza strategică a South Stream-ului nu este doar una între Est şi Vest, între Ucraina şi Rusia, ci şi între Germania şi Europa de Sud, dominată de Berlin.

Încă o dată, aceasta nu este o hartă definitivă; este o hartă care creează imaginea realității Europei şi care încearcă să ne scoată din ideologia hărților neutre, care ascund ceea ce Europa este pe cale să devină: un sistem de națiuni inegale, prinse într-o ierarhie care include țări dominate clar, țări

agresive, o țară dominantă, precum şi o țară care este ruşinea Europei - Franța.

Anexa 10

Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE şi NATO

(Prelucrat de autor din articolul semnat de Michaeil Saakashvili)[102]

Ucraina are nevoie de câteva elemente importante:

1. Ucraina trebuie să devină un model de succes în creșterea economică și în reformele democratice care să fie atractive pentru toți ucrainenii – așa cum a avut loc în Berlinul Occidental care a devenit un element de mare atracție pentru cei din Berlinul de Est și tot odată un simbol și pentru alții. Într-un anumit fel rușii se simt legați de pământul și de oamenii din Ucraina. Un succes al Ucrainei poate ajuta la schimbarea Rusiei în bine prin oferirea unui model alternativ de viață.

[102] Mikheil Saakashvili – fost președinte al statului Georgia între 2004 și 2013. În prezent este președintele grupului de consiliei pentru reforme în Ucraina; Textul prezent provine din articolul semnat de Saakashvili- *The peace of Europe in the balance*, Washington Post, 28 Februarie, 2015, pg. A13

2. Costul economic pe care trebuie să-l plătească președintele Vladimir Putin este destul de mare prin sancțiunile economice suplimentare care se vor impune și vor determina în cele din urmă slăbirea poziției sale în interiorul Rusiei, așa cum s-a întâmplat în Serbia cu Slobotan Milosovici în anii 1990.

3. Cheltuielile militare pe care le are de suportat Putin trebuie să fie foarte ridicate în ipoteza în care Ucraina va fi dotată cu are de apărare, care vor putea opri înaintarea tancurilor și vehiculelor blindate rusești.

4. Ucraina nu poate fi membră a NATO dar poate fi încurajată să formeze alianțe bilaterale și trilaterale care vor putea coopera cu NATO și cu Satele Unite, în vederea asigurării securității regionale.

5. Conducerea Ucrainei trebuie să continue să înfăptuiască reformele dure care sunt necesare și să asigure că sunt în sprijinul poporului ucrainean, iar ajutorul din Vest va fi condiționat în livrare de acest progres.

Anexa 11

Marea înlocuire a populațiilor – impactul imigrației islamice în Europa

"Pericolul galben şi pericolul negru nu sunt incompatibile: şi unul şi celălalt reprezintă ceea ce trebuie să numim Viitorul"

Emil Cioran

De câțiva ani, numele omului politic englez Enoch Powell – în Anglia – şi al filozofului Emil Cioran – în Franța – sunt pomenite din ce în ce mai des. Este normal să fie aşa – profeții sunt pomeniți cu respect, nu atunci când fac profețiile ci mult mai târziu, atunci când ele se adeveresc.

În 1968, când guvernul laburist se pregătea să voteze legile contra discriminării rasiale, conservatorul Enoch Powell a avut curajul să rostească un discurs privind imigrația care l-a făcut să-şi rateze cariera politică, dar să dobândească în schimb respectul poporului său. El a spus: "Trebuie să fim nebuni, literalmente nebuni de legat, pentru a permite ca în această țară să intre în fiecare an 50.000 de persoane care vor fi la originea viitoarei creşteri a populației provenite din imigrație. Am impresia că privesc această țară cum îşi construieşte cu frenezie propriul rug funerar."

Dar, aşa cum Casandra n-a putut împiedica căderea Troiei, nici Enoch Powell n-a putut împiedica începutul prăbuşirii

Angliei – coloana a 5-a multiculturală deschisese deja porțile şi acuza de xenofobie şi rasism pe toți cei care încercau să le închidă. Cam în aceeaşi perioadă, Cioran – "profetul prăbuşirii civilizației occidentale", cum îl numea istoricul Neagu Djuvara – scria în "Jurnalul" său: "J.T. revenit de la Londra, îmi spunea că Anglia i-a făcut impresia unei corăbii pe care mateloții sunt nebuni iar căpitanul beat... Îi spun prietenului meu că este exact constatarea pe care-o făcusem şi eu cu ocazia călătoriilor mele în Anglia, care îmi aminteşte de Roma din secolul al IV-lea, sau chiar al V-lea."

Au trecut 45 de ani de atunci şi Londra, capitala a ceea ce a fost odată un imperiu, se poate "mândri" că doar 45% dintre locuitorii ei sunt albi de origine engleză, scoțiană sau velşă, restul fiind imigranți! În Marea Britanie nu au rămas decât 800 de municipalități, din 8.850, unde populația este în proporție de 98% albă; în 2001 erau 5.000! Mai mult de atât, studii recente au arătat că albii se retrag din zonele unde sunt dominați etnic şi sunt înlocuiți treptat de reprezentanții altor minorități etnice. Astfel, din Londra au plecat spre a se stabili în alte locuri, între 2001 şi 2011, 620.000 de londonezi albi, englezi de baştină.

Dacă în 2001, 9% din populația Marii Britanii era născută în altă țară, în 2011 numărul imigranților se ridicase la 13%, 3,5 milioane stabilindu-se în țară în ultimii 10 ani! Şi viitorul se anunță chiar mai întunecat decât prezentul: în cel mult 50 de ani, albii de origine engleză vor fi minoritari în țara care altădată le-a aparținut.

În urmă cu patru decenii, Enoch Powell era preocupat de cei care apăreau în Anglia; problema, azi, nu mai sunt ei, ci aceia care vor dispărea. Şi de ei nu se mai interesează nimeni! Emil Cioran scria în 1979: "În metrou, într-o seară, am privit atent în jurul meu, eram cu toții veniți de aiurea. Printre noi totuşi, două sau trei figuri de aici, siluete stânjenite care aveau aerul

de a-şi cere iertare că sunt acolo. Acelaşi spectacol ca la Londra." Tot el observa: " Migraţiile, azi, nu se mai fac prin deplasări compacte, ci prin infiltrări succesive: se strecoară, puţin câte puţin, printre "indigenii" prea lipsiţi de vlagă şi prea civilizaţi pentru a se înjosi la ideea unui "teritoriu". După mii de ani de vigilenţă au deschis porţile." – "L' Ecartelement", Edit. Gallimard, 1979.

Şi "înfiltrările succesive" s-au făcut anual. În deceniul opt, 100.000 de imigranţi sunt autorizaţi în fiecare an să se instaleze în Franţa, şi tot în fiecare an alţi 100.000 dobândesc cetăţenia franceză. În 1990, 11,82% din populaţia familiilor din Franţa era de origine străină; incluzându-i pe clandestini asta însemna 8-9 milioane de persoane. Cifrele nu erau secrete, dar nu se făcea nici prea mare caz de ele. Stânga era din ce în ce mai bucuroasă că Franţa se metiseză pe zi ce trece. În 1989, ca preşedinte al Oficiului Migraţiilor Internaţionale este numit un om de încredere: Jean Claude Barreau, socialist şi consilier al lui François Mitterrand. Dar, pus faţă în faţă cu şocanta realitate, el dezvăluie numărul intrărilor clandestine pe teritoriul francez în fiecare an: o sută de mii de imigranţi. Va fi dat afară! Între regularizarea din 1981 şi cea din 1997, 1,5 milioane de imigranţi s-au instalat clandestin în Franţa!

Valéry Giscard d'Estaing, fostul preşedinte francez, găsea, ca orice bun francez, vorbele potrivite pentru a descrie realitatea: "Tipul de problemă căreia va trebui să-i facem faţă se deplasează de la imigraţie la invazie". În timpul acesta, multiculturaliştii încercau să convingă lumea că imigraţia este o şansă pentru Franţa, aşa că invazia a continuat. Puţini au realizat că vorbele lor semănau foarte mult cu sloganul societăţii lui "1984": "Războiul este pace. Libertatea este sclavie. Ignoranţa este putere." Orice intenţii sau măsuri menite a ţine sub control fluxul migrator erau stigmatizate cu vigilenţă ca rasiste şi xenofobe. Franţa avea nevoie de o

transfuzie masivă de “sânge proaspăt”; nu conta că el era din altă grupă sanguină.

Cum, bineînțeles, nu contau nici costurile “transfuziei”, atâta timp cât francezii, civilizați, erau hotărâți să plătească. Statul francez a înființat un Minister al Oraşului numai cu scopul de a-i susține pe imigranții concentrați la periferiile marilor oraşe în cele 717 ZUS (Zone Urbane Sensibile), care aveau în 1990 circa 4,7 milioane de locuitori. Şi în fiecare an, sume uriaşe au fost înghițite de gurile hulpave ale ZUS-urilor.

Scriitorul şi istoricul francez Jean Sevillia arăta că în 2002 bugetul alocat acestor zone a fost de 6,2 miliarde euro, în timp ce Ministerul de Justiție primea doar 4,7 miliarde, iar 5 miliarde erau alocate Ministerului de Interne! Din 2002 şi până acum, numărul ZUS-urilor a crescut şi chiar dacă guvernele franceze din ultimii zece ani nu le-au suplimentat bugetul acordat, tot se poate face un calcul estimativ al costurilor întreținerii lor până în momentul de față: circa 70 de miliarde euro! Să nu uităm: Imigrația este o şansă. Războiul este pace...

Diverse studii efectuate de-a lungul timpului (Pierre Milloz, Jean Yves Le-Gallou, Andre Posokhow etc.) au scos şi ele în evidență faptul că Franța a cheltuit sume uriaşe, de ordinul zecilor de miliarde de euro, pentru a întreține țunamiul imigrațional.

Cu sprijinul francezilor, Montreuil era acum zece ani al doilea oraş malian din lume după Bamako, Saint–Denis – vestita ZUS în care francezi de baştină mai sunt doar 20% dintre locuitori – se află printre departamentele fruntaşe la numărul de maşini de mare cilindree, iar Roubaix se mândreşte cu titlul de primul oraş în care francezii albi au ajuns de anul acesta minoritari! Să nu uit: 76% din populația oraşului primeşte diverse ajutoare sociale, iar 51% din populație este beneficiara Venitului de Solidaritate Activă sau a Alocației pentru Adulți Handicapați!

În ultimul deceniu, mareea imigrațională a atins în Franța cote greu de imaginat, dar care vor fi depăşite în viitorul *apropiat. Doamna Hélène Conway, ministrul însărcinat cu* francezii din străinătate, a promis gazdelor, cu prilejul vizitei în Maroc, că serviciile consulare franceze vor livra cu operativitate 160.000 vize/an. O veste bună şi pentru cei 160.000 de locuitori de origine marocană ai oraşului Lille; mulți dintre ei îşi vor revedea astfel rudele şi prietenii. La o lună distanță, în noiembrie 2012, ambasadorul Franței în Algeria, domnul André Parrant, a dat asigurări ferme ca Franța îşi va respecta angajamentul de a acorda algerienilor 200.000 vize Schengen/an!

Şi au fost destui cei care l-au atacat pe Jean-Luc Mélenchon, preşedintele comuniştilor francezi, când acesta a rostit cu mândrie: "Civilizația noastră este mai apropiată de cea a Maghrebului decât de cea a țărilor Europei de Est".

Nu doar Franța şi Anglia îşi vor pierde în urmatoarea jumătate de secol identitatea culturală şi națională. Bătrâna Europă este afectată de un fenomen migratoriu generalizat. În fiecare an, de ani de zile, între 2,5 şi 3 milioane de imigranți din Africa şi Asia îi trec granițele – fără a mai pleca. "Locurile" lăsate goale de europeni, trebuiesc ocupate.

Lucian Boia scria în cartea sa "Sfârşitul Occidentului?": "La 1870-1913, Europa Occidentală reprezenta 14,7% din populația lumii. În 2012, un calcul preliminar coboară Europa Occidentală la 5,7%, prin urmare o adevărată prăbuşire; în termeni relativi nu mai e decât o treime din ce a fost cu un secol înainte. Occidentul plăteşte prețul "bogăției": societățile prospere au mai puțini copii... şi nu mai puțin prețul democratizării, proces care rezervat inițial segmentului masculin al societății, a cuprins în cele din urmă şi populația feminină. Femeia a ieşit astfel din rolul său tradițional de

“ființă de interior” şi de “producătoare de copii”. Lucian Boia poate fi contrazis, dar nu de către realitate.

La ora actuală, 15 milioane dintre locuitorii Germaniei, aproape 20%, provin din imigrație. Cu toate acestea, de curând, Angela Merkel, vorbind în fața unei adunări selecte ce reunea experți din lumea academică, politică şi a afacerilor, a declarat: “Îmbătrânirea populației obligă Germania să se deschidă către imigrație”! Cancelarul a arătat că până în 2025, Germania va avea 6,5 milioane de locuri de muncă neocupate, şi asta nu este singura problemă: media de vârstă a populației germane era anul acesta, de 44 de ani; prin urmare un semn clar de îmbătrânire. Şi Bundesbank-ul, într-unul dintre rapoartele sale recente, a susținut cauza imigrației, arătând că Germania are nevoie de un plus anual de 200.000 de imigranți; în anul 2012, Germania a primit doar 180.000.

Salvarea, spun eu, nu e departe! În țările de pe celălalt mal al Mediteranei, 65% din populație are sub 30 de ani: 175 de milioane de tineri sunt gata să contribuie la întinerirea nu numai a Germaniei, ci şi a întregii Europe.

Nici Belgia nu o duce rău atunci când este vorba de imigrație; întotdeauna este însă loc de mai bine! Conform studiului demografic elaborat de sociologul Jan Hertogen, regatul număra 2,6 milioane de cetățeni “proveniți din imigrație”, adică 24% din populație! Bruxelles, capitala ultra metisată a Uniunii Europene, ne arată azi cum va fi Europa de mâine: 75,6% din populația sa se trage din imigranți!

Unii suedezi visează la vremurile când țara lor era omogenă din punct de vedere etnic: la cele dinainte ca socialistul Olof Palme să decreteze Suedia țară multiculturală şi s-o transforme în campioana azilului politic. Pot să viseze liniştiți, azi, prezentatoarea vedetă a unui cunoscut program de televiziune este născută în Ethiopia şi lucrul acesta nu mai miră pe nimeni. Cum tot pe nimeni nu mai miră intifadele nocturne ce animă,

ciclic, viața urbană din țara vecină cu Cercul Polar. Din cei 9 milioane de locuitori ai regatului, 1 milion sunt născuți în afara granițelor Europei! Lor li se alătură încă 200.000 de suedezi ai căror părinți sunt născuți în străinătate.

Norvegia este mai puțin primitoare decât vecina ei, a fost un singur Olof Palme, dar la fel de darnică. Şi ea plăteşte din greu "transfuziile" cu sânge tânăr. În 2012, Norvegia a primit 15.400 de imigranți non-occidentali şi a cheltuit pentru asta 8,5 miliarde euro! Un imigrant = 550.000 euro! Norvegienii şi suedezii au fost urmaşii vikingilor.

Italienii nu sunt neliniştiti; nu-i preocupă pierderea identității, de orice fel ar fi ea. Sunt doar urmaşii anticilor romani, aşa că, putem spune că au experiență, doar au mai trecut prin aşa ceva. În 2011, conform Institutului de Statistică Italian (Istat), aveau o vârstă medie a populației de 43,5 ani şi 4,6 milioane de imigranți legali, iar în 2059 vor avea o vârstă medie de 49,8 ani, în timp ce numărul cetățenilor proveniți din imigrație se va tripla – 15,5 milioane.

O imagine nu exhaustivă, ci orientativă a unei Europe fixată într-o puternică defensivă demografică şi într-un accentuat proces de îmbătrânire a populației. "Salvarea", spuneam, va veni din sudul continentului. Dacă populația Uniunii Europene era în 2011, de circa 500 milioane de locuitori, Africa avea în 2010, 856 milioane de locuitori, aproape 25% dintre ei având între 15 şi 24 de ani. În 2050, populația Africii va depăşi 2 miliarde de locuitori, rata de fertilitate fiind cea mai ridicată din lume: 4,7 copii/femeie, adică de trei ori mai mare decât rata europeană! Nigeria, care acum are 167 milioane de locuitori, va avea, în 2050, o populație aproximativ egală cu a Statelor Unite – circa 450 milioane de locuitori.

Sociologi, demografi, analişti, experți ai fenomenului, economişti, istorici, scriitori, ziarişti şi oameni politici, abordează zilnic fenomenul imigrației de masă ce afectează

mai ales occidentul european (va veni însă şi rândul Europei de Est), reliefând şansele, avantajele economice şi culturale, viitorul plin de speranțe, sau vorbind despre “fluxul masiv şi incontrolabil”, “invazia populațiilor din sud”, “colonizare inversă”, pierderea identității culturale şi naționale şi imposibilitatea de a-i integra în societatea europeană pe noii sosiți din Africa şi Asia. În timpul acesta, tot zilnic, 8.000 de noi sosiți intră pe porțile deschise ale “fortăreței” Europa, iar unii dintre ei, odată ajunşi, protestează strigând: “Nu granițelor. Nu națiunilor”, fiind susținuți în demersul lor de organizații civice, europarlamentari şi experți! Astfel, domnul Peter Sutherland, reprezentantul special al ONU pentru migrație, atrage atenția că „migrația este crucială creşterii economice [în UE], oricât de greu ar fi asta de explicat cetățenilor”.

Oameni politici de marcă recunosc, retoric, eşecul politicii multiculturale, în timp ce inițiaza sau supervizează proiecte ce prevăd o creştere a imigrației. Este folosit, din ce în ce mai des şi devine tot mai cunoscut, conceptul de “migrație de înlocuire” sau “Marea înlocuire a populațiilor”. Sintagma a fost folosită pentru prima dată în anul 2000, în raportul “Diviziei Populațiilor”, parte componentă a “Departamentului afacerilor economice şi sociale” din cadrul ONU. Experții ONU arătau că în următorii 50 de ani, populațiile tuturor țărilor dezvoltate (cu excepția Statelor Unite) se vor afla într-un proces constant de scădere şi de îmbătrânire, proces favorizat de scăderea natalității şi creşterea longevității. Rezultatul proiecțiilor releva faptul că populația Japoniei şi a tuturor țărilor europene se va diminua vizibil. În numeroase cazuri (Estonia, Bulgaria, Italia s.a.) țările vor pierde între un sfert şi o treime din populație. Procesul de îmbătrânire a populației se va generaliza, ridicând vârsta medie la maxime fără precedente istorice. Raportul între persoanele în stare să muncească (cu vârste între 15 şi 64

ani) şi persoanele de peste 65 de ani, se va diminua de la 4-5 la 2.

Se specifica deasemenea că numărul imigranților necesar pentru a evita declinul populației în stare să muncească este mai mare decât cel necesar pentru a evita declinul populației totale. În câteva cazuri – Coreea de Sud, Franța, Marea Britanie – este nevoie de un număr de 2-4 ori mai mare. Tehnocrații ONU estimau că UE, pentru a menține echilibrul actual de 4-5 persoane active la un pensionar, ar trebui să primească 159 milioane imigranți până în 2025. Raportul clarifica: "Declinul populației este inevitabil în absența migrației de înlocuire."

Nu ar mai fi multe de spus despre imigrație şi "bomba demografică" aflată în posesia populațiilor din Sud, "armă" ce pare că va grăbi sfârşitul "civilizației albe" – cea pe care am mai prins-o şi noi. SUA este singura țară ce aparține acestei civilizații care nu are probleme demografice şi asta numai datorită imigrației masive a populației latino venită din sud. În 1995, albii americani reprezentau 74% din populație, pentru ca 15 ani mai târziu să reprezinte 64%. În anul 2050 nu numai nordicii protestanți, ci populația albă de origine europeană va fi încetat să mai fie majoritară! Anul trecut, Biroul American de evidență a populației a anunțat că în intervalul iulie 2010 –iulie 2011, nou născutii albi, non-hispanici, au reprezentat mai puțin de jumătate din copiii nou-născuți în Statele Unite. Este prima oară în istoria SUA când se întâmplă lucrul acesta; nu va fi, fără îndoială, ultima.

Despre sfârşitul unei civilizații sau a unei epoci istorice au scris şi au vorbit profetic filozofi, istorici, scriitori şi oameni politici. L-aş cita, pentru că am început cu el, tot pe Cioran, ale cărui spuse au provocat la vremea respectivă, în cel mai bun caz, zâmbete de neîncredere, lucru ce şi azi n-ar părea deplasat: "Albii vor sfârsi la fel ca ei (indienii americani), vor fi băgați în

rezervații cât să se păstreze câteva specimene. Cine vor fi noii stăpâni? Negrii? Galbenii? Sau şi unii şi alții?"

Nu avem de unde şti. Este posibil totuşi ca unii să se gândească, hazul de necaz având propietați anestezice, că în rezervațiile de albi va fi un nivel de trai atât de ridicat încât pe mulți dintre turiştii vizitatori îi va bate gândul să ceară, aidoma strămoşilor lor, azil.

Surse: 17 iunie 2013 • BOGDAN CALEHARI Prelucrat din: "Vestul și Restul" – Roger Scruton, Edit. Humanitas / "Terorismul Intelectual" – Jean Sevillia, Edit. Humanitas / "Epoca De Aur A Incertitudinii" – Adrian Cioroianu, Edit. Curtea veche.

Anexa 12

Situația pensionării în UE și în România

Sistemul de pensii din România se confruntă şi cu efectele negative ale unor elemente specifice cum ar fi:

- ieşirile anticipate masive la pensie în 1990, care au redus numărul de contribuabili cu circa 5% şi au majorat numărul de pensionari cu peste 16%;
- creşterea semnificativă a pensionărilor datorate încadrării în grupe de muncă (ieşiri la pensie cu cinci-

zece ani mai devreme decât vârsta standard de pensionare);
- uşurința cu care se obține o pensie de invaliditate fără o bază legală.

Criza financiară şi economică care a agravat şi mai mult problema de fond reprezentată de îmbătrânirea populației. Toate sistemele de pensii se confruntă cu dificultăți mari în a-şi îndeplini „promisiunile privind pensiile", din cauza creşterii şomajului, a diminuării creşterii economice, al creşterii nivelurilor datoriei publice şi a volatilității pieței financiare.

Moştenite din socialism, pensiile din România au reprezentat un sistem atipic, comparativ cu vasta majoritate a sistemelor de pensii din Europa. El nu s-a referit numai la pensii, ci a integrat multe tipuri de prestații pe termen scurt cum ar fi:

- maternitatea,
- concediile medicale,
- concediile de creștere și îngrijire a copilului,
- decesul etc.

Mai mult, până în anul 1991, bugetul de asigurări sociale reprezenta un capitol al bugetului de stat.

Unul dintre motivele majore care au condus la dificultăți financiare ale sistemului de pensii publice îl reprezintă creşterea rapidă a numărului de beneficiari ai tuturor categoriilor de pensii publice, în paralel cu scăderea majoră a numărul contribuabililor la sistem, în special în perioada 1990-2010.

Practic, numărul total de pensionari din sistemul de asigurări sociale (incluzând pensionarii din toate structurile de pensionare de tip a crescut de la circa 3,58 milioane de persoane în 1990 la circa 5,66 milioane de persoane în 2010 (cu 58%).

În acelaşi timp, numărul de contribuabili la sistemul public de pensii a scăzut de la 7,997 milioane de persoane în 1990 la 4,238 milioane de persoane în
2010 (cu 47%).
Acest fenomen a condus la reducerea ratei de dependență a sistemului de pensii, în perioada analizată, de circa 3,7 ori.

Importanța sistemelor private de pensii a devenit din ce în ce mai mare în
statele membre ale Uniunii Europene, acestea aflându-se în diverse faze de
dezvoltare.

Efecte ale Strategiei EUROPA 2020 asupra ocupării forței de muncă în România

Prin adoptarea Strategiei EUROPA 2020 statele membre adoptă de fapt o nouă viziune a economiei sociale de piață a Europei în următorul deceniu, care să contribuie la ieşirea din criza economică şi financiară şi să construiască o
economie inteligentă, durabilă şi favorabilă incluziunii, caracterizată de niveluri
ridicate de ocupare a forței de muncă, productivitate şi coeziune socială.
În acest scop, Comisia Europeană a adoptat cinci obiective principale:
1) ocuparea forței de muncă (o rată de ocupare a forței de muncă de 75%
în rândul populației cu vârste cuprinse între 20 şi 64 de ani);
2) cercetare, dezvoltare şi inovare (un nivel al investițiilor publice şi
private în cercetare şi dezvoltare de 3% din PIB-ul UE);
3) schimbări climatice şi energie (reducerea cu 20% a emisiilor de gaze

cu efect de seră (sau chiar cu 30%, în condiții favorabile) față de
nivelurile înregistrate în 1990; creşterea ponderii surselor de energie
regenerabile până la 20%; creşterea cu 20% a eficienței energetice);
4) educație (reducerea abandonului şcolar la sub 10%; creşterea la peste
40% a ponderii absolvenților de studii superioare în rândul populației în
vârstă de 30-34 de ani);
5) sărăcie şi excluziune socială (reducerea cu cel puțin 20 de milioane a
numărului persoanelor care suferă sau riscă să sufere de pe urma sărăciei şi a excluziunii sociale).

Sursa: Prelucrat de autor după informațiile incluse în studiul elaborat (de către grupul: Șeitan, Mihai – Arteni, Mihaela și Nedu Adriana) pentru Comisia Națională de Prognoză, sub codul SMIS 27153/28 mai 2012;

Anexa 13

Ținuta vestimentară a musulmanilor
o dispută continuă
în Europa în general și în UE în mod special

Cu multe sute de ani în urmă, femeile din diverse colțuri ale lumii în special din clasele sociale privilegiate, s-au preocupat de obținerea unor aspecte mai atractive ale îmbrăcămintei. Diverse materiale, în diverse culori, și cu diverse croieli, au însoțit dea-lungul timpurilor imaginația și gustul sofisticat al sexul feminin.

După unii autori „germeni” modei se spune că ar fi apărut în Egiptul antic, odată cu apariția luxului și eleganței vestimentare de la curtea faraonilor. După alți autori asemenea manifestări nu se regăseau în lumea vechilor civilizații asiatice, ci în Europa secolului al XIV-lea, când în Evul Mediu (manifestat în zona actuală a Europei Occidentale), au apărut primele manifestări ale relațiilor de producție capitaliste care au dus la o dezvoltare economică spectaculoasă, și tot odată la înflorirea artei și culturii.

Pe parcursul sutelor de ani modelele de îmbrăcăminte în special cele feminine au fost într-o permanentă schimbare și ca deobicei atunci când se manifestă apariția unui anumit curent (moda fiind considerată ca un curent specific unei anumite perioade – n.n.) apar imediat tot felul de opinii: unele care susțin curentul modei respective și alții care au criticat-o.

În ultimii zeci de ani au apărut tot felul de idei ale creatorilor de modele ajungând de la rochile lungi care acoperă aproape tot corpul, sau care căutau să ascundă anumite defecte până la moda actuală în care se caută să se arate și chiar să se scoată în evidență cât mai mult din piele persoanelor de sex feminin.

Numai în anumite zone a lumii și anume în Orientul Mijlociu și în Orientul Îndepărtat, femeile au continuat să umble îmbrăcate cu rochii cât mai lungi care le acopere cât mai mult corpul.

În Orientul Mijlociu mai mult decât atâta s-a impus chiar folosirea unor ”acesorii” (pentru cap –n.n.), care să le ascundă aproape complet capul, fața și în unele cazuri, cu o împletitură din fire foarte subțiri, chiar ochii. O asemenea ținută a fost impusă în special prin religia islamică și continuă să fie practicată indiferent dacă femeile trăiesc în țările Orientului Mijlociu sau au imigrat în alte țări din lumea occidentală.

Moda impusă de islamism a devenit un ”adevărat simbol” al acestei religii și a ajuns să fie impusă nu numai prin religie dar prin regulile curente ale politicii din anumite țări.
O asemenea impunere a ținutei vestimentare ce se manifestă pentru femeile musulmane care trăiesc în Europa provoacă un adevărat conflict de idei referitor în special la impunerea acoperirii feței; rochile lungi care le acoperă corpul din cap până în picioare, fiind cât de cât acceptate.
În urmă cu circa 10 ani Comisia Europeană a emis prima sa declarație din care reieșea că nu era împotriva rochiilori lungi purtate de către femeile musulmane dar și-a exprimat dezacordul privind acoperirea feței în special în condițiile în care au început să se manifeste diferite acte teroriste și în același timp femeile musulmane din Europa își cereau dreptul de a obține carnete de conducere auto dar nu acceptau să le fie fotografiată fața.
În anul 2006 Primul Ministru al Angliei, Tony Blair, afirmase că ținuta vestimentară a femeilor musulmane care circulau prin orașele Marii Britanii era o formă de manifestare pe care și-o impuneau și care *ducea la o separare față de restul femeilor și în general al lumii de pe stradă.*
În Franța și chiar în Turcia (care are o populației islamice majoritară), se considera că trebuie interzis acest simbol al islamului în cazul prezentării în fața unor oficialități ale statului (în special la organele de poliție, la organele judecătorești sau pentru a fi acceptate pentru ocuparea posturilor de profesoare în școlile publice).
Dintr-o serie de cercetări recente efectuate în Marea Britanie de către Pew Research Center, a reieșit că 62% dintre subiecții intervievați și-au exprimat opinia privind acceptarea folosirii burka și al unui voal foarte transparent pentru acoperirea feței dar nu și al ochilor. Într-un procent similar și-au exprimat

opiniile și cei intervievați în Franța (82%), în Germania (71%) sau în Spania (59%)

În 2010 legislația franceză s-a manifestat împotriva vestimentației complete a femeilor musulmane în momentul în care apar pe stradă sau în locuri publice și

s-a ajuns să se discute despre această problemă la Curtea Europeană pentru Drepturile omului; această instituție a admis prin lege ca începând de la 1 iulie 2014 să se accepte argumentul guvernului francez din care rezulta că legea a fost bazată pe "o anumită idee *de a"trăi"* împreună cu populația autohtonă.

Printre opiniile reformatorilor concepției islamice se numără și doamna Ayaan Hirsi Ali[103] (care locuiește în prezent în Boston, Massachusetts) și care consideră că întreaga concepție islamică ar trebuii revizuită, ea ne fiind în concordanță cu secolul în care trăim și în special pentru cei care trăiesc în țările Occidentale.

Liberalismul și secularismul manifestat în lumea islamică trebuie să înțeleagă diversele aspecte ale egalității și a drepturilor pentru toate femeile.

Pentru susținătorii ideologiei islamice obligația acoperirii complete a corpului unei persoane de sex feminin cu toate veșmintele care reprezintă simbolul islamismului obscurantist, este o formă a opresiunii femeilor.

În diverse țări europene îmbrăcămintea femeilor islamice este în prezent unul dintre subiectele care provoacă permanente dezbateri.

[103] Ayaan Hirsi Ali (n.1969), activistă politică, prolifică scriitoare, combatantă a politicii islamice de mutilare genitală a femeilor musulmane, avocată pentru drepturile femeilor, opozantă a concepției islamice bazată pe crimă. Ultima carte publicată: *Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, indicată în bibliografie*

În Albania a fost introdusă o lege de interzicere a hijab[104] în special pentru elevele din școlile publice, ceea ce a făcut că din ce în ce mai multe fete să renunțe la acest vestmânt, care a devenit neobișnuit.
În Belgia unele dintre municipalități au introdus legea de interzicere a ținutei vestimentare musulmane de acoperire a întregului corp. Orașul Maaseik a implementat în anul 2004 legea de interzicere a ținutei de îmbrăcăminte de tip musulman. Ministrul de Interne, Marino Keulen, a creat un standard al prohibiților în care a inclus și folosirea burka; această regulă a fost trimisă la cele 308 municipalități ale Flandrei.

Legea belgiană prevede că oricare persoană care circulă pe stradă sau intră
într-o clădire publică trebuie să fie identificată în vederea protejării sociale, ceea ce este direct legată de interzicerea acoperirii completă a capului, a feței și a ochilor
În Bosnia **și** Herzegovina, nu este interzisă ținuta vestimentară (Burka) a femeilor musulmane.
În Danemarca în prezent nu este interzisă Burka; dar în urma unui incident ce a avut loc în 2006, când o jurnalistă a trecut fără să fie identificată la aeroportul din Copenhaga, și în aceeași seară a prezentat un reportaj la posturile de TV, guvernul a introdus legea prin care pasagerii ce vor să folosească mijloacele de transport aeriene trebuie să-și arate fața la punctele de control.

[104] Hijab - „toate tipurile de voaluri plasate în fața unei ființe sau a unui obiect pentru a le ascunde vederii sau a le izola". În mod particular el desemnează acel tip voal pe care femeile musulmane îl poartă pe ca Dacă vălul acoperă fața, atunci el poartă alte denumiri, cum ar fi: *niqab*, *burka* sau *sita*r.

Hijjab este în egală măsură cunoscut și ca *vălul islamic*.

În Franța, după afirmația fostului Președinte Sarkozy, *ținuta vestimentară cu Burka, nu este bine-venită în Franța. "În țara noastră, nu putem accepta ca femeile să fie ca niște deținute în spatele unui grilaj, să fie eliminate din întreaga viață socială și să fie lipsite de o identitate personală.*

Ca atare legea de interzicere a ținutei care acoperă tot corpul din cap și până la picioare a fost votată în Parlamentul francez în Martie 2004.

În luna Septembrie 2011 legea franceză a socotit ca fiind ilegală acoperirea întregului corp în Burka când o femeie apare în public. Penalizarea este de 150 euro pentru o femeie îmbrăcată în Burka și 30.000 de euro și condamnat la un an pușcărie, bărbatul care își obligă soția să poarte burka.

În Germania, 8 din cele 16 landuri, au introdus legea prin care se interzice folosirea acoperirii capului de către femeile musulmane care sunt profesoare în școlile germane. De asemeni se interzice și altor religii să folosească simbolurile religioase în instituțile publice (cum ar fi bijuterii cu însemnul crucii sau pentru bărbații din religia mozaică de a purta pe cap: hipa); aceste interdicții nu sunt contradictorii cu respectarea libertății religioase, dar se mențin în școlile publice

De asemeni femeilor de origine musulmană li se interzice să conducă automobile dacă sunt îmbrăcate în burka, din motive de securitate în circulația rutieră.

În 2006, Ekin Deligöz, o parlamentară (născută în Turcia) și-a exprimat opinia cerând femeilor musulmane de ași scoate acoperământul capului pentru a dovedi

dorința de a se integra în viața de zi cu zi a populației germane.

În Italia, imigrația din ultimele decade a creat situația ca religia islamică să devină cea de a doua religie majoră după cea catolică. Voalul islamic a devenit astfel un punct de referință al politicii naționale împreună cu alte manifestări și acțiuni ale religiei islamice printre care și dorința de a se construi

moschee și de a se introduce învățarea koranului în școli. Legea anti-imigrație și Liga separatiștilor din Nord au susținut prin campanii recente interzicerea vestimentației burka.
În Kosovo, la sfârșitul anului 2009 s-a interzis purtarea în școli a eșarfei care să acopere capul. O asemenea interzicere a provocat protestul a peste 5000 de persoane care s-au manifestat în Pristina (capitala Kosovo) în Iunie 2005.
În Olanda, o minoritate de femei musulmane folosesc eșarfa care le acoperă capul. Circa 30% din turcii care au venit să lucreze în Olanda sau au imigrat cu familiile lor, cel puțin jumătate dintre ei sunt olandezi-marocani și folosesc acest sistem de acoperire a capului. Numărul femeilor musulmane care încă mai poartă o astfel de acoperire a capului a scăzut simțitor în ultimele decade ceea ce devedește o scădere impresionantă a concepției seculare.
Dacă prima generație care a venită din Turcia încă mai poartă asemenea veștminte, a doua generație (tinerele născute în Olanda), care reprezintă circa 20% dintre familiile de musulmani veniți în Olanda au renunțat la acest acoperământ al capului.
De altfel Ministrul Imigrării și Integrării Persoanelor Străine în Olanda, Dna. Rita Verdonk, a anunțat în Noiembrie 2006, că a fost introdusă o lege în Casa Reprezentativilor, care interzice acoperirea feței femeilor sau fetelor musulmane când sunt în public, chiar dacă acest lucru este în conflict cu libertatea religiei și a fost condamnată de organizațiile musulmane din Olanda.
Rezultatul unui sondaj larg de opinie desfășurat în 2007 a evidențiat că 66% dintre cei intervievați au fost pentru interzicerea vestimentației folosite de către femeile musulmane și care le acoperă integral corpul și numai 32% au acceptat ideea folosirii acestei vestimentații.

În Malaezia, au avut loc o serie de proteste în 2006 împotriva propunerii de interzicere a vestimentației burka. Ministrul de externe al Malaeziei a afirmat
într-un discurs că o asemenea restricție încalcă principiile libertății în alegerea îmbrăcămintii și a personalității oamenilor, iar penalizarea femeilor ce poartă burka cu 390 euro, este împotriva legii.
În Norvegia, chiar dacă în momentul de față nu există o lege de interzicere a îmbrăcămintei musulmane, acest subiect a cunoscut o amplă dezbatere În luna martie 2010, privind interzicerea folosirii burka și a hijab.
În Spania, în 2010 pe baza unui sondaj de opinie efectuat de către Pew Global Attitudes Project, s-a confirmat că majoritatea populației a fost împotriva îmbrăcămitei burka.
În Suedia, îmbrăcămintea musulmană este permisă. Primul Ministru al Suedie în 2010, Fredrik Reinfeldt, și-a exprimat opinia că este împotriva interzicerii burka, și că această problemă nu trebuie să devină o problemă rezolvată prin acte legislative. Aceeași ideie este susținută și de către actualul Prim Ministru Stefan Löfven.
În Elveția, în 2013 un referendum popular sprijinit de circa 2/3 din populație și de către Partidul Poporului (partidul cu cel mai mare număr de membrii) și-a exprimat opinia asupra interzicerii burka.
În Turcia, (statul fondat în 1923 de către Mustafa Kemal Atatürk), acoperirea capului femeilor precum și fesurile pentru bărbați, au fost considerate drept obstacole în calea modernizării țării, cu toate că țara are la bază concepția musulmană.
În 1960, studentele de la diverse universități și salariatele ce ocupau funcții în aparatul administrativ nu purtau un acoperământ al capului și al feței.

În 1970 și în prima parte a anului 1980 numărul studenților care purtau hijab a crescut simțitor. În 1984, îmbrăcămintea capului nu a fost interzisă peste tot, iar multe studente au graduat universitățile deși cu o mulțime de dificultăți și aceleași dificultăți au avut la obținerea anumite poziții profesionale dar fără să le fie interzise burka și hijab-ul.
În 1998, studentelor de la Universitatea din Istanbul li s-a interzis să poarte acoperământul capului.
În 2000, Nuray Bezirgan, o studentă turcă a fost respinsă de a intra în examenul final având capul acoperit. Curtea de Justiție a dat sentința de condamnare pentru 6 luni pentru *"obstrucționarea" sistemului educațional al altor studenți*.
La 7 februarie 2008, Parlamentul turc a adoptat un amendament la constituție, care permite femeilor să poarte vălul în universitățile turcești.
În Marea Britanie, burka și hijab sunt interzise ascunzând pericolul unor crime sau acte teroriste. În 2010 un studiu efectuat de către guvernul englez a evidențiat că
67% din populația Marii Britanii dorește să vadă complet fața femeilor musulmane, fără nici un voal pe față.

Anexa 14

Ocupația sovietică a Basarabiei și Bucovinei de Nord

- Ultimatumul sovietic – iunie 1940

La 22 iunie 1940, cu doar câteva zile înainte ca URSS să-și prezinte ultimatumul, Franța capitulase, iar Regatul Unit își retrăsese ultimele trupe din Europa, ceea ce făcea ca toate garanțiile de securitate acordate României de cele două puteri vestice să-și piardă orice valoare. Pe 2 iunie, Germania informase România că, pentru a beneficia de garanții de securitate din partea Reichului, guvernul de la București trebuia să ia în considerație negocieri prealabile cu Uniunea Sovietică.

Pe 23 iunie un număr de circa 23 de avioane sovietice au depășit frontiera cu România și au pătruns până deasupra orașului Chișinău, acest act constituind o agresiune aeriană asupra României.

Ministrul de externe german, Joachim von Ribbentrop, a fost informat de partea sovietică de intențiile Rusiei cu privire la Basarabia și Bucovina; pe 24 iunie. Ribbentrop a comunicat

rușilor că este îngrijorat mai mult de soarta celor aproximativ 100.000 de etnici germani din Basarabia. De asemenea, Ribbentrop
s-a arătat uimit de pretențiile sovietice în ceea ce privește Bucovina, (acest teritoriu nu fusese menționat în niciun fel în protocolul secret al pactului sovieto-german de neagresiune). În continuare, ministrul german de externe a subliniat că Germania are interese economice puternice în restul teritoriului românesc.

Textul ultimatumului de la 26 iunie afirma în mod incorect că Basarabia era populată în principal cu ucraineni: „În anul 1918, România, folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei, a preluat de la Uniunea Sovietică o parte din teritoriul ei, Basarabia.

"... Guvernul sovietic cerea partea de nord a Bucovinei care după opinia lor:

„ ar reprezenta, *este drept că numai într-o măsură neînsemnată*, un mijloc de despăgubire a acelei mari pierderi care a fost pricinuită U.R.S.S. și populației Basarabiei prin dominația de 22 de ani a României în Basarabia.".

Bucovina de Nord avea unele legături istorice cu Galiția, care fusese anexată de URSS în 1939 ca urmare a invaziei germano-sovietice din 1939, doar prin faptul că ambele regiuni fuseseră parte a Imperiului Austro-Ungar din a doua parte a secolului al XVIII-lea până în 1918.

La 26 iunie 1940, la ora 22:00, Comisarul poporului pentru afaceri externe al URSS, Viaceslav Molotov, i-a prezentat ambasadorului României la Moscova, Gheorghe Davidescu, un ultimatum prin care i se cerea României „retrocedarea" Basarabiei până pe 28 iunie și „transferul" părții de nord a Bucovinei către Uniunea Sovietică.

Ultimatumul mai adăuga:

„Acum, când slăbiciunea militară a U.R.S.S. a trecut în domeniul trecutului, iar situația internațională care s-a creat cere rezolvarea rapidă a chestiunilor moștenite din trecut pentru a pune în fine bazele unei păci solide între țări, U.R.S.S. consideră necesar și oportun ca în interesele restabilirii adevărului să pășească împreună cu România la rezolvarea imediată a chestiunii înapoierii Basarabiei, Uniunii Sovietice.”.

- **Ră**spunsul românesc la ultimatum

Guvernul românesc a răspuns sugerând că este de acord cu „negocieri imediate asupra unei largi categorii de probleme”.

Al doilea ultimatum sovietic de pe 27 iunie a cerut evacuarea administrației și armatei române din Basarabia și nordul Bucovinei în patru zile.

A doua zi, guvernul român condus de Gheorghe Tătărescu, după ce primise și sfaturi din partea Germaniei și Italiei, a acceptat să se supună condițiilor sovietice.

Decizia de acceptare a ultimatului sovietic și de executare a unei „retrageri” (s-a evitat folosirea cuvântului „cedare”) din Basarabia și nordul Bucovine,i a fost luată în Consiliul de Coroană din noaptea de 27–28 iunie 1940. După cum este consemnat în jurnalul regelui Carol al II-lea, rezultatul votului a fost următorul:

- *6 voturi pentru respingerea ultimatumului*: Ștefan Ciobanu, Silviu Dragomir, Victor Iamandi, Nicolae Iorga, Traian Pop, Ernest Urdăreanu
- *20 de voturi pentru acceptarea ultimatumului*: Petre Andrei, Constantin Anghelescu, Constantin

Argetoianu, Ernest Ballif, Aurelian Bentoiu, Mircea Cancicov, Ioan Christu, Mitiță Constantinescu, Mihail Ghelmegeanu, Ion Gigurtu, Constantin C. Giurescu, Nicolae Hortolomei, Ioan Ilcuș (Ministru de război), Ion Macovei, Gheorghe Mironescu, Radu Portocală, Mihai Ralea, Victor Slăvescu, Gheorghe Tătărescu (prim ministru), Florea Țenescu (șeful marelui Stat Major al Armatei)

- *o abținere*: Victor Antonescu.

Din nici-un document nu rezultă clar dacă regele a participat sau nu la discuții, sau dacă a votat sau nu.

Dintr-o populație de 3.776.000 de locuitori, (în conformitate cu rezultatele recensământul din 1930), în teritoriile ocupate de URSS, 2.078.000 (55%) erau etnici români. Peste 200.000 de locuitori de toate etniile s-au refugiat în România în cele câteva zile care au urmat după 28 iunie. Guvernul român a căutat să evite, chiar dacă doar temporar, un război cu Uniunea Sovietică. Ca urmare, toate instalațiile militare au fost cedate fără a fi distruse și fără a se trage un singur foc de armă, armata română având ordine stricte să nu răspundă niciunei provocări.

După ce Kremlinul a înaintat României ultimatumul de cedare a Basarabiei și nordului Bucovinei, Ion Antonescu l-a vizitat pe regele Carol al II-lea, la 1 iulie, și
i-a prezentat Suveranului un Memoriu în care sublinia:[

”Maiestate,
Țara se prăbușește.
În Basarabia și Bucovina se petrec scene sfâșietoare.
Mari și mici unități, abandonate de șefi și surprinse
fără ordine, se lasă dezarmate la prima

amenințare.
Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor, au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii.
Materiale imense și depozite militare acumulate acolo din incurie și menținute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâna inamicului".

La 28 iunie 1940, România a primit un ultimatum din partea Uniunii Sovietice, prin care se cerea evacuarea administrației civile și a armatei române de pe teritoriul dintre Prut și Nistru cunoscut ca Basarabia și din partea nordică a regiunii Bucovina. În cazul în care retragerea nu s-ar fi făcut în termenul impus de patru zile, România era amenințată cu războiul.

Din cauza presiunilor conjugate ruso-germane venite de la Moscova și de la Berlin, administrația și armata română s-au retras pentru a evita războiul. Aceste evenimente s-au petrecut în context geopolitic mai larg, în care prin pactul expansionist Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, Germania nazistă și Uniunea Sovietică își împărțiseră în mod imperialist, sferele de influență teritorială în Europa Răsăriteană, după care tot în 1939 a început cel de-al Doilea Război Mondial prin atacarea Poloniei de către Germania hitleristă (la 1 septembrie 1939).

În cea mai mare parte a teritoriului ocupat, sovieticii au proclamat RSS Moldovenească, iar partea sudică a Basarabiei, Bugeacul, și nordul Bucovinei au fost alipite la RSS Ucraineană. Odată cu proclamarea RSS Moldovenești, RSSA Moldovenească, (Republică Autonomă „Moldovenească") de la răsărit de Nistru, a fost împărțită între cele două republici sovietice vecine, Moldova sovietică și Ucraina. Ocupația sovietică a fost întreruptă pentru scurtă vreme în 1941, după ce România a declanșat operațiunile militare de eliberare a

teritoriilor ocupate de URSS ca parte a Operațiunii Barbarossa), dar teritoriile au fost în cele din urmă recuperate de sovietici în 1944.

După moartea lui Stalin din 1953 și în special după anul 1956, persecuția etnicilor români din Basarabia și Bucovina de nord a scăzut treptat. Primele alegeri libere din RSS Moldovenească s-au ținut în februarie 1990, în climatul general al perestroicii, iar controlul sovietic asupra acestei regiuni a încetat în august 1991, după tentiva de lovitură de stat de la Moscova și disoluția Uniunii Sovietice. În 1991, RSS Moldovenească a devenit noul stat independent Republica Moldova, în vreme ce Bucovina de nord și Bugeacul au rămas în componența Ucrainei.

- Reacții internaționale la ultimatum

România a cerut sprijinul englezilor, iar guvernul britanic a răspuns că va considera orice pierdere teritorială a românilor ca fiind temporară. Dintre toți aliații regionali cu care România avea tratate de cooperare militară, doar Turcia a răspuns că este gata să-și ofere sprijinul în cazul unei agresiuni militare sovietice.

În revista Time din 1 iulie 1940, se relata: „În această săptămână, avioane rusești au început să facă zboruri de recunoaștere deasupra Basarabiei. Mai apoi au fost semnalate ciocniri de frontieră de-a lungul râului Nistru. Deși armata română a simulat rezistența pentru a se lua act, nu are nicio șansă fără ajutor, să-i oprească pe ruși iar Germania a admis deja pretențiile Rusiei pentru Basarabia în negocierile secrete din 1939. România și-a acceptat destinul în noua Europă pe care Hitler o plănuise. Urma ca România să pierdă Transilvania în favoarea Ungariei și o parte a Dobrogei în favoarea Bulgariei. Rusia a fost preocupată de consolidarea propriei poziții în estul Europei. În urma ocupării [de către URSS] a Estoniei, Letoniei și Lituaniei, aceste trei țări au stabilit guverne

comuniste, care se pregăteau să deschidă drumul către o sovietizarea completă.

- Basarabia și Bucovina sovietică după 1944

La 23 august 1944, în condițiile în care trupele sovietice avansau pe frontul de răsărit amenințând cu transformarea României într-un teatru de război, (Operațiunea:Iași-Chișinău), regele Mihai I a organizat o lovitură de stat, îndepărtându-l de la putere pe mareșalul Antonescu. După semnarea unui armistițiu cu Aliații, armata română a întors armele Ungariei Hortiste și Germaniei Naziste, luptând alături de Armata Roșie pentru eliberarea teritoriilor ocupate de Ungaria prin Dictatul de la Viena și, în continuare, în Ungaria și Slovacia.

La 6 martie 1945, regele Mihai a fost silit de sovietici să accepte guvernul dominat de comuniști al lui Petru Groza, iar în 30 decembrie 1947 a fost silit să abdice și să părăsească țara. Abdicarea regelui Mihai a reprezentat momentul începerii unui regim care nu avea să se termine decât odată cu evenimentele din decembrie 1989.

În 1947, ca parte a tratatului de pace de la Paris, România și Uniunea Sovietică au semnat un tratat de frontieră prin care frontiera comună era „fixată în concordanță cu înțelegerea sovieto-română din 28 iunie 1940", (aceasta în condițiile în care pe 28 iunie nu a fost semnată nicio înțelegere ci s-a răspuns unui ultimatum, iar anterior acestei date nu au existat nicio înțelegere scrisă în această privință).

După prăbușirea comunismului în România, președintele Ion Iliescu și președintele Uniunii Sovietice au semnat pe 5 aprilie 1991 un tratat politic care, printre altele, recunoștea granița sovieto-română așa cum fusese consfințită de tratatul de la Paris. Totuși, acest tratat nu a fost niciodată ratificat de Parlamentul României. România și Federația Rusă au semnat și ratificat până la urmă un tratat (în 2003), după prăbușirea

Uniunii Sovietice și proclamarea independenței de către Republica Moldova și Ucraina.

În perioada 1940 – 1989, autoritățile sovietice au provomovat evenimentul din 28 iunie 1940 ca fiind „ziua eliberării" de sub jugul românesc, data în sine fiind proclamată sărbătoare în RSS Moldovenească.

Sursa: Prelucrat de autor după informațiile publicate în:
http://euromaidanpress.com/2015/04/16/why-romania-will-fight-russia/

Anexa 15

Cogestia cerebrală (stroke - enleză)

Every 40 seconds someone in the United States has a stroke, according to the National Stroke Association. And women are

the ones most often affected. In fact, strokes kill twice as many women each year as breast cancer does.

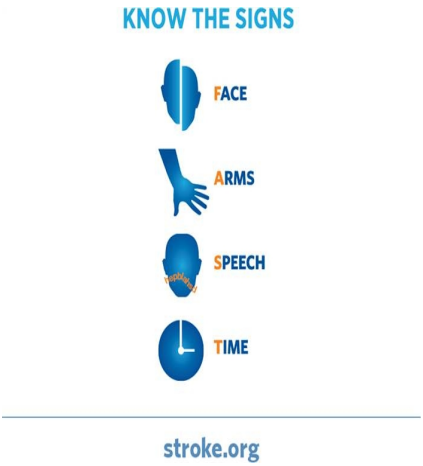

The "F" is for face: stroke will often cause one side of the face to weaken and droop.

The "A" is for arm: one arm may become weak and the person may not be able to lift it

The "S" is for speech: a person having a stroke often can't come up with words or will say the wrong ones.

The "T" is for time: a reminder that time is of the essence and 911 should be called if someone is showing the signs of stroke.

'Time is brain'

Time is extraordinarily important for survival and recovery, said neurologist Dr. Carolyn Brockington, director of the stroke center at *Mount Sinai Roosevelt Hospital in New York*."As we like to say, "*time is brain*", and every moment that goes by with the brain not getting enough blood flow and there's the potential for significant injury," Brockington said. "So we want people to act fast. Everybody googles symptoms or calls a friend, but what you really want to do is call 911 (EMERGENCY), and get to the closest hospital as quickly as possible."
Strokes don't just strike the middle aged and elderly.

"It can happen at any age so everyone should know the signs and symptoms of stroke and what to do about it," said Brockington.
Sursa: Linda Caroll, I was 28 and had a stroke: Survivors share stories, warning signs, In:TODAY Health, May 21, 2015 (today.com, 22251)

MIC DICȚIONAR TEMATIC

Aculturație – Proces de adaptare la o nouă cultură pe care îl parcurge un individ (sau un grup) provenit dintr-o cultură diferită atunci când ajunge în contact nemijlocit cu un nou mediu social-cultural; proces de asimilare a unor elemente ale

noii culturi (moravuri, norme, valori, simboluri, etc.) și de schimbare a vechilor trăsături culturale.Procesul este valabil în special pentru migrație.

Boom militar - Avânt artificial al producției, provocat de militarizarea economiei și de uriașele cheltuieli militare făcute pe seama contribuabililor.

Burka

este veștmântul exterior care acoperă trupul femeii musulmane și care le acoperă complet corpul din cap până la picioare, plus acoperitoarea capului

Cauțiune – Sumă de bani depusă pentru garantarea executării de către debitor a unei obligații financiare.

Koran: înseamnă "recitarea" sau "citirea" și se referă la Scriptura revelată de Dumnezeul Islamului. Se compune din 114 (capitole) revelate de Dumnezeu lui Mohamed.

Dezordinea civilă – O formă de violență colectivă ce afectează pacea, securitatea, și funcționarea normală a unei comunități.

Forțele armate ale Federației Ruse - Organizația militară de stat a Federației Ruse, care conform poziției oficiale a Federației, este concepută pentru a răspunde la orice agresiune împotriva Federației Ruse, pentru apărarea armată a integrității și inviolabilității teritoriului său și pentru a efectua

diferite sarcini în conformitate cu tratatele internaționale ale Federației Ruse.

Forțele armate ruse au fost create la 7 mai 1992, în acel moment existând aproximativ 2,8 milioane de militari, fiind una dintre cele mai mari forțe armate ale lumii. Numărul de oameni este stabilit prin Decretul Președintelui Federației Ruse de la 1 ianuarie 2008; decretul stabilește un personal total de 2.019.629 de oameni, din care 1.134.800 de soldați. Forțele armate ruse se disting prin cel mai mare stoc din lume de arme de distrugere în masă inclusiv nucleare și un sistem bine dezvoltat al de mijloacelor de transport.

- Bugetul militar în 2013: 90.7 miliarde dolari (SUA) în 2013
- Procentul din PNB = 4.4% (2013)

FSB - Serviciul secret al Federației Ruse; succesorul KGB-ului. Sediul central se află în Moscova.

Hamas: (în limba arabă: Harakat Muqama al-Islamiyya), adică: Mișcarea islamică de rezistență, care luptă pentru crearea unui stat islamic în Palestina.

Hizbullah: "Partidul lui Dumnezeu". Grup șiit creat în Liban în jurul anilor 1982 cu scopul inițial de a pune capăt ocupației israeliene în Liban.

Imigrația netă – Diferența pozitivă între intrări și ieșiri în cadrul migrației. Se stabilește prin analiza: I>E.

ISIS - Grupare sunită insurgentă afiliată la al-Qaida activă în Irak și Siria și un stat islamic nerecunoscut cu capitala la Ar-Raqqah, în Siria. Din 2010, ISIS activează în diverse zone din Siria, Irak, Turcia şi Liban.

Charles Lister, cercetător la Brookings Doha Centre, estimează că organizația are cca. 5-6.000 de combatanți în Irak și cca. 6-

7.000 de combatanți în Siria, cifre care nu pot fi coroborate până în prezent cu alte surse.

Este o grupare mafiotă care jefuieşte bănci, face ravagii şi răpeşte copii pentru care cere răscumpărare. Afacerile acestei organizații mafiote se întinde de la industria petrolieră la comerțul cu antichități. Lista cu ceea ce înseamnă SI ar putea continua, cu toate contradicțiile pe care le implică: omul cu sabia în mână care ucide totul în cale, o rețea de comunicare eficientă grație mediilor moderne.

KGB - Comitetul Securității Statului Sovietic; O continuare a activității NKVD și succedat în prezent de către FSB (Serviciul de Securitate Federal), din 1995.

Mercenari - Persoane angajate cu leafă într-o armată străină sau în grupuri militare teroriste.

Migrația individuală – Migrația făcută individual, mai ales de către forța de muncă în căutarea unor noi locuri de muncă (naționale sau internaționale).

Mișcarea generală a populației – Schimbările survenite în numărul populației în decursul timpului, ca urmare a evenimentelor demografice. Unitatea de observare este evenimentul: nașterea, decesul, căsătoria, divorțul, schimbarea domiciliului permanent, iar sursa informațională principală este statistica stării civile.

Mișcarea migratorie (spațială)- Transformările survenite în numărul și structura populației ca urmare a schimbărilor domiciliului permanent (statutul rezidențial).

Muhammad: Profetul considerat de către musulmani ca fiind mesagerul

lui Dumnezeu, ai cărui predecesorii includ pe Adam, Noe, Avraam, Moise, David, Isus și alții. Este întemeietorul religiei islamice.

Născut în 570 d.H, și a murit la 632 d.H. A deveni un membru foarte respectat de

societatea mekkană.
Musulman: "cel care se supune lui Dumnezeu." Termenul descrie orice persoană care acceptă crezul și învățăturile Islamului.
Muslim Brotherhood: Fratia Musulmana: Organizație fondată în Egipt de către Hassan al-Banna în 1928, este cea mai mare și cea mai bine organizată mișcarea politică din Orientul Mijlociu. În prezent este cel mai mare bloc politic de opoziție în parlament egiptean și care a câștigat o victorie decisivă la ultimele alegeri.
NKVD - Direcția Principală a Securității Statului (URSS) – (care era urmașa lui CEKA-poliția secretă a Uniunii Sovietice); folosită de Stalin în timpul purificărilor etnice și deportărilor. A fost responsabilă de uciderea fără judecată a numeroși civili și de alte crime de război. Mulți istorici consideră NKDVul o organizație criminală, în principal datorită ofițerilor și anchetatorilor ca și datorită activităților trupelor proprii și a patronării lagărelor de muncă – Gulaguri.
În afară de funcțiilor din domeniul securității statului și a celor polițienești, unele dintre departamentele sale se ocupau de transportul condamnaților, aplicarea pedepsei capitale.
Parlamentul European - Organul reprezentativ al celor 450 de milioane de cetățeni ai Uniunii Europene. Începând cu 13 iunie 2004, acesta are 732 membri. S-a decis că numărul maxim de parlamentari europeni trebuie fixat la 732, cu un prag minim de 5 și respectiv maxim de 99 de deputați pentru fiecare stat membru.

Alocarea locurilor în parlament are la bază o reprezentare degresivă și proporțională a statelor membre. Astfel, statele mici trimit mai mulți deputați în PE decât ar trebui dacă s-ar lua în considerare strict populațiile statelor respective. Configurația actuală a Parlamentului European a fost stabilită prin Tratatul de la Nisa, care conține prevederi referitoare la

echilibrul puterii și procesul decizional în cadrul Uniunii, în contextul unei structuri cu 27 de State Membre.

Politica externă și de securitate comună a UE (abreviat PESC) este stabilită în Titlul V al Tratatului Uniunii Europene. Astfel, PESC a înlocuit Cooperarea politică Europeană (CPE); pe termen lung este planificată și o politică comună în domeniul apărării, care ar putea conduce la un moment dat la alcătuirea unei forțe de apărare comune.

Obiectivele acestui al doilea pilon al Uniunii sunt stabilite în Articolul 11 (fostul Articol J.1) din Tratatul UE, fiind urmărite prin intermediul propriilor instrumente legale (acțiune comună, poziția comună a Consiliului), adoptate prin vot unanim de către Consiliul Uniunii Europene. De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, Uniunea dispune de un nou instrument, de așa numita strategie comună (noul Articol 12). În plus, a fost creată și funcția de Înalt reprezentant pentru PESC.

Începând din 1999, în urma mai multor sesiuni ale Consiliului European s-a decis — având în vedere provocările la nivel extern (de exemplu: Kosovo, atacurile teroriste etc.) — dezvoltarea în direcția unei politici europene de securitate și apărare (PESA). Această hotărâre s-a regăsit în Tratatul de la Nisa.

Politica externă a UE se referă la:

- Cooperare
- Menținerea păcii
- Observatorii electorali și Trupele comune de intervenție
- Drepturile omului
- Democrație
- Asistența acordată statelor terțe

Politica de securitate a UE se referă la:

Politica europeană de securitate și apărare
Dezarmarea
Aspectele economice ale dezarmării
Sistemul european de securitate

Politica teroristă - Comportamentul criminal violent în primul rând proiectat pentru a genera frică în comunitate, sau într-un segment important al acesteia, în scopuri politice.
Puterea militară - Capacitatea de acțiune armată a unui stat, asigurată de potențialul său militar (buget, personal, infrastructură, armament, logistică, industria de apărare şi instituțiile de cercetare-dezvoltare specifice etc.), în scopul asigurării propriei securități şi a aliaților şi îndeplinirii obiectivelor/intereselor politico-militare.
De exemplu, SUA nu au o definiție pentru acest termen, ci se vorbeşte
mai mult de *capabilitate militară*, ce reprezintă abilitatea de atinge un
obiectiv specific pe timp de război (câştigarea unui război sau bătălii,
distrugerea unor ținte) şi include structura forțelor, modernizarea, nivelul
de răspuns şi sustenabilitatea.
Redevență – Datorie, obligație de plată, rentă care se plătește periodic la date fixe și sub formă de cote fixe.
Shari'ah: Legea islamică; se referă la îndrumare dată de Dumnezeu pentru a fi folosită de către musulmani în reglementa tuturor afacerile sociale și personale.
Shiites - Al doilea ca importanță și ca număr dintre grupările religiei Islamice.
Diferența și conflictul dintre Sunnis și Shiites este legată de opinia fiecărei secte referitoare la urmașul lui Muhammad,

care a murit în anul 632 d.H. Sunnis susțin că urmașul este profetul *Abu Bakr* iar Shittes susțin că urmașul este ginerele și vîrul profetului Muhammad, care este *Ali bin Abu Talib*.
Cele două grupări de credincioși sunt răspândite în diferite țări. În Siria, sunt în majoritate Sunnis, dar regimul de conducere al țării sub președenția lui Bashar al-Assad este mult mai apropiat de Shiites. În Irak, majoritatea sunt Shiites dar în partea de Nord a țării sunt în majoritate Sunnis. În Iran majoritatea sunt Shiites iar în Arabia Saudită, care este vecină de graniță, majoritatea sunt Sunnis.

În alte țări cum ar fi: Yemen, Bahrein, Afganistan, Pakistan și Liban majoritatea populației face parte din secta Shiites.

După diverse informații statistice Sunnis reprezintă circa 85% din populația musulmană din lume.
Spațiul Schengen -zonă de circulație liberă în Europa, conformă cu Acordul de la Schengen[105]. Statele membre ale acestui spațiu au eliminat sau vor elimina controalele pentru persoane la frontierele dintre ele, astfel încât este (sau va fi) posibilă trecerea frontierei între oricare două asemenea state fără prezentare de acte de identitate și fără opriri pentru control.

Primele state care l-au implementat au fost Belgia, Franța, Germania, Luxemburg, Portugalia, Spania și Țările de Jos, care și-au deschis între ele granițele la 26 martie 1995. Până în prezent, 30 de state au aderat la Acordul Schengen, dintre care 27 l-au și implementat. Într-un moment istoric, la 21 decembrie 2007, nouă state, majoritatea din centrul și estul Europei, și-au deschis granițele, astfel încât pentru prima dată este posibilă călătoria liberă peste fosta Cortină de Fier.

[105] Acord semnat la 14 iunie 1985 în mica localitate luxemburgheză Schengen.

Din Spațiul Schengen fac parte și Elveția, Liechtenstein, Norvegia și Islanda, care nu sunt membre ale UE. În același timp, Regatul Unit și Irlanda, țări membre ale Uniunii Europene, au optat să nu implementeze acordul Schengen pe teritoriul lor.

Statele membre ale Acordului de la Schengen care totodată sunt membre ale Uniunii Europene Bulgaria, Cipru, Croația și România, respectiv statele care sunt doar membre ale Acordului, dar nu ale UE, Elveția și Liechtenstein, nu au început încă să aplice prevederile acordului, dar urmează să o facă în viitor. Cetățenii lor se pot aștepta în continuare la controale de graniță între țările lor și țările vecine.

Opoziția Olandei față de aderarea României și Bulgariei

În vara anului 2011 a intervenit modificarea treptată în raport cu intrarea României și Bulgariei a pozițiilor Germaniei, Austriei și Finlandei în sens favorabil. În iunie 2011 Parlamentul UE s-a pronunțat pentru intrarea României și Bulgariei în Spațiul Schengen, dar Consiliul Ministerial UE nu a acceptat opinia acestuia (Parlamentului), cu motivația unor nemulțumiri (insatisfacții) exprimate de guvernele Olandei și Finlandei față de pretinse lacune în domeniul măsurilor anticorupție și combaterii crimelor organizate ce ar exista în Bulgaria și România. Aceste nemulțumiri (insatisfacții) au fost, colateral, legate de Olanda și Finlanda de ivirea potențială a pericolului imigrației ilegale, din Turcia prin Bulgaria și România în țările UE din Spațiul Schengen, un argument opozițional ce ține exclusiv de politica internațională și nu este influențabil din România și Bulgaria. Astfel, Olanda, care mai devreme nu exprimase decât unele rețineri, și-a accentuat în toamna lui 2011 poziția opozantă (inclusiv în decembrie) în pofida încercărilor diplomatice ale Bucureștiului de a concilia problema. Există păreri la București, că opoziția oficială a Olandei față de intrarea Bulgariei și României ar veni de la

confruntări politice interne existente în această țară membră a UE, și nu reliefează fondat realitatea politică din sud-estul Europei. Este evident că, dat fiind poziția geografică și mărimea teritorială a Olandei, această țară vest-europeană nu ar fi direct afectată de traficul de persoane din și spre Bulgaria și România, dacă politicienii olandezi (guvernul) ar fi și ei de acord cu intrarea celor două țări UE în Spațiul Schengen.

Reacții ale României și Bulgariei la amânarea repetată a aprobării

România și Bulgaria sunt nemulțumite și intrigate de aceste poziții politice, ele argumentând că argumentele contra citate nu fac parte din criteriile de acceptare (condiții) în zona europeană Schengen, aplicate concret la intrarea altor state ale Uniunii Europene.

O anchetă realizată de Euronews descrie aspirațiile României de a intra în spațiul Schengen și problemele pe care le are cu refugiații care încearcă să traverseze ilegal teritoriul său, în drumul lor spre Europa de Vest. Reportajul prezintă eforturile făcute de România pentru securizarea frontierelor Europei, precizându-se că, dacă va intra în spațiul Schengen, România va atrage și mai mulți imigranți.

Ancheta prezintă o situație nouă cu care se confruntă România în ultimul timp: mici bărci pline cu refugiați din Siria traversează Marea Neagră, venind din Turcia și îndreptându-se către Europa de Vest. Adeseori, refugiații plătesc mii de euro celor care le promit ca îi vor ajuta să ajungă în Europa.

Pentru ei România este poarta de intrare în Europa, departe de războiul sau sărăcia din propriile lor țări, mulți riscându-și viața ca să ajungă în țările occidentale.

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9Biul_Schengen și Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediție online

Speranța de viață la naștere – Indicator statistic (care în vorbirea curentă folosește termenul: durata medie de viață)

care stabilește numărul mediu de ani pe care îl are de trăit un nou născut dacă ordinea de decese la toate vârstele va fi aceea exprimată în tabelele special create privind mortalitatea.
Sufismul: O abordare spirituală deosebită si stilul de viață adoptat de unii musulmani (cunoscuți sub numele de sufiți); o ramură distinctă a Islamului. sufismul afirmă ideea după care cunoașterea directă și intimă a lui Dumnezeu se poate realiza printr-o formă spirituală, disciplină, efort și austeritate.

Sunni: Termen care desemnează pe acei musulmani care îi recunosc pe primi patru succesori ai Profetul Muhammad drept califi. Sunniții
susțin că orice pios, poate fi ales calif.

Terorism - Actele comise de un guvern, sau de grupuri independente dar susținute de forțe ascunse și se referă la uciderea de oameni nevinovați în scopuri politice.
În noiembrie 2004, un Raport al Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite a descris terorismul ca: orice act "intenționat pentru a provoca moartea sau vătămări corporale grave civililor sau non-combatanți, cu scopul de a intimida o populație sau un guvern sau o organizație internațională de a acționa sau să din contra de a se abține de la a efectua orice act ".

Terorismul oficial sau de stat - Acțiunile unor națiuni ale căror norme se bazează pe frică și oprimare care ajung similare cu terorismul sau cu astfel de proporții". Acesta poate fi menționat ca definit ca și terorismului structural în sens larg ca acte teroriste desfășurate de guvernele în vederea atingerii obiectivelor politice, de multe ori ca parte a politicii lor externe.

Terorismul pasiv - Un comportament, inert sau pasiv față de terorism; o inacțiune, non-reacție, de ne-participare, de ne-implicare în combaterea terorismului. Terorismul pasiv descrie

un comportamentul masei largi a publicului sau al unui guvern care permite tăcere răspândirea sau promovarea terorismului prin închiderea ochilor sau tolerarea terorism. Acest fapt predomină atunci când nu există nici un efort deliberat sau decizia de a contracara sau de a acționa împotriva actelor teroriste.

Terorism politic limitat - Terorismul politic caracterizat de o abordare revoluționară; se referă la "acte de terorism, care sunt angajate pentru motive ideologice sau politice, dar care nu sunt parte a unei campanii concertate pentru a prelua controlul statului.

Vârsta medie – Media vârstelor unei populații concrete, stabilită pe baza datelor unui recensământ al populației.

Sursa: Islamic terms used are excerpted with permission from “Teaching About Islam and Muslims in the Public School Classroom” (3rd edition), published
by the Council on Islamic Education, now known as the Institute on Religion
and Civic Values. The link to the full glossary can be found at www.cie.org/glossary.htm. Additional definitions provided by Robert Azzi.
Nieman Reports, Lucrarea citată în bibliografie, pg. 61,62
Mica enciclopedie demografică, Lucrarea citată în bibliografie
Dicționar explicativ al limbii Române, lucrare citată în bibliografie
http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9Biul_Schengen
Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediție online

Breviar de statistici internaţionale[106]

Graficul 6

[106] Sursele tuturor informațiilor sunt preluate din diverse documente internaționale oficiale

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 7

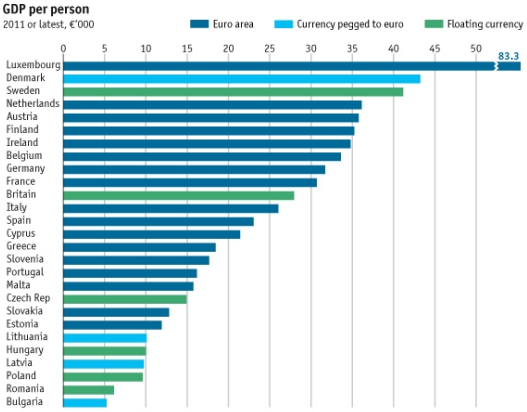

Sursa: World Bank, 2012

Graficul 8

Rata **ş**omajului îm **ţă**rile UE (212)

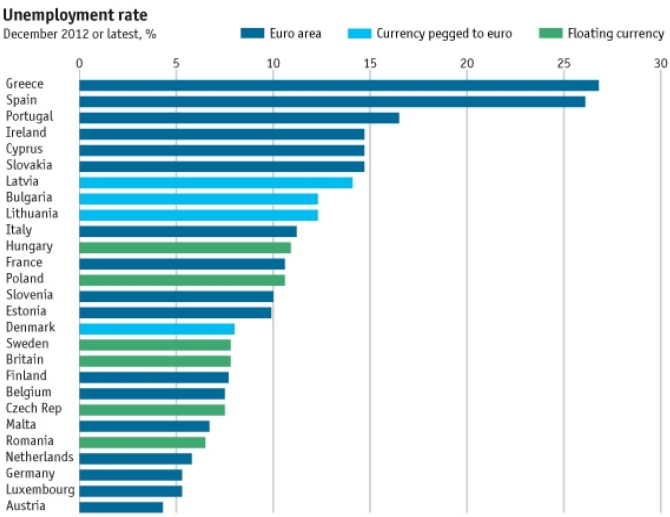

Sursa: Pentru graficul 8 și 9 :World Bank, 2012

Graficul 9

Rata **ş**omajului în rândurile tineretului(2012)

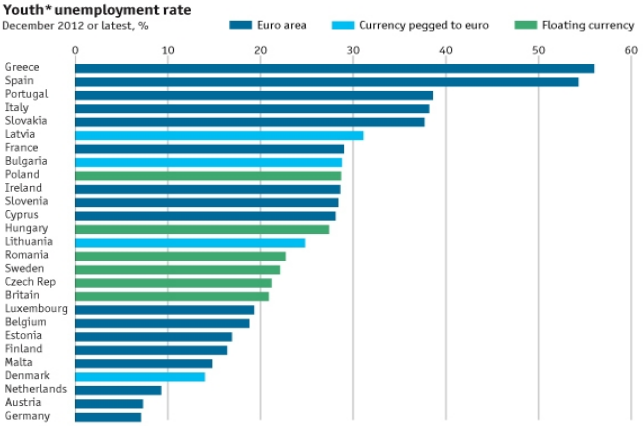

Graficul 10

Datoria publică în **ţ**ările UE (2012)

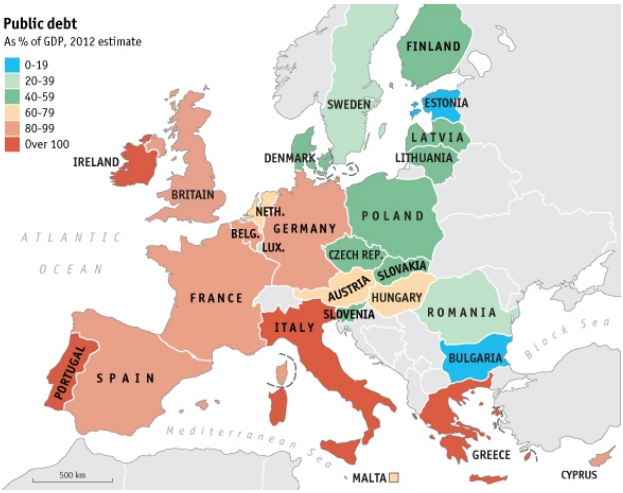

Sursa: pentru graficul 10 și 11: Pew Research, 2013

Graficul 11

Prognoza GDP în țările UE (2013)

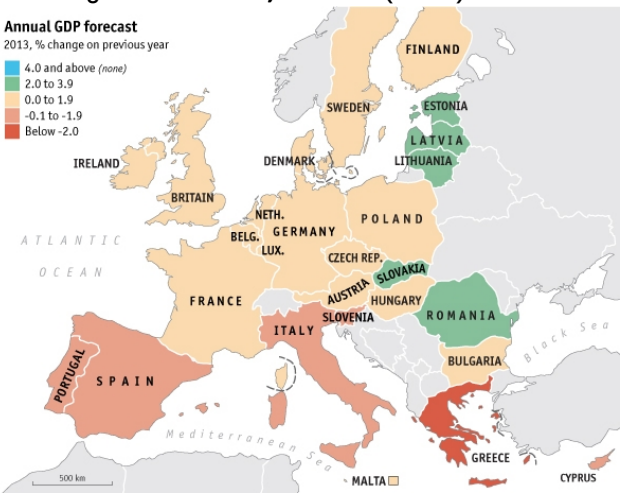

Tabelul Nr. 19

Numărul atacurilor teroriste în Europa soldate cu morți

Țara	Nr.	Țara	Nr.
Austria	1	Irlanda	2
Belgia	1	Italia	3
Marea Britanie	14	Olanda	3
Franța	5	Spania	9
Grecia	5	Suedia	1

Sursa: Global Terorism Database, University of Maryland,
Press Report, The Economist, 17 Ianuarie 2015, pg.23

Tabel Nr. 20

Economiile personale în **țăr**ile UE **ș**i SUA[107]
(2013)

Țara	% din venit
SUA	4,5
Luxemburg	14,3
Elveția	13,4
Suedia	12,2
Germania	9,9
Belgia	9,8
Norvegia	8,7
Austria	8,2
Irlanda	5,0
Republica Cehă	4,4
Slovenia	4,4
Olanda	4,4
Italia	4,3
Republica Slovacia	2,5
Ungaria	2,4
Finlanda	1,9
Polonia	1,0
Estonia	0,3

Sursa: OECD, 2013

[107] Vezi Anexa statistică Tabelul Nr.24 referitor la Salariul minim orar

Graficul12

Evoluția islamului în Europa; Populația musulmană și atacurile teroriste în perioada 2011-2014

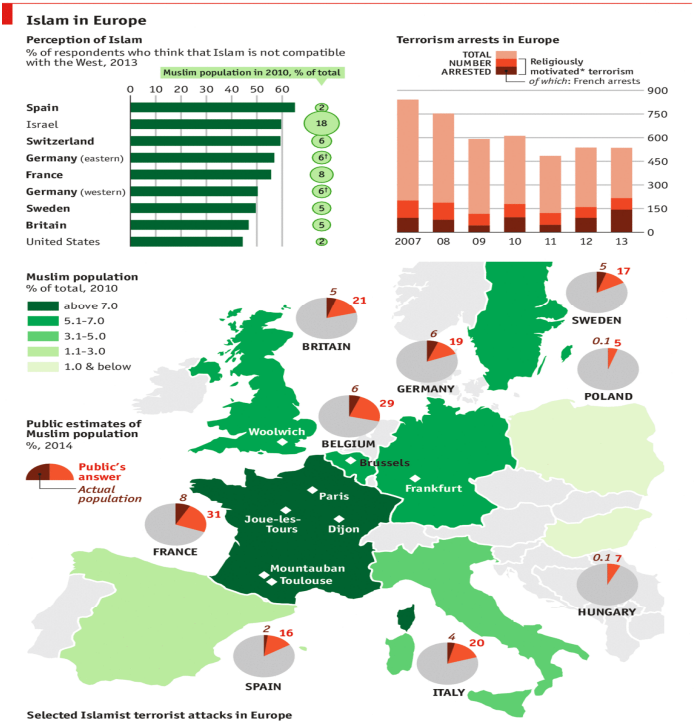

Selected Islamist terrorist attacks in Europe

Date	Location	Dead	Injured	Attack on
Mar 2nd 2011	Frankfurt, Germany	2	2	Military
Mar 11th 2012	Toulouse and Mountauban, France	7	5	Military and civilians
May 22nd 2013	Woolwich, Britain	1	0	Military
May 25th 2013	Paris, France	0	1	Police
May 24th 2014	Brussels, Belgium	4	0	Civilians
Dec 20th 2014	Joue-les-Tours, France	0	3	Police
Dec 22nd 2014	Dijon, France	0	11	Civilians
Jan 7th 2015	Paris, France	12	11	Civilians and police

Sources: Bertelsmann Stiftung; Pew Research; Europol; Ipsos; press reports; *The Economist*

*Defined as Islamist before 2010 †All Germany

Economist.com/graphicdetail

Tabelul Nr. 21

Evoluția PNB pe plan mondial, țările UE și Federația Rusă

(%)

Țara	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Total lume	4,8	2,5	3,1	4,0	5,3	4,8	5,4	5,2	4,8
SUA	3,7	0,8	1,6	2,5	3,6	3,3	2,9	1,9	1,9
Total zone €	3,8	1,9	0,9	0,8	2,0	1,5	2,8	2,5	2,1
Marea Britanie	3,8	2,4	2,1	2,8	3,3	1,8	2,8	3,1	2,3
Germania	3,1	1,9	N/I	-3,0	1,1	0,8	2,9	2,4	2,0
Franța	3,9	1,9	1,0	1,1	2,5	1,7	2,0	1,9	2,0
Italia	3,6	1,8	0,3	N/I	1,2	0,1	1,9	1,7	1,3
Spania	5,0	3,6	2,7	3,1	3,3	3,6	3,9	3,7	2,7
Grecia	4,5	4,5	3,9	4,9	4,7	3,7	4,3	3,9	3,6
Fed. Rusă	10	5,1	4,7	7,3	7,2	6,4	6,7	7,0	6,5

Sursa: Prelucrat de autor din: Economic Report of the President of USA, 2008, tabel B-112

Tabelul Nr. 22

Balanța comercială și deficitul comercial al UE și Federației Ruse în anul 2009

Țara	% din PNB al Balanței comerciale pentru 2009	% din PNB al deficitului Balanței comerciale pentru 2009
Total zona UE	-1,0	-6,5
Federația Rusă	2,2	-8,0
Marea Britanie	-1,9	-14,5
Franța	-1,8	-8,2
Germania	3,7	-4,6
Grecia	-6,6	-6,8
Italia	-3,1	-5,3
Spania	-6,4	-10,9
Rep. Cehă	-2,1	-4,8

Ungaria	-2,8	-4,3
Polonia	-0,8	-2,3
Turcia	-2,0	-6,3

Sursa: The Economist, noiembrie 2009

Tabelul Nr. 23

Procentul femeilor ce lucrează
în UE și pe plan mondial

Țara	% de femei între 20 - 64 de ani
SUA	65,3
Japonia	64,5
Uniunea Europeană	62,3
Suedia	76,8
Elveția	76,0
Finlanda	72,5
Olanda	71,9
Germania	71,5
Marea Britanie	68,4
Franța	65,0
Spania	54,0
Italia	50,4
Turcia	30,9

Sursa:Eurostar, 2012: Wall Stret Journal, Nov.2-3, 2013, pg. A11

Graficul 13

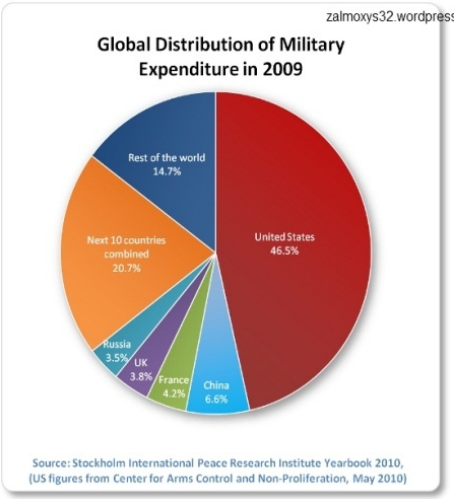
zalmoxys32.wordpress
Global Distribution of Military Expenditure in 2009
Rest of the world 14.7%
United States 46.5%
Next 10 countries combined 20.7%
Russia 3.5%
UK 3.8%
France 4.2%
China 6.6%
Source: Stockholm International Peace Research Institute Yearbook 2010, (US figures from Center for Arms Control and Non-Proliferation, May 2010)

Tabelul Nr. 24

Cheltuielile militare ale unor țări

Date pentru 2013

(miliarde $ SUA)

Zona	Total cheltuieli	% din PNB
TOTAL LUME	1,747	-
SUA	640	3,8
China	188	2,0
Federația Rusă	90,7	4,4
Franța	61,8	2,2
Marea Britanie	57,9	2,3
Germania	48,8	1,4
Italia	32,7	1,6
Turcia	19,1	2,3

Sursa: SIPRI, Military Expenditure, 2013

Tabelul Nr.25

Evoluția șomajului în țările Europene (2004-2012)

(%)

Țara	2004	2006	2008	2010	2012
Albania	14.4	13.8	12.5	13.6	15.0
Austria	4.9	4.8	3.8	4.4	4.3
Bulgaria	12.2	9.0	5.7	10.3	11.5
Cehia	8.3	7.1	4.4	7.3	7.0
Croația	13.8	11.1	8.3	12.2	14.2
Danemarca	5.5	3.9	3.4	7.5	5/6
Elveția	3.5	2.8	2.6	3.5	3.4
Estonia	9.7	5.9	5.5	17.3	10.1
Finlanda	8.8	7.7	6.4	8.4	7.6
Franța	9.3	9.2	7.8	9.7	10.1
Germania	10.5	10.2	7.6	7.1	5.2
Grecia	10.5	8.9	7.7	12.5	23.8
Irland	4.5	4.4	6.3	13.6	14.8
Italia	8.0	6.8	6.8	8.4	10.6
Letonia	10.4	6.8	7.5	18.7	15.3
Lituania	11.4	5.6	5.8	17.8	13.5
Luxemburg	3.9	4.5	4.4	6.2	6.2
Macedonia	37.2	36.0	33.8	32.1	31.9
Marea Britanie	4.8	5.4	5.6	7.9	8.1
Moldova	8.1	7.4	4.0	7.4	5.8
Norvegia	4.5	3.4	2.6	3.6	3.1
Olanda	5.1	4.4	3.1	4.5	5.2
Polonia	19.0	13.8	7.1	9.6	10.0
Portugalia	6.7	7.7	7.6	10.8	15.5
România	8.1	7.3	5.8	7.3	7.2
Rusia	8.2	7.2	6.4	7.5	6.0
Serbia	19.5	21.6	14.7	20.0	25.6
Slovacia	18.1	13.3	9.6	14.4	13.7
Slovenia	6.3	6.0	4.4	7.3	8.8
Spania	11.0	8.5	11.3	20.1	24.9
Suedia	6.3	7.0	6.2	8.4	7.5
Turcia	10.3	10.2	10.9	11.9	9.4
Ungaria	6.3	7.5	8.0	11.2	10.9

Sursa: Compilat din diverse informații statistice prezentate în Raporturile Băncii Mondiale, 2013

Tabelul Nr.26

Evoluția PNB în țările Uniunii Europene (2003-2013)

(%)

Țara	Media 2003-2013	2003	2005	2007	2009	2011	2013
Albania	4.4	5.8	5.8	5.9	3.3	3.0	1.7.
Austria	1.6	0.9	2.4	3.7	-3.8	2.7	1.1
Belgia	1.3	0.8	1.8	2.9	-2.8	1.8	0.3
Boznia/Herțegovina	2.9	3.9	3.9	6.1	-2.9	1.3	1.0
Bulgaria	3.3	5.5	6.4	6.4	-5.5	1.7	1.5
Cehia	2.8	3.8	6.8	5.7	-4.7	1.7	0.8
Croația	1.6	5.4	4.3	5.1	-6.9	0	1.0
Danemarca	0.7	0.4	2.4	1.6	-5.8	0.8	1.2
Elveția	1.8	0	2.7	3.8	-1.9	1.9	1.4
Estonia	3.5	7.8	8.9	7.5	-14.3	7.6	3.5
Finlanda	1.6	2.0	2.9	5.3	-8.5	2.7	1.3
Franța	1.0	0.9	1.8	2.3	-3.1	1.7	0.4
Germania	1.2	-0.4	0.8	3.4	-5.1	3.1	0.9
Grecia	-0.2	5.9	2.3	3.0	-3.3	-6.9	-4.0
Irlanda	1.8	3.9	5.9	5.4	-5.5	1.4	1.4
Italia	-0.1	0	0.9	1.7	-5.5	0.4	-0.7
Kosovo	4.4	5.4	3.8	6.3	2.9	5.0	4.1
Letonia	3.6	7.6	10.1	9.6	-17.7	5.5	3.5
Lituania	4.0	10.3	7.8	9.8	-14.8	5.9	3.0
Luxemburg	2.1	1.5	5.4	6.6	-5.3	1.6	0.7
Macedonia	3.3	2.8	4.4	6.2	-0.9	3.1	2.0
Marea Britanie	1.3	3.8	2.8	3.6	-4.0	0.8	1.1
Moldova	4.8	6.6	7.5	3.0	-6.0	6.4	5.0
Norvegia	1.7	1.0	2.6	2.7	-1.6	1.5	2.4
Olanda	1.2	0.3	2.0	3.9	-3.7	1.1	0.4
Polonia	4.1	3.9	3.6	6.8	1.6	4.3	2.1
Portugalia	-0.2	-0.9	0.8	2.4	-2.9	-1.7	-1.0
România	3.4	5.2	4.2	6.3	-6.6	2.5	2.5
Rusia	4.6	7.3	6.4	8.5	-7.8	4.3	3.8
Serbia	2.8	2.5	5.4	5.4	-3.5	1.6	2.0
Slovacia	4.5	4.8	6.7	10.5	-4.9	3.3	2.8
Slovenia	1.7	2.9	4.0	7.0	-7.8	0.6	-0.4
Spania	1.1	3.1	3.6	3.5	-3.7	0.4	-1.3
Suedia	2.3	2.5	3.2	3.4	-5	4.0	2.2.
Turcia	5.0	5.3	8.4	4.7	-4.9	8.5	3.5
Ungaria	1.2	3.9	4.0	0.1	-6.8	1.7	0.8

Sursa: Prelucrat de autor după datele preentate de Outlook Data base of the IMF, 2014

Tabelul Nr.27

Salariul minim orar în unele dintre țările Europene

(dolari SUA)

Țara	Salariul minim orar	Informații din luna și anul
Albania	1.17	Iul.2013
Belgia	11.69	Apr.2013
Boznia/Herțegovina	1.21	2012
Bulgaria	1.34	Ian.2014
Croația	2.98	Ian.2014
Cehia	2.58	Aug.2013
Franța	12.22	Ian.2014
Irlanda	11.09	Iul.2011
Kosovo	1.26	Aug.2011
Letonia	2.48	Ian.2014
Lituania	2.25	Ian.2013
Luxemburg	14.24	Oct.2013
Marea Britanie	10.02	Oct.2013
Moldova	0.43	Iun.2013
Olanda	10.99	Ian.2014
Polonia	2.97	Ian.2014
Portugalia	4.19	Ian.2011
România	1.54	Iul.2014
Rusia	1.04	Ian.2014
Serbia	1.31	Apr.2012
Slovacia	2.59	Ian.2014
Slovenia	5.84	Ian.2014
Spania	5.57	Ian.2013
Turcia	3.05	Ian.2014

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse ale IMF

Graficul 14

Balansarea Bugetului țărilor membre ale UE

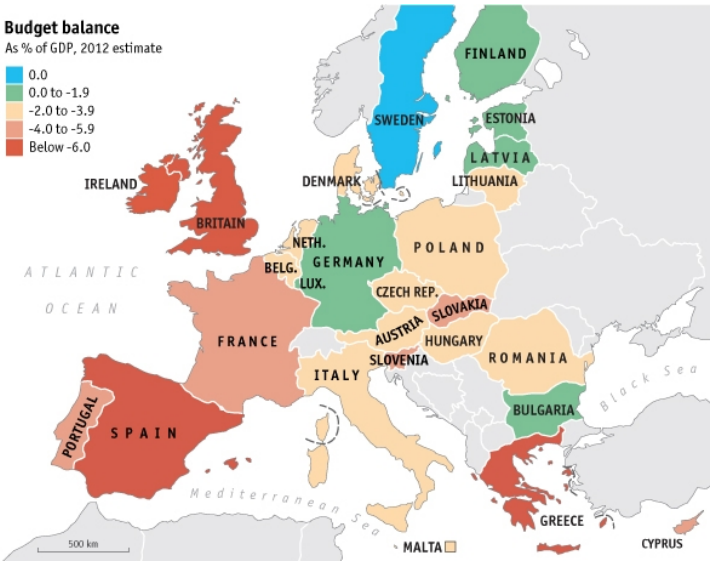

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 15

Statutul balansării bugetului țărilor membre ale UE

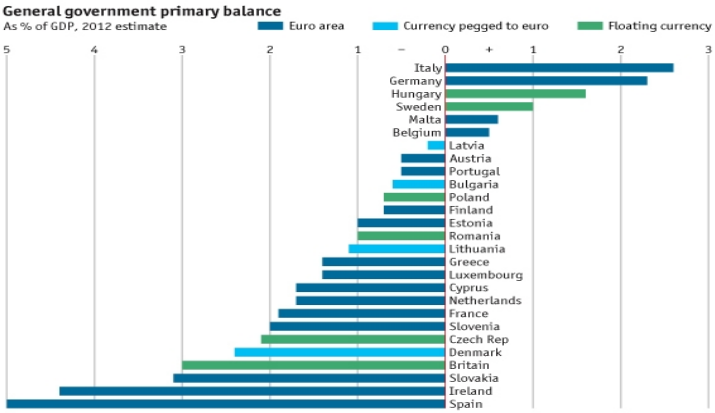

Sursa: World Bank, 2012

Tabelul Nr. 28

Evoluția și prognoza populației României pe grupe de vârstă

O variantă medie pentru anii 2007 - 2050

Grupa de	2007		2030		2050	
vârstă	mii pers.	%	mii pers.	%	mii pers.	%
Total	21536	100	19194	100	16083	100
0-14 ani	3289	15.2	2995	12	1616	10
15-64 ani	15049	69.9	13187.0	68.7	9401	58.5
65 ani și	3200	14.9	3712.0	19.3	5066	31.5
peste						

Sursa: INS Proiectarea populației României în profil teritorial, 2008

Tabelul Nr. 29

Prognoza populației României (2010-2060)

2010	2020	2030	2040	2050	2060	Modif. absolută	Modif. relativă
21462	20950	20675	20316	20078	19676	-1786	-8.32%

Sursa: Prelucrat după calculele prezentate în Studiul elaborat pentru Comisia Națională de prognoză, Colectiv de autori, lucrare indicată în bibliografie, pg. 23

Graficul 16

Ocuparea forței de muncă industrială în Europa și în SUA

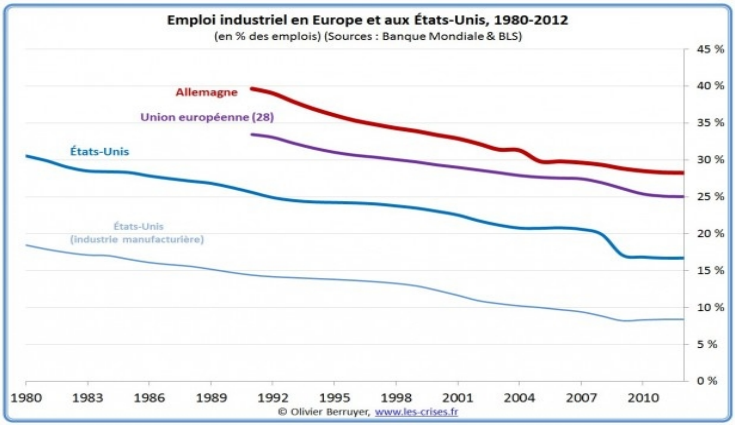

Tabelul 30

Evoluția cheltuielilor de apărare
pe plan mondial comparativ cu Uniunea Europeană și SUA
(Date pentru 2010-2012)

(miliarde dolari)

Zona	2010	2012

Uniunea Europeană 27	265.4	248.8
SUA	770.5	732.9
Asia	262.6	314.9
Orientul Mijlociu și Africa	160.2	185.5
Eurasia	76.8	100.5

Sursa: ISS Report 2013, Nr. 16, pg 62

Tabelul 31

Evoluția exporturilor UE coparativ cu SUA, Federația Rusă și China
(Date pentru 2002-2012)

(%)

	2002	2007	2011
Uniunea Europeană 27	27.2	37.5	27.3
SUA	28.5	29.9	33.3
Federația Rusă	31.6	20.8	26.3
China	2.9	1.6	4.5

Sursa: ISS Report, 2013 Nr. 16, pg.64

Lista tabelelor

Nr.	Titlul tabelului	Pg.
1	Unele dintre țările UE în care populația trăiește la sau sub limitele sărăciei	61
2	Situația pensilor (mari și mici) ale populației în vîrstă în UE comparativ cu SUA	64

3	Rezultatul sondajului de opinie privind poziția Marei Britanii în UE	88
4	Situația productivității muncii în UE în ultimii 20 ani	94
5	PNB/per capita (2011/2012)	111
6	Vîrsta medie a populației în SUA și UE	118
7	Suma de bani pa care trebuie s-o plătească din buzunar, orice persoană după acoperirea cheltuielilor de către asigurările medicale	120
8	Numărul pușcăriașilor în funcție de vîrstă, în SUA	126
9	Structura etnică a pușcăriașilor în SUA	127
10	Procentul pușcăriașilor americani în vârstă de 55 ani și peste	128
11	Cheltuielile militare ale unora dintre țările europene	152
12	Cheltuielile militare ale SUA în comparație cu cele ale Federației Ruse și ale Chinei	153
13	Evoluția populației musulmane în țările Europei Occidentale în anii 2010 și 2013	164
14	Valoarea contractelor economice între Federația Rusă și UE	180
15	Valoarea comerțului exterior al UE cu principalii parteneri	184
16	Destinația exporturilor UE în 2012	184
17	Țările europene și anul aderării la NATO	270
18	Țările beneficiare ale ajutorului prin Planului Marshall	275
19	Numărul atacurilor teroriste în Europa soldate cu morți	360
20	Economiile personale în țările UE și SUA	360
21	Evoluția PNB pe plan mondial în țările UE și	362

	Federația Rusă	
22	Balanța comercială și deficitul comercial al UE și Federației. Ruse în anul 2009	362
23	Procentul femeilor ce lucrează în UE și pe plan mondial	363
24	Cheltuielile militare ale unor țări (2013)	364
25	Evoluția șomajului în țările europene (2004-2012)	365
26	Evoluția PNB în țările Uniunii Europene (2003-2013)	366
27	Salariul minim orar în unele țări europene	367
28	Evoluția și prognoza populației României pe grupe de vârstă Varianta medie pentru anii 2007 - 2050	369
29	Prtognoza populației României (2010-2060)	370
30	Evoluția cheltuielilor de apărare pe plan mondial comparativ cu Uniunea Europeană și SUA (2010 și 2012)	371
31	Evoluția exporturilor UE coparativ cu SUA, Federația Rusă și China	371

Lista graficelor

Nr.	Titlul graficului	Pg.
A	Harta Europei înaintea Primului Război Mondial (1914)	24
B	Harta Europei după Al Doilea Război Mondial (1949)	25
C	Harta Europei în perioada Războiului Rece	27

	(1946-1990)	
1	Evoluția trimestrială a PIB în Germania (2005-2012)	74
2	Export Leader	76
3	Evoluția soldului balanței comerciale și serviciilor în perioada 2010-2014 în Marea Britanie	91
4	Harta Germaniei și a modului în care conduce continentul european	304
5	Rutele energetice în Europa	308
6	Monedele în circulație în țările membre ale UE	357
7	GDP per person	357
8	Rata șomajului în țările UE (2012)	358
9	Rata șomajului tineretuui în țăriel UE	358
10	Datoria publică în țările memebre ale UE	359
11	Prognoza GDP	359
12	Islamul în Europa: Populația musulmană, Atacurile teroriste În perioada 2011-2014	361
13	Distribuția globală a cheltuielilor militare în 2009	361
14	Balansarea bugetului țărilor membre ale UE	368
15	Statutul balansării bugetelor țărilor membre ale Uniunii Europene	369
16	Ocuparea forțri de muncă industrială în Europa și SUA (1980-2010)	370

Bibliografie

ANDERSON, RICHARD – Postcommunism and the Theory of Democracy, Princeton University Press, New Jersey, 2001

ANGELL, NORMAN – The Great Illusion, Cosimo Classics Edit., New York, N.Y., 2007

APPLEBAUM, ANNE – Between East and West: Across the Borderlands of Europe, Pantheon Publisher, New York, 1994

AXFORD, BARRIE, BERGHAHAN, DANIELA and HEWLETT, NICK (eds.) – Unity and Diversity in the New Europe, Peter Lank Edit., Oxford, UK, 2000

BAGUS, PHILIPP – Tragedia monedei euro, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași, 2011

BAILY, MARTIN NEIL and KIRKEGARD, JACOB – Transforming the European Economy, Washington Institute for International Economics, Washington D.C., 2004

BAWER, BRUCE – Whiler Europe Slept, Broadway, New York, NY, 2006

BERCA, ALEX – Adevăr și minciună; Pagini de istorie falsificată, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2014

BERCA, ALEX – Ucraina – Un punct de vedere geopolitic, Editura TopForm, București, România, 2014

BERMAN, MORRIS – Dark Ages America; The Final Phase of Empire, W.W.Norton & Company, New York, London,

BERNARDI, LAURA – The Demography of Europe: Current and Future Challenges, Sprimger Editor, New York, NY, 2011

BIBOW, J. - Germany and the Euroland Crisis: The Making of a Vulnerable Haven, Working Paper No. 767, Levy Economics Institut, Bard College, New York, NY, 2013

BUGAJSKI, JANUSZ – Russia's New Imperialism, Praeger, Ewtport, Connecticut, USA, 2004

CASTELLS, MANUEL – The Information Age: Economy, Society and Culture, Vol.3, End of Millennium, Blackwell, Cambridge, Massachusetts, USA, 1998

CINI, MICHELLE and PEREZ-SOLORZANO BORRAGAN, NIEVES – European Union Politics, 3-rd Edition, Union Politics, Third Edition, Oxford University Press, New York, 2010

CHISLETT, WILLIAM – Spain, Oxford University Press, Oxford,

UK, 2013
FRIEDMAN, GEORGE – Flash Points, The Emerging Crisis in Europe, Doubleday- a division of Random House LLC, New York, NY, 2015
GAWANDE, ATUL – Being Mortal, Medicine and What Matters in the End, Metropolitan Books, Henry Holt and Company,New York, 2014
GOLBAN, RADU **ș**i VLAD CORNELIU – Hologramа Europa, Politica europeană a Germaniei, Revista Geopolitica, Guvernarea economică Europeană,Editura TopForm, București, 2012

HEILBRONER, ROBERT L. – The Making of Economic Society, Prentice Hall, New Jersey, 1997
HIRSI, AYAAN ALI –Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, Harper Collins Publishers, New York, N.Y., 2015
HIX, SIMON. & B. BJORN HOYLAND - The Political System of the European Union, 3rd.edition, Palgrave Mcmillan, New York, (2011)
HORVATH, ROBERT – The Legacy of Soviet Dissent-Dissidents, Democratisation and Radical and Radical Nationalism in Russia, Routledge Curzon, London (UK), New York, NY, 2005
JUDT, TONY– A Grand Illusion? An Essay on Europe, Farrar, Strauss and Giroux, New York, NY, 2005
KUPCHAN, CHARLES A. – The End of American Era, Knoph, New York, 2002
KEYNES, JOHN MAYNARD – The General Theory of Employment, Interest and Money, Harcourt Brace, New York, 1936
LAQUER, WALTER – The Last Days of Europe: Epitaph for an

Old Continent, St. Martin's Press, New York, NY, 2006
LAQUER, WALTER - After the Fall: the end of the European Dream and the Declin of a Continent, Thomas Dunne Books, New York, NY, 2012
LAWRENCE, JONATHAN and JUSTIN VAïSSE – Integrating Islam: Political and Religious Challenges in Contemporarary France, Brookings Institution Press, Washington, 2006

LEONARD, MARK – Why Europe will Run the 21st. Century, BBS, Public Affaires, New York, N.Y., 2005
LOWE, P. and WARD, S. – British Environmental Policy and Europe, Routledge, Londin, UK, 1998
MILLER, FREDERIC – Demographics of Europe, Alphascript Publishing, New York, NY, 2009
NYE, JOSEPH S. Jr. – The Paradox of American Power, Oxford University Press, Oxford, UK, 2002
PAPIC, MARKO – Portolio: Poland Stalls on Eurozone Entry, STRATFOR GALOBAL Intelligence, May 19, 2011 in: http://www.stratfor.com/memberships/ /194854/analysis/20110118-portfolio-poland-stalls-eurozone-entry
POPESCU, ANDREEA – Lisabona pune bazele unei armate a Europei?, Revista"Continuitate și schimbare în guvernanța europenă", vol.2, nr.1, Iarna 2008
PORTER, ANNA – The Ghosts of Europe: Central Europe's postand uncertain future 2011, Thomas Dunne Books, New York, NY, 2010
REID, T.R. – The United States of Europe: The New Superpower

and the End American Supremacy,
Penguin, New York, NY, 2005
RIFKIN, JEREMY - The European Dream: How Europe's Vision of the Future is Quietly Eclipsing the American Dream, Penguin, New York, NY, 2004,
ROSKIN, MICHAEL – The Rebirth of East Europe, 4th edition, Prentince Hall, New York, NY, 2001

ROXBURG, AGGUS – The Strongman:Vladimir Putin and Struggle for Rusia, I.B.Tauris && Co.Ltd. London,UK, 2013
RUMFORD, CHRISTIAN – The EU: A Political Sociology, Blackwell, Oxford, UK, 2002
RUPNIK, JACQUES – The Other Europe: The Rise and Fall of Communism in East Central Europe, Pantheon Publisher, New York,1990
SHAFER, BYRON – Is America Different? Clarendon Press, Oxford, UK, 1991
SHARMA, RUCHIR –Breakout nations/In Pursuit of the Next Economic Miracles, W.W. Norton & Company, N.Y., 2012
SHORE, CRIS – Buiding Europe: The Cultural Politics of European Integration, Routledge, London, 2000
SIEDENTOP, LARRY – Democracy in Europe, Columbia University Press, New York, 2001
SOROS, GEORGE (with Gregor Peter Schmitz) – The tragedy of European Union: Disintegration or Revival ?, Public Affairs (Member of Perseus Book Group), New York, NY, 2014
ŞEITAN, MIHAI , ARTENI, MIHAELA ŞI NEDU, ADRIAN – Studiu elaborat pentru Comisia Națională de Prognoză, Cod SMIS 27153, 28 Mai 2012

Proiect cofinanțat din Fondul Social European, cu titlul: Evoluția demografică pe termen lung și sustenabilitatea sistemului de pensii; în: www.cnp.ro/inovație/docs/conferință-finalizare-studii-28-05-2012-/Rezumat% 20studiu%20Sistem%20 de%20pensi.pdf

STĂNESCU, S. N. - Decalaje economice ale lumii contemporane , Editura științifică și enciclopedică, București, România, 1980

STĂNESCU, S.N. – Economia românească de la ficțiune la realitate, Editura Humanitas, București, România, 1991

TAYLOR, PAUL – The Next America, Public Affairs Publisher Member of Perseus Books Group, New York, NY, 2014

TODD, EMMANUEL - Après l'Empire, Gallimard Edit., Paris, 2002

TREBICI, VLADIMIR – Mică enciclopedie de demogradie, Editura științifică și enciclopedică, București, 1975

VIBERT, FRANK – Europe Simple Europe Strong; The Future of Europe Governance, Polity Press, Cambridge, UK, 2001

XXX - Nieman Reports, Nieman Foundation at Harvard University,Vol.61, Nr. 2, Summer 2007, Cambridge, Massachusetts, USA

XXX - Financial Turmoil in the United States and Europe: Essay, Public Affairs (Member of Perseus Book) New York, NY,2012

XXX - Economic Portrait of the European Union 2002, European Commision, 28 February, 2003

XXX – European Commission. Economic and Financial Affairs. 2009-2011 EU Economic Governance.

Various publications. Brussells: EurActiv, 2010
XXX – European Union. Economic Crisis in Europe: Causes,Consequence, Responses. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities, 2009
XXX – The Senate Intelligence Committee Report on Torture, Wahington D.C.,December 3, 2014
XXX – Foregn Affairs, The End of Europe?, Vol.84, Nr.6, Nov./Dec. 2005

... Boston Globe (cotidian publicat în Massachusetts, SUA), colecția pentru anii 2004-2014
... Washington Post (cotidian publicat în Washington D.C.), colecția pentru anii 2007-2014
... The Economist, colecția pentru anii 2008 -2015
... Dicționarul explicativ al limbii Române, Editura Academiei RSR, 1975
... Enciclopedia popoarelor, Editura Univers Enciclopedic, București, 2006
... www.bbc.com/news/world-europe-31837660
... France moves one step closer to burqa ban". CNN. 19 May 2010.
... Blair's concerns over face veils BBC News Online. 17 October 2006.
... Elaine Sciolino and Hélène Fouquet, Terrorists in Europe find base in Belgium, New York Times, 10 October 2005
... L'interdiction de la burqa est votée", Le Soir, 28 April 2011
... BBC:Belgian lawmakers pass burka ban". BBC News. 30 Aprilie 2010.
... France sets up burka commission. BBC News. 2009-06-23.
... Muslim girls suspended for headscarves, CNN, 4 February 2002

INDEX DE SUBIECTE
ȘI
PERSONALIT**ĂȚI**

Uniunea Europeană: 17, 28, 45, 46, 58, 108

- Acordul Schengen: 66
- Analiză statistică:33,
- Avantaje și Dezavantaje ale existenței UE: 31,146
- Banca Centrală Europeană: 60, 146
- CECO: 44
- CEE: 29,45, 48
    - Piața comună: 29
- Circulația liberă a bunurilor și persoanelor: 18, 51, 110, 110
- Corupția: 145
- Comisia Europeană:54
    - Cartea Verde: 54, 55, 201
-Comunitatea Energiei Atomice: 29,48
- Conflictele internaționale: 149, 174
- Consiliul European: 50,51,55
- Constituția UE: 67
- Dezvoltare economică: 18, 31, 46, 48, 54, 57, 58, 60, 110
    - PNB: 110
- Dezvoltarea științei și tehnicii: 21,22
- Diversitatea structurală a UE: 18, 30, 58
- Evoluția viitoare: 31, 163
    - Viitorul UE: diverse scenarii: 186-208
- Fondul European pentru Dezvoltare Rgională (FEDR): 50
- Geopolitica: 32,43,57,59
    - Primul Război Mondial: 22, 24
    - al Doilea Război Mondial: 22, 25, 43,44, 70, 80, 106
    - Războiul Rece: 27
- Globalizarea: 182
- Istoria UE: 44, 54

- Compromisul de la Luxemburg: 50
- Conferința de la Mesina:28
- Cronologia evenimentelor creerii UE: 48-55
- Grupul celor șase: 44
- Imigrația musulmană: 135
- Evoluția populației musulmane: 164
- Riscurile pierderii identității naționale: 161, 164
- Imnul UE: 51
- Jacques Delors: 69
- Jean Monnet: 68
- Robert Schumann: 69
- Ruchir Sharma: 109
- Tratatul de la Roma: 29, 48
- Legislația UE: 31,32,54
- Sistemul legislativ: 54, 66, 67
- Moneda unică (Euro): 32, 50, 54, 59, 111, 146
- Țările ce folosesc moneda euro: 147
- NATO: 150, 151, 178, 179, 203, 208
- Edoardo DeSilva: 174
- Necesitățile de viitor ale UE: 19,65,
- Noi reguli de conducere: 65, 77
- Conducerea centralizată 65
- Ocuparea forței de muncă: 183
- Parlamentul European: 50, 144
- Politica internă: 143, 144, 145, 146
- Politica economică: 50, 54
- Contracte economice cu Federația Rusă: 180
- Opinii privind rolul conducerii centralizate al economiei: 75
- Suport financiar: 57, 151, 152

- Politica industrială:
  - Naționalizările: 49
- Politica agricolă: 48
  - Colectivizările: 43,48
- Politica financiară: 54, 192
  - Refacerea economică: 44,
  - Resurse economice: 44
- Politica externă: 77, 148, 151
  - Imigranții:18,32
  - Relații internaționale: 149, 174, 182, 183,
  - Comerțul exterior: 184
  - Revizuirea politicii externe:66
  - Revizuirea polticii de acceptare a noi membri : 66, 161, 162, 163
- Populația UE:21,57, 60
  - Nivelul de trai: 60,
  - Sărăcia: 61,64
  - Pensiile: 64,
- Religia: 12
- Suportul economic dat de China: 191
- Țările membre ale UE: 35-248
  - Mario Draghi: 60
- Winston Churchill: 68

. Austria: 35,52, 118
  - Evoluția populației musulmane: 164
  - Vârsta medie a populației: 118

. Belgia:35, 44,
  - Evoluția populației musulmane: 164
  - Vârsta medie a populației: 118
  - Imigrația: 136

. Bulgaria: 35, 55
- Cheltuieli militare: 152
- Deficitul bugetar: 109
- Vârsta medie a populației: 118
. Croația: 35, 111
- PNB/Capita: 111
. Cipru: 36,52
. Rep. Cehă: 36, 53, 108, 109, 110
-Dezvoltarea economică: 110
-Vârsta medie a populației: 118
-Asistența medicală: 120
-Creerea unei armate a UE: 204
-Martin Stropnický: 205
-PNB/Capita: 111
-Deficitul bugetar: 109
-Václav Havel: 54
. Danemarca: 36, 48
-Vârsta medie a populației: 118
-Evoluția populației musulmane: 164
. Estonia: 37, 111
-PNB/Capita: 111
-Cheltuieli militare: 152
. Finlanda 37, 52
- Cheltuieli militare: 152
. Franța: 37,44, 49, 83,
- Dezvoltarea economică: 83, 84
- Deficitul bancar: 83, 84, 85, 109
- Relații economice internaționale: 84
- François Hollande: 78, 80, 85, 168
- Nikolas Sarkozy: 84
- Politica internă: 85, 141
- Michel Sapin: 103
- Șomaj: 85

- Alegeri prezidențiale: 85
- Manuel Valls: 85, 166
- Vârsta medie a populației: 118
- Asistența mdicală: 120
- Malek Boutih: 137
- Acțiuni ale extremiștilor: 138, 139, 168
- Evoluția populației musulmane: 164
- Cheltuieli militare: 152
- Mitingul de solidaritate
  împotriva acțiunilor extremiștilor: 168
- Creerea unei armate a UE: 202
- Harlem Désir: 203

. Germania: 37,53,57,70, 71
- Dezvoltarea economică: 71, 81,94,
- Disciplina muncii: 71
- Erich Honecker: 53
- Markel Angela: 77, 111, 171, 200, 201
- Steinmeier Frank-Walter: 200, 201
- Ursula Gertrud von der Leyen: 201
- Sondaj de opinie :
  (Pew Research Center): 79
- Politica externă: 81, 82
- Dialoguri internaționale: 79
- Organizații sindicale: 73
- PNB: 74
- Unificare: 57
- George Friedman: 81
- Emmsnuek Todd: 81
- Vârsta medie a populației: 118
- Asistența medicală: 120
- Wolfgang Schäuble:100, 101, 102, 103
- Cheltuieli militare: 152
- Evoluția populației musulmane: 164

- Creerea unei armate a UE: 200
. Grecia: 38, 48, 51, 56, 97
- Dezvoltarea economică: 97, 102
- Datoria externă: 97, 98, 102,
- Politica fiscală: 98, 99, 101, 102, 109
- Relații internaționale: 100, 102, 104
- Philipp Bagus: 99
- Nivelul de trai: 97
- Vîrsta medie a populației: 118
- Cheltuieli militare: 152
- Șomaj: 97
- Tsipras Alexis: 101, 102
- Poziția Greciei în UE: 104
. Ungaria: 38,52
- János Kádár: 53
- Nagy Imre:52
- Revoluția din 1956: 52
- Victor Orban: 105, 107
- Relații internaționale: 105
- Politica internă: 106, 107
- Deficitul bugetar: 109
- PNB/Capita: 111
- Vârsta medie a populației: 118
. Irlanda: 38, 48
-Evoluția populației musulmane: 164
. Italia: 39, 44, 92
- Dezvoltarea economică: 93, 94, 109
- Productivitatea muncii: 94
- Vârsta medie a populației: 118
- Cheltuieli militare: 152
- Evoluția populației musulmane: 164
- Creerea unei armate a UE: 203
- Șomaj: 93

. Latvia: 39,
. Lituania: 39,
- Cheltuieli militare: 152
. Luxemburg:39, 44
. Malta: 40, 52,
. Marea Britanie: 40, 48, 49, 86
- Dezvoltarea economică: 86, 90, 91, 92, 94
- Balanța comercială: 91
- Criza financiară: 90
- Geoege Osborne: 91
- Investiții străine: 90, 91
- Simona Poladian: 89
- Diviziunea internă: 86
- Imigrația: 86, 135, 136
- Populați autohtonă și imigranții: 88
- Viitorul în UE: 86, 88
- David Cameron: 86
- Vârsta medie a populației: 118
- Asistența medicală: 120
- Cheltuieli militare: 152
- Evoluția populației musulmane: 164

. Olanda: 40,44, 45
- Willem Alexander (Rege): 59
- Filozofia unei societăți participative: 59
- Evoluția populației musulmane: 164
. Polonia: 40,52, 107
- Dezvoltarea economică: 107, 108, 110, 111
- Venitul mediu: 108
- PNB/Capita: 111
- Cheltuieli militare: 152
- Creerea unei armate a UE: 206

- Stanisław Koziej: 206
. Portugalia: 41
- Deficitul bugetar: 109
- Vârsta medie a populației: 118
- Evoluția populației musulmane: 164
. România: 41, 55, 108, 109
- Dezvoltarea economică: 109, 112, 113
- Programul POC: 113
- Investiții străine: 112, 185
-Portul Constanța:Centru energetic internațional: 185
- Ajutorul financiar: 112
- Datoria publică: 108
- Deficitul bugetar: 109
- Șomaj: 108, 114
- Fenomenul sărăciei: 114
- Sistemul de pensii: 108108
- Nicolae Ceaușescu: 53
- Revoluția din 1989: 53
- Poziția României în UE: 33, 55, 219-235
- Vârsta medie a populației: 118
- Cheltuieli militare: 152
- Creerea unei armate a UE: 207
- Trecutul și viitorul României: 210-218, 236-248
- Georgescu Călin: 219
. Slovacia: 41
- Vârsta medie a populației: 118
- Creerea unei armate a UE: 205
- Martina Balleková: 205
. Slovenia: 33, 111
- PNB/Capita:111
- Vârsta medie a populației: 118
. Spania: 42

- Dezvoltarea economică: 94, 95,
- Exporturi: 96
- Vârsta medie a populației: 118
- Evoluția populației musulmane: 164
- Creerea unei armate a UE: 204
- Șomaj: 96
- Corupția: 96
- William Chislett: 96

. Suedia: 42
- Asistența medicală: 120
- Evoluția populației musulmane: 164

. S.U.A: 44,46, 57, 115,
- Albright Madeleine: 178
- Analize sociale: 116, 126, 127, 128, 129,
- Analize statistice: 116, 117
- Asistență financiară: 150, 151
- Asistența medicală: 117, 120
- Barack Obama: 133,134, 179
- Bush W. George: 134
- Cheltuieli militare: 153
- Dezvoltarea economică: 121
- Eric Holder: 134
- Infrastructura: 116
- Insecuritatea socială: 121, 122, 129, 132, 133, 137
- John Kerry: 134
- Necesitatea unor reforme: 116
- Nivel de trai: 117, 124, 125
- Paul Taylor: 128, 129
- Politica externă: 152, 153
- Religia: 123
- Ronald Regan: 179
- Sistemul de educație. Costuri: 121
- Situația forței de muncă: 124

- Vârsta medie a populației: 118, 129
. Uniunea Sovietică: 44.46, 53, 57
- Ajutorul financiar: 58
- Armele nucleare: 53
- Boris Elțin: 176
- CAER: 29
- Căderera comunismului: 30
- Cheltuieli militare: 152
- Contracte economice cu UE: 180
- Dostoievsk Feodor Mihailovici: 67
. Federația Rusă: 78, 99, 100,
- Mihail Gorbaciov: 176
- Opinie despre lichidarea URSS: 79
- Politica externă a Federației Ruse: 80
- Putin Vladimir: 78, 99, 100, 176, 177, 178
- Sancțiunile economice: 181
- Sistemul comunist: 58
- Zidul Berlinului: 30
. Islamul: 155
- Conceptele religioase: 155, 158
- Categoriile de musulmani: 158
- Filozofia islamică: 155, 156
- Mahomed: 155
. Emirateler Arabe: 139
- Amedy Coulibaly: 140
- Furtună, D.: 140
- Hedayah: 139
- Organizații extremiste: 140

Mulțumiri

Înainte de a încheia această lucrare țin să mulțumesc în mod deosebit celor ce m-au ajutat și contribuit la finalizarea acestei lucrări:

Doamnei Conferențiar Dr. Brîndușa Tudose care mi-a fost de un real sprijin în realizarea acestei lucrări, prin observațiile făcute, pentru timpul și atenția deosebită pe care a acordat-o corectării lucrării și tot odată prezentării unui punct de vedere.

Distinsei familii a Profesorului Dr. Petre Mâlcomete și în special Doamnei Profesor Universitar Dr. Inginer Otilia Mâlcomete, care prin punctele de vedere pe care mi le-a sugerat, mi-a inspirat noi capitole pe care le-am înserat în lucrare.

Mulțumesc Domnului Profesor Dr. Nicolae Iordan-Constantinescu, Președintele Fundației Paneuropa- România, care prin bogata activitate academică și a unei îndelungate experiențe în activitatea editorială, mi-a apreciat conținutuil lucrării și tot odată mi-a sugerat căutarea și folosirea de noi surse documentare, precum și orientarea spre noi puncte de vedere privind creerea Uniunii Europene, precum și curentele care se referă la evoluția și integrarea țărilor membre în

politica liberului schimb și a celorlalte uniunii (vamale, monetare și bine înțeles a celei politice).
Mulțumesc colegilor și prietenilor din Canada și Statele Unite care mi-au solicitat realizarea unei asemenea lucrări cu caracter documentar, utilă pentru cadrelor didactice, studenților și elevilor precum și tuturor celor interesați de disputata problematică a existenței și viitorului Uniunii Europene precum și pentru editarea și popularizarea acestei lucrări prin sitemul modern al CD.
Mulțumesc colectivului de bibliotecari de la diverse biblioteci din SUA care mi-au asigurat docuemntele și bibliografia necesară acestei lucrări.

Îi mulțumesc într-un mod deosebit soției mele Laura, care a fost un puternic suport și o reală inspirație în tot timpul necesar dedicat scrierii acestei lucrări.

Despre autor

Dr. ALEX BERCA

Economist American de origine română
Analist în domeniul economic și politic
la nivel global

Formare profesională. Academia de Ştiinţe Economice. În anul 1980, susţine teza de doctorat în domeniul economic.În anul 1982 emigrează în Statele Unite integrându-se în viaţa economică din Boston, Massachusetts. Participă la cursuri în cadul Universităţii Harvard şi MIT, pentru a se adapta la concepţiile economiei libere de piaţă.

Redactor la publicaţii de specialitate: Între anii 1955 – 1982 a colaborat la diverse publicaţii ştiinţifice şi economice din România şi tot odată a fost redactor al unor publicaţii ale Centului de Documentare Ştiinţifică al Academiei Române. Redactor coordonator al câtorva reviste economice printre care Revista de marketing (prima revistă de acest gen din România) şi totodată redactor principal a unor cărţi şi documentare cu profil economic.

Activitate editorială ştiinţifică: Participant la diverse simpozioane şi conferinţe cu caracter economic, şi-a prezentat punctele de vedere

economice referitoare la politica economică actuală şi de perspectivă a Statelor Unite. Multe dintre punctele sale de vedere au fost discutate cu profesori și economiști americani și unii de origine română printre care Dr. Nicolas Georgescu Roegen, Anghel Rugină, Milton Friedman ș.a.

În cele mai multe dintre articolele și publicațiile sale se manifestă ca un critic sever al unor greşeli economice care au determinat criza economică din SUA,și din alte țări și cu efecte directe la nivel mondial. Bun cunoscător al sistemului economic bazat pe planificarea centralizată din URSS, China şi din fostele ţări din spatele Cortinei de fier, a criticat aceste moduri de guvernare politico-economică punându-le în comparaţie cu cel al economiei bazată pe conceptul pieţei libere.

Articolele publicate se bazează pe date, informaţii şi analize statistice, demonstrând ineficienţa economică a economiei centralizate, care în final a dus la colapsul acestui system.

Multe din articolele și lucrările publicate, cuprind date despre România, evoluţia ei politică şi economică precum şi poziţia ei în relaţiile internaţionale şi în contextul economiei mondiale.

Din 1985 devine un permanent colaborator al mai multor ziare și publicații din Statele Unite, Canada, Germania și România.

În ultimii 25 de ani a scris zeci de articole pe teme social-economice şi politice ce au apărut în diverse publicaţii din diverse țări. Printre cele mai recente lucrări care i-ai fost editate se numără*:* ***Crizele economice și ciclicitatea lor*** publicată în 2011 și o lucrare de proporții mai mari intitulată ***Început de secol*** publicată în 2012, ***Ucraina – un punct de vedere geopolitic*****,** publicată în 2014. Tot în anul 2014 Editura Risoprint din Cluj-Napoca i-a publicat lucrarea ***Adevăr şi Minciună,*** o analiză critică a filozofiei Marxist-leniniste și a pretinsei Revoluții socialiste din 1917, cu multiple exemplificări din viața corifeilor acestei filozofii.

Dr. Alex Berca este membru al cătorva consilii științifice al unor publicații din România.